

ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1

ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1

ສາຍ ພາສາລາວ ລະບົບ 4 ປີ	ປີທີ 3	ພາກຮຽນ2

ຮຽບຮຽງໂດຍ:

ທ່ານ ສຸລິໄຊ ສີຜາຣາດ

ກວດແກ້ໂດຍ:

ທ່ານ ອຈ ປທ ນ ຂົງຄໍາ ຈັນທະວົງສັກ

ທ່ານ ອຈ ນ ຄໍາສະຫວັນ ຈັນສີຍະວົງ

ທ່ານ ຊອ ປທ ນ ປົວສະຫວັນ ຫອມສີສິມບັດ

[illegible]

ວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ
ຫ້ອງການວິທະຍາສາດສັງຄົມ

លេខាធិ _____/សន

ໃບຮັບຮອງ
ການກວດແກ້ການຮຽບຮຽງປຶ້ມປະກອບການສອນ
ຫົວຂໍ້: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ລະບົບ 12+4 ສາຍພາສາລາວ ປີ3

ຫ້ອງການ: ວິທະຍາສາດສັງຄົມ

ຜູ້ຮຽບຮຽງປຶ້ມປະກອບການສອນ:

ທ່ານ ສຸລິໄຊ ສິພາຣາດ

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ

ລາຍເຊັນ

ທ່ານ ອຈ ປທ ນາງ ຄຳຂົງ ຈັນທະວົງສັກ

ທ່ານ ອຈ ນາງ ຄຳສະຫວັນ ຈັນສີຍະວົງ

ທ່ານ ຊອ ປທ ນາງ ປົວສະຫວັນ ຫອມສີສິມບັດ

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ 3.5.2023

ຫ້ອງການວິທະຍາສາດສັງຄົມ

ນ. ຄຳຂົງ ຈົນທະວົງສັກ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
ສະພາວິທະຍາສາດ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ
ສະພາວິທະຍາສາດ

ເລກທີ 91 /ສພ.ວສ

ໃບຮັບຮອງ

ອະນຸມັດຜ່ານການຮັບຮອງການຮຽບຮຽງປຶ້ມປະກອບການສອນ
ຫົວຂໍ້: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ລະບົບ 12+4 ສາຍພາສາລາວ ປີ 3

- ອີງຕາມ: ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ຍຸດທະສາດຮອດປີ 2025 ແລະແຜນພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາ ແລະ ກິລາ 5 ປີ.
- ອີງຕາມ: ແຜນປັບປຸງຄຸນນະພາບ QA ຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ໃນມາດຕະຖານທີ 10 ຕົວຊີ້ວັດທີ 48-50 ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ການບໍລິການ.
- ອີງຕາມ: ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ສະພາວິທະຍາສາດຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ ສະບັບເລກທີ 0640/ວຄວ, ລົງວັນທີ 17 ກຸມພາ 2022.

ຈາກຜົນການກວດສອບ-ກວດກາທາງດ້ານເນື້ອໃນ ແລະ ຫຼັກການ, ອະນຸກຳມະການສະພາເຫັນວ່າ ການຮຽບຮຽງເອກະສານປະກອບການສອນວິຊາ: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ລະບົບ 12+4 ສາຍພາສາລາວ ປີທີ 3 ປະຈຳສົກຮຽນ 2022-2023 ສະພາວິທະຍາສາດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຜົນງານທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ເປັນລິຂະສິດຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ.

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ

ລາຍເຊັນ

ທ່ານ ອຈ ປທ ນາງ ຄຳຂິງ ຈັນທະວົງສັກ

ທ່ານ ອຈ ນາງ ຄຳສະຫວັນ ຈັນສີຍະວົງ

ທ່ານ ຊອ ປທ ນາງ ປົວສະຫວັນ ຫອມສີລິມັດ

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ 04 MAY 2023

ປະທານສະພາວິທະຍາສາດ

ອຈ. ນ ສິມປອງ ແສນທະວິສຸກ

ຄຳນຳ

ເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນວິຊາ ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ປີ 3 ສາຍຄູພາສາລາວ-ວັນນະຄະດີ ເຫຼັ້ມນີ້ ໄດ້ຮັບການຮຽບຮຽງຂຶ້ນຕາມຫຼັກສູດສ້າງຄູມັດທະຍົມ ລະບົບ 12+4. ການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງເອກະສານ ວິຊາ: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ໄດ້ອີງໃສ່ເອກະສານທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໂດຍໄດ້ຮັບການຮ່ວມມືຈາກຫຼາຍ ພາກສ່ວນ. ໂຄງສ້າງບົດສອນວິຊາ: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ1 ຫຼັກສູດສ້າງຄູມັດທະຍົມ ລະບົບ 12+4 ປະກອບມີ 11 ບົດຄື: ບົດ ທີ1 ສະພາບລວມປະເທດຝຣັ່ງ, ບົດທີ2 ສະພາບວັນນະຄະດີຝຣັ່ງໃນສະຕະວັດທີ 18, ບົດທີ3 ນັກ ປະພັນ ວິກຕໍ ຣຸຍໂກ, ບົດທີ4 ນັກປະພັນໂຣໂນເຣ ເດີບານຊັກ, ບົດທີ5 ນັກປະພັນ ກິເດີໂມ ປັດຊັງ, ບົດທີ 6 ສະພາບລວມຂອງ ປະເທດອັງກິດ, ບົດທີ 7 ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ, ບົດທີ8 ລະຄອນໂສກ ໂຣມີໂອ-ຈູລຽດ, ບົດທີ 9 ວັນນະຄະດີ ສະໄໝລັດທິສັດຈະທັດ, ບົດທີ 10 ນັກປະພັນ ຊາກດິກເກັນ, ບົດທີ 11 ນະວະນິຍາຍ ໂອລິ ເວີ ທະວິດ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮຽນຕາມຫຼັກສູດ ຫຼື ເນື້ອໃນທີ່ບັນຈຸໃນເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນ ວິຊາ ວັນນະຄະດີ ເອີຣົບ 1 ແລ້ວ ນັກຮຽນຄູຈະໄດ້ຮັບຮູ້ຄື: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ເຊິ່ງປະກອບມີ ປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດ ໂດຍສັງເຂບ, ສະພາບປະຫວັດສາດ, ສະພາບ ວັນນະຄະດີ ແລະ ນັກປະພັນຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງໃນປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ປະເທດອັງກິດ ຜູ້ຮຽບຮຽງຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ ເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນວິຊາວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ເຫຼັ້ມນີ້ຈະເປັນ ປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຮຳຮຽນ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຖ້າວ່າຍັງມີບ່ອນໃດບໍ່ຖືກຕ້ອງຊັດເຈນຂໍ ໃຫ້ທ່ານສົ່ງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ຄຳຕິຊົມດ້ວຍເພື່ອຈະໄດ້ນຳໄປພິຈາລະນາປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນການຮຽບຮຽງຄັ້ງໜ້າ.

ສາລະບານ

ຄຳນຳ.....	a
ສາລະບານ	b
ພາກທີ I.....	1
ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ	1
ບົດທີ 1	1
ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດຝຣັ່ງ	1
1. ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ ແລະ ເສດຖະກິດ	1
2. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ	3
ບົດທີ 2	5
ສະພາບວັນນະຄະດີຝຣັ່ງໃນສະຕະວັດທີ XVIII	5
1. ສະພາບປະຫວັດສາດ	5
2. ສະພາບວັນນະຄະດີ	5
ກ. ລັດທີ່ເຝົ້າຈິດແປງອອກເປັນ 2 ກະແສຄື:	5
1. ລັດເຝົ້າຈິດຫຍໍ້ທໍ້.....	5
2. ລັດທີ່ເປັນຈິດກ້າວໜ້າ (ລັດທີ່ປະຕິວັດ).....	5
ຂ. ລັດທີ່ສັດຈະທັດ.....	6
ບົດທີ 3	7
ນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo)	7
1. ຊີວະປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ຜົນງານການປະດິດແຕ່ງ.....	7
2. ນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈີນ”.....	8
ກ. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ	15
3. ວິເຄາະ ນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈີນ” ຕອນ ບັນຫານ້ຳເມືອງມົງແຟກໄມ.....	16
ບົດອ່ານເພີ່ມ	17
ເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈີນ” ໂດຍຫຍໍ້	17
ບົດອ່ານເພີ່ມ	18
“ບັນຫານ້ຳທີ່ເມືອງມົງແຟກໄມ	18
ບົດອ່ານເພີ່ມ	19
“ເສດຖີໃນຄາບຂອງຄົນທຸກ”	19
ບົດທີ 4	24
ນັກປະພັນ ໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກ (Honore De Balzac).....	24
1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ	24
2. ນະວະນິຍາຍເລື່ອງ"ເອີເຊນີ ກຣັງເດ (Eugenie Grandet)	25
3. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ	28
ບົດອ່ານເພີ່ມ	29
ເອີເຊນີ ກຣັງເດ (ຄັດຕອນ) ຄຳ.....	29
ບົດອ່ານເພີ່ມ	32
ການມໍລະນະກຳຂອງ ອີຕາເຖົ້າ ກຣັງເດ.....	32
ບົດທີ 5	35

ນັກປະພັນ ກິເດີໂມປາສຊັງ (Guy De Meupassant).....	35
1. ປະຫວັດຫຍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ.....	35
2. ບົດເລື່ອງສັ້ນ "ເອ້ເພັດ"(The Necklace).....	36
3. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ “ເອ້ເພັດ”.....	41
ບົດອ່ານເພີ່ມ	47
ຊວາດຕິນ	47
ພາກທີ 2.....	50
ວັນນະຄະດີອັງກິດ.....	50
ບົດທີ 1	50
ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດອັງກິດ.....	50
1. ປະເທດອັງກິດໂດຍສັງເຂບ.....	50
2. ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ-ເສດຖະກິດ.....	52
2.1 ລັກສະນະພູມສັນຖານ	52
2.2 ລັກສະນະພູມອາກາດ	54
3. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ.....	56
4. ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ	60
ບົດທີ 2	65
ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ	65
1. ສະໄໝພັດທະນາຄືນ.....	65
2. ນັກປະພັນດິເດັນ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ (William Shakespeare)	66
3. ປະຫວັດຫຍ້	66
4. ພາລະກິດການປະດິດແຕ່ງ.....	68
ບົດທີ 3	69
ລະຄອນໂສກ ໂຣມີໂອ ແລະ ຈູລຽດ.....	69
1. ເລື່ອງໂດຍຫຍ້ (Romeo and juliet).....	69
2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ	77
1.2 ເນື້ອໃນ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງເລື່ອງ “ໂຣມີໂອ ແລະ ຈູລຽດ”.....	77
ບົດອ່ານເພີ່ມ	81
ເລື່ອງ " ພໍ່ຄ້າເມືອງເວນິດ ".....	81
ບົດອ່ານເພີ່ມ	85
ເລື່ອງ “ຮ້າແລັດ”	85
ກ. ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ “ແລັດ”.....	85
ຂ. ລະຄອນໂສກ “ຮ້າແລັດ” “(Hamlet)	85
ຄ. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ	92
ບົດທີ 4	93
ວັນນະຄະດີສະໄໝລັດທິສັດຈະທັດ	93
1. ກ່ຽວກັບວັນນະຄະດີສັດຈະທັດ	93
ບົດທີ 5	94
ນັກປະພັນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens)	94
1. ປະຫວັດຫຍ້ນັກປະພັນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens).....	94
2. ພາລະກິດການປະດິດແຕ່ງ	94

ສຳມະນາເລື່ອງ.....	95
ບົດທີ 6	98
ນະວະນິຍາຍ ໂອລິເວີ ທວິສ (Oliver Twist).....	98
“ ເດັກຊາຍພະເນຈອນ”	98
1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້.....	98
ຕອນທີ 3	101
ແຟກິນ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ	101
ເອກະສານອ້າງອີງ.....	104

ພາກທີ I
ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ
ບົດທີ 1

ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດຝຣັ່ງ

1. ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ ແລະ ເສດຖະກິດ

(ຮູບທີ 1 ແຜນທີ່ປະເທດຝຣັ່ງ)

ປະເທດຝຣັ່ງ ຕັ້ງຢູ່ພາກຕາເວັນຕົກຂອງທະວີບເອີຣົບ ມີເນື້ອທີ່ທັງໝົດ 632.834 ກິໂລຕາແມັດ, ມີປະຊາກອນທັງໝົດ 64.102.140 ຄົນ, ພົນລະເມືອງ 62.049.473 ຄົນ (2008), ພົນລະເມືອງ 2015 ມີ 64.395 345 ຄົນ, ພົນລະເມືອງປີ 2017 ມີ 64,668 129 ຄົນ, ພົນລະເມືອງປີ 2016 ມີ 64.668.129 ຄົນ ເຊິ່ງເປັນປະເທດທີ່ມີປະຊາກອນຫຼາຍເປັນອັນດັບ 2 ຂອງໂລກ (ສະຖິຕິ 2008) ມີນະຄອນຫຼວງຊື່ວ່າ ປາຣີ (PARIS), ຕະກູນ ເງິນ ຢູໂຣ (EUR) ແລະ ເມືອງທີ່ມີປະຊາກອນອາໄສຢູ່ຢ່າງໜ້າແໜ້ນໄດ້ແກ່ປາຣີ, ມາຣ໌ແຊ, ລີຢິງ, ລິ້ວ, ຕຸລຸຊ, ນິສ ແລະ ເມືອງນອງຕ໌, ຊາຍແດນພາກຕາເວັນຕົກຕິດກັບມະຫາສະໝຸດອັດລັງຕິກ ແລະ ມີບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງອີກເຊັ່ນ: ປະເທດແບນຊິກ, ເຢຍລະມັນ, ສະວິດເຊີແລນ, ອິຕາລີ ແລະ ແອັດສະປາຍ, ທາງດ້ານເສດຖະກິດເປັນອັນດັບ 4 ຂອງໂລກທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳ, ຂົນສົ່ງ, ໂທລະຄົມມານາຄົມ, ອຸດສາຫະກຳອາຫານ, ການທ່ອງທ່ຽວ...ມີໂຮງງານໄຟຟ້າ, ພະລັງງານນິວເຄຍຫຼາຍທີ່ສຸດອັນດັບ 2 ຂອງໂລກຜະລິດກະແສໄຟຟ້າໃນປະເທດ 88% ເປັນຜູ້ສົ່ງອອກສິນຄ້າການ ກະເສດ ແລະ ຜົນຜະລິດດ້ານອາຫານອັນດັບ 2 ຂອງໂລກ, ການປົກຄອງ ສາທາລະນະລັດດຽວເຄິ່ງນາທິບໍດີ.

ໃນສະໄໝອະດີດ ຝຣັ່ງກັບອັງກິດເຄີຍເປັນຄູ່ຕໍ່ສູ້ກັນ ແລະ ແຂ່ງຂັນກັນໃນການຍາດເອົາອານານິຄົມຂອບເຂດທົ່ວໂລກລວມທັງອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້, ປະເທດຝຣັ່ງມີຊື່ທາງການວ່າ “ສາທາລະນະລັດຝຣັ່ງເສດ” (Republique (rançaise), ເພງຊາດລາມາແຊແພ, ຄຳຂວັນປະຈຳຊາດແມ່ນ “ເສລີພາບ ສະເໝີພາບ ພາລາດອນພາບ” (Liberte, Egalite, Fraternité) ລະບົບການເມືອງປະຊາທິປະໄຕແບບລັດຖະສະພາ ປະກອບດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ວຸດທິສະພາ, ລະບົບການປົກຄອງ ສາທາລະນະລັດ ແປງເຂດການປົກຄອງອອກເປັນ 22 ແຄວ້ນ, ປະທານາທິບໍດີຊື່ວ່າ ນິໂກລາ ຊາຣ໌ໂກຊີ, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີຊື່ວ່າ: ຟຣອງຊິວ ຟີຢິງ (ສະຖິຕິປີ 2008).

ປະທານາທິບໍດີ ຟຣອງຊົວ ອໍລອງ. ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແບຣນາ ກາສເນີບ (ສະຖິຕິປີ 2018) ຊາວຝຣັ່ງສ່ວນຫຼາຍ ນັບຖືສາສະໜາຄຣິດ 90% (ໂຣມັນຄໍາ ໄຕລິກ), ມຸດສະລິມ 5% ຍິວ 1 % ແລະ ບໍ່ນັບຖືສາສະໜາ 4% (ສະຖິຕິປີ 2008).

(ຮູບທີ 2: ທຸງຊາດຝຣັ່ງ)

(ຮູບທີ 3: ຕາແຜ່ນດິນ)

ປະເທດຝຣັ່ງ ເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດທາງດ້ານເສດຖະກິດເປັນອັນດັບ 4 ຂອງໂລກປະເພດຂອງອຸດສາຫະກຳທີ່ມາຂອງຄວາມສຳເລັດດັ່ງກ່າວ ໄດ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳທາງດ້ານການຂົນສົ່ງ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອຸດສາຫະກຳອາຫານ, ຜະລິດຕະພັນລວມໄປເຖິງທະນາຄານ, ການປະກັນໄພ, ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສິນຄ້າຟຸມເຟືອຍ (ເຄື່ອງໝັ້ງ, ເສື້ອຜ້າສຳເລັດຮູບ, ນ້ຳຫອມ ແລະ ເຫຼົ້າ).

(ຮູບທີ 4: ປະທານາທິບໍດີ ເອມມານູເອລ ມາກຣົງ ເລີ່ມເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງ 14 ພຶດສະພາ 2017)

ເປັນຜູ້ສົ່ງອອກສິນຄ້າການກະເສດ ແລະ ຜົນຜະລິດດ້ານອາຫານອັນດັບ 2 ຂອງໂລກ. ໃນດ້ານການລົງທຶນ ປະເທດຝຣັ່ງເປັນປະເທດທີ່ມີການລົງທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດເປັນມັນດັບ 2 ຂອງໂລກ ເພາະຜູ້ລົງທຶນພໍໃຈໃນຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານຊາວຝຣັ່ງ ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈຂັ້ນສູງເທັກໂນໂລຢີຊັ້ນສູງທີ່ກ້າວໜ້າຫຼາຍສະຖຽນລະພາບຂອງຄ່າເງິນ ແລະ ການຄວບຄຸມຕົ້ນທຶນການຜະລິດແມ່ນຢູ່ໃນອັນດັບຕີຂອງໂລກ.

(ຮູບທີ 5 ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເອລີຊາເບັດ ບອນ Elisabeth Borne ເລີ່ມຮັບຕຳແໜ່ງ 16 ພຶດສະພາ 2022)

ປະເທດຝຣັ່ງ ເປັນປະເທດທີ່ມີໂຮງງານໄຟຟ້າພະລັງງານນິວເຄຼຍຫຼາຍທີ່ສຸດເປັນອັນດັບ 2 ຂອງໂລກ ຖັດຈາກ ປະເທດສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ການຜະລິດກະແສໄຟຟ້າໃນປະເທດ 88% ແມ່ນມາຈາກພະລັງງານນິວເຄຼຍ ຄ່າໃຊ້ໄຟຟ້າ ໃນປະເທດລາຄາຖືກກວ່າປະເທດໃກ້ຄຽງ ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງມີການສົ່ງອອກກະແສໄຟຟ້າໄປຍັງປະເທດອື່ນໆ.

(ຮູບທີ 6 ນະຄອນຫຼວງ Paris)

2. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ

ຊາວຝຣັ່ງ ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກ “ພວກໂກ” ຈາກນັ້ນ, ຕົກມາຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພວກ “ແຟຣງກ໌” ຊຶ່ງປະເທດ France ມາຈາກຄຳວ່າ “ແຟຣງກ໌” ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນສະຕະວັດທີ I ເຊິ່ງຊາວຝຣັ່ງມັກເອີ້ນຊື່ປະເທດຕົນເອງວ່າ: “ຫົກຫຼ່ຽມ” ເນື່ອງຈາກລັກສະນະກາຍະພາບຂອງປະເທດຕົນເອງ. ປະເທດຝຣັ່ງປົກຄອງດ້ວຍລະບອບກະສັດເລີ່ມແຕ່ສະຕະວັດທີ V ເມື່ອພະເຈົ້າຊາກເລີມາຕັ້ງຈັກກະພັດໂລມັນອັນສັກສິດໃນ ຄ.ສ 843 ກໍມີອານາເຂດຄວບຄຸມທັງຝຣັ່ງ ແລະ ເຢຍລະມັນ. ລາຊະສຳນັກຝຣັ່ງຂຶ້ນສູ່ຈຸດສູງສຸດໃນສະໄໝພະເຈົ້າຫຼຸຍທີ 14 ເຊິ່ງຢູ່ໃນຍຸກນີ້ປະເທດຝຣັ່ງມີປະຊາກອນຫຼາຍທີ່ ສຸດໃນທະວີບເອີຣົບ ແລະ ມີອຳນາດທາງການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ສິລະປະ ແລະ ວັດທະນະທຳ ຕໍ່ກັບເອີຣົບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຈົນເຖິງການປະຕິວັດຝຣັ່ງໃນປີ ຄ.ສ 1792 ຈຶ່ງປ່ຽນມາໃຊ້ລະບອບສາທາລະນະລັດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ນາໂປລີອົງ ໂບນາປາກ ໄດ້ຕັ້ງຕົວເອງເປັນຈັກກະພັດ ແລະ ໄດ້ຮຸກຮານປະເທດອື່ນໆ ໃນທະວີບເອີຣົບ, ເມື່ອນະໂປລຽນປະລາໄຊ. ຝຣັ່ງຈຶ່ງປ່ຽນມາໃຊ້ລະບົບສາທາລະນະລັດອີກຄັ້ງເຊິ່ງ

ເອີ້ນວ່າ: ບຸກສາທາລະນະລັດທີ 2 ແຕ່ກໍຢູ່ໄດ້ບໍ່ນານເພາະຫຼຍນະໂປລຽນ ຫຼານລຸງຂອງນະໂປລຽນ ໄດ້ຍຶດປະເທດ ແລະ ຕັ້ງຈັກກະພັດທີ 2 ຂຶ້ນອີກຄັ້ງ.

ຝຣັ່ງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງໜັກໜ່ວງຈາກສົງຄາມໂລກທັງ 2 ຄັ້ງ. ປັດຈຸບັນນີ້ ຝຣັ່ງໃຊ້ການປົກຄອງ ລະບອບ ປະຊາທິປະໄຕ ມີທັງປະທານນາທິບໍດີ ແລະ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ (ເອີ້ນວ່າສາທາລະນະລັດທີ V) ທົດສະຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ ຝຣັ່ງ ແລະ ເຢຍລະມັນ ເປັນຜູ້ນໍາຂອງການລວມຕົວແລ້ວຕັ້ງປະຊາຄົມເອີຣົບຈາກນັ້ນ, ກໍໄດ້ ຫັນປ່ຽນມາເປັນ ສະຫະພາບເອີຣົບໃນປັດຈຸບັນນີ້. ຝຣັ່ງຍັງເປັນ 1 ໃນ 2 ສະມາຊິກຖາວອນຂອງຄະນະມົນຕີຄວາມ ໝັ້ນຄົງແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ເປັນ ປະເທດທີ່ມີອາວຸດນິວເຄຼຍໄວ້ຄອບຄອງອີກດ້ວຍ (ສະຖິຕິປີ 2008). ປະຊາຊົນຝຣັ່ງ ຮັກຫອມສິລະປະວັນນະຄະດີຢ່າງສຸດຊຶ້ງ ແລະ ມີມູນເຊື້ອສິລະປະວັດທະນະທຳທີ່ອຸດົມຮັ່ງມີທີ່ ສຸດ ປະເທດໜຶ່ງໃນບັນດາປະເທດເອີຣົບ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າປະເທດຝຣັ່ງແມ່ນດິນແດນປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ວັນນະຄະດີອັນໂດດເດັ່ນໃນສະໄໝກ່ອນ ແລະ ປັດຈຸບັນກໍຍັງເປັນຄວາມເອກອ້າງທະນິງໃຈຂອງປະຊາຊົນຝຣັ່ງກໍຄື ຊາວເອີຣົບ. ຊາວຝຣັ່ງມີວັດທະນະທຳການນອນກາງເວັນ ຈຶ່ງສົ່ງຜົນສະທ້ອນໃຫ້ປະເທດອານານິຄົມຂອງຝຣັ່ງມັກ ນອນກາງເວັນຕາມໄປດ້ວຍ. ແນວໃດກໍຕາມໃນສ່ວນເລິກຂອງວັດທະນະທຳແມ່ນຄ້າຍຄືກັບຂອງອັງກິດ ແລະ ອິຕາ ລີຢູ່ແລ້ວ ຈົນບໍ່ສາມາດແບ່ງໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນເຊັ່ນ: ການຈັບມື ແລະ ພາສາເປັນຕົ້ນ ເນື່ອງຈາກວ່າຊາວຝຣັ່ງເປັນ ຊາວຜິວດຳ ແລະ ສີຜິວຈຶ່ງໄດ້ວັດທະນະທຳຕາມກັນມາ

ບົດທີ 2

ສະພາບວັນນະຄະດີຝຣັ່ງໃນສະຕະວັດທີ XVIII

1. ສະພາບປະຫວັດສາດ

ໃນທ້າຍສະຕະວັດທີ XVIII ຢູ່ປະເທດຝຣັ່ງໄດ້ເກີດມີເຫດການທີ່ສັ່ນສະເທືອນໄປທົ່ວທະວີບເອີຣົບກໍຄື ທົ່ວໂລກ ນັ້ນແມ່ນການປະຕິວັດນາຍທຶນຝຣັ່ງໃນປີ 1789 ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະເທດຝຣັ່ງມີການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ສົ່ງຜົນສະທອນໄປທົ່ວທະວີບ. ການປະຕິວັດດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນໝາກຜົນອັນສູງສົ່ງຂອງການຕໍ່ສູ້ທີ່ຍຶດເຍື້ອຍາວນານຂອງພວກນາຍທຶນທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນປະກອບສ່ວນຢ່າງກວ້າງຂວາງຈາກປະຊາຊົນທຸກຊັ້ນຄົນໃນຝຣັ່ງ ເຮັດໃຫ້ລະບອບສັກຕິພາຝຣັ່ງຖືກໂຄ່ນລົ້ມຢ່າງເຖິງກົກເຖິງຮາກແລ້ວເປີດສັງກາດໃໝ່ແກ່ບາດກ້າວເດີນຂອງ ປະເທດຝຣັ່ງ ກໍຄືທົ່ວທະວີບເອີຣົບພາຍໃຕ້ຄໍາຂວັນທີ່ລືຊາວ່າ “ເສລີພາບ ສະເໝີພາບ ພາລາດອນພາບ” ເຫດການທີ່ສະເທືອນໂລກນີ້ໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການປະຕິວັດນາຍທຶນປີ 1789 ກໍມີລັກສະນະກ້າວໜ້າ.

2. ສະພາບວັນນະຄະດີ

ການປະຕິວັດນາຍທຶນຝຣັ່ງປີ 1789 ໄດ້ສົ່ງຜົນສະທອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ລະບອບການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ, ຕໍ່ມາທາງດ້ານວັນນະຄະດີກໍເກີດມີສອງຂະບວນການປະດິດແຕ່ງກຳເນີດເກີດຂຶ້ນນັ້ນຄື: ຂະບວນເພີນຈິດຫຍໍ້ໜ້າ ແລະ ຂະບວນການເພີນຈິດກ້າວໜ້າ ນັກປະພັນທີ່ຖືທຸກນຳໜ້າໃນຂະບວນການປະດິດແຕ່ງຕາມລັດທິເພີນຈິດກ້າວໜ້າແມ່ນທ່ານ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo) ເຊິ່ງບັນດາຜົນງານໂດດເດັ່ນຂອງທ່ານ ແມ່ນເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈີນ”.

ໃນສະຕະວັດທີ XIX ພ້ອມໆກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງລັດທິເພີນຈິດຫຍໍ້ໜ້າ ແລະ ລັດທິເພີນຈິດກ້າວໜ້າ. ລັດທິສັດຈະທັດກໍໄດ້ກຳເນີດເກີດຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ “ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ”. ລັດທິນີ້ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວແຮງໂດຍ ສົມທົບກັບລັດທິເພີນຈິດກ້າວໜ້າຕາມລັດທິເພີນຈິດຫຍໍ້ໜ້າ. ນັກປະພັນທີ່ຖືຄົນທຸກນຳໜ້າໃນລັດທິວິຈານແມ່ນທ່ານ ໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກ (Honore de Balzac) ເຊິ່ງຜົນງານທີ່ດີເດັ່ນຂອງທ່ານກໍແມ່ນບົດນະວະນິຍາຍ “ເອີເຊນີກຮັງເດ”

ກ. ລັດທິເພີນຈິດແປງອອກເປັນ 2 ກະແສຄື:

1. ລັດເພີນຈິດຫຍໍ້ໜ້າ

ແມ່ນກະແສແນວຄິດໜຶ່ງທີ່ມີລັກສະນະປະຕິການ ມັນແມ່ນທຳທີ່ຂອງພວກເຈົ້າຊຸນບຸນນາຍພວກສັກດິນາເກົ່າ. ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າສິດຜົນປະໂຫຍດອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫຼືອງເຫຼື້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳລັງປະຕິວັດທັບມ້າງໄປໝົດແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເກີດມີແນວຄິດເສຍດາຍ, ໂສກເສົ້າ, ເສຍຫວັງ, ຫຍໍ້ໜ້າ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອວາຍໜ້າໄປຫາອະດີດຕາການຜ່ານມາ ໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ກັບສະພາບຕົວຈິງຂອງສັງຄົມ. ເຂົາເຈົ້າເຫັນຫ່າງ, ລະເລີຍໄປຈາກສັງຄົມ ແລະ ເກັບຕົວເອງໄປລີ້ຊ່ອນໃນບ່ອນມິດງຽບ ມັກເອົາສາສະໜາເປັນບ່ອນເພີ່ງ ມັກເອົາຫົວທັດທຳມະຊາດອັນສວຍສົດງົດງາມເປັນຈິງປອບໃຈ ເຊັ່ນ “ບົດກອນດາວເພັດ” ຂອງມັກຈີ (Mhionee) ນັກປະພັນເຢຍລະມັນ ເຊິ່ງບາງຕອນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຄວາມໂສກເສົ້າ ແມ່ນສຽງທີ່ມ່ວນຊື່ນ, ສຽງຫ້ອງໃຫ້ແມ່ນສຽງເພງທີ່ອອນຊອນໃຈ, ນ້ຳຕາໄຫຼເທົ່ານັ້ນທີ່ປອບໃຫ້ຈິດໃຈອົບອຸ່ນ”

2. ລັດທິເປັນຈິດກ້າວໜ້າ (ລັດທິປະຕິວັດ)

ແມ່ນກະແສແນວຄິດໜຶ່ງຂອງຝ່າຍປະຊາທິປະໄຕທີ່ກ້າວໜ້າ ຕ້ານຄືນກັບຊີວິດຕົວຈິງຂອງສັງຄົມ, ພາຍຫຼັງການປະຕິວັດຖືກຫຼົ້ມຈົມ, ພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າສະພາບຕົວຈິງຂອງສັງຄົມໃນໄລຍະນັ້ນເໝາະເໝັນທີ່ສຸດ, ຊົ່ວຖ້າປ່າເຖື່ອນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕົວະຍົວະຫຼອກລວງບໍ່ມີສັດຈະ, ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຝັງໄວ້ກັບການປະຕິວັດໄດ້ຖືກ ພວກນາຍທຶນປະຕິການກິນກິນໝົດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ານສຸດຂີດຕໍ່ກັບສັງຄົມແບບນາຍທຶນ. ຜູ້ທີ່ມີສາຍຕາກວ້າງໄກໄດ້ສ້າງອຸດົມຄະຕິມັນສູງສົ່ງຄືຢາກມີສັງຄົມໃໝ່ອັນສົດໃສງົດງາມ ແລະ ກ້າວໜ້າກວ່າສັງຄົມ

ນາຍທຶນ. ຈາກແນວຄິດອັນນັ້ນ ຈຶ່ງມີແນວຄິດເພີ່ມຈົດກ້າວໜ້າ ລັດທິນີ້ມັນມີລັກສະນະຕົວຈິງຢືກສູງນ້ຳໃຈມະນຸດ ສະທຳອັນສູງສົ່ງ ແຕ່ນ້ຳ ໃຈມະນຸດສະທຳຍັງມີລັກສະນະລວມບໍ່ສະເພາະເຈາະຈົງ ຫຼື ເລືອກເຟັ້ນ.

ຂ. ລັດທິສັດຈະທັດ

ກ່ອນໜ້ານີ້ ການອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ “ລັດທິສັດຈະທັດ” ຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງເທື່ອເພາະມີບາງຄຳ ເຫັນໄດ້ກ່າວວ່າ “ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ ແມ່ນທຳອຽງໜຶ່ງທີ່ເວົ້າເຖິງແຕ່ຄວາມງາມເປັນພື້ນຖານເທົ່ານັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດ ນັກທິດສະດີວັນນະຄະດີໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ແປງລັດທິສັດຈະທັດອອກເປັນ 3 ປະເພດໃຫຍ່ຄື:

1. ລັດທິສັດຈະທັດ ແມ່ນລັດທິວັນນະຄະດີທີ່ສອງແຂງຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມ ແຕ່ການສ່ອງແສງນັ້ນບໍ່ ໄດ້ເລືອກເຟັ້ນ (ສອງແສງທັງຈຸດດີ ແລະ ຈຸດອ່ອນ) .

2. ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ ແມ່ນລັດທິວັນນະຄະດີທີ່ສ່ອງແສງຄວາມຈິງໃນສັງຄົມຄືກັນ ແຕ່ບັນຫາຕົ້ນຕໍ ແລ້ວ ແມ່ນຍົກບັນຫາ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງມາຕາມວິຈານ,

3. ລັດທິສັດຈະທັດສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນວັນນະຄະດີທີ່ສອງແສງຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມຄືກັນ ນອກຈາກ ການຕຳນິວິຈານແລ້ວ ມັນຍັງຊີ້ຊ່ອງທາງເໝາະສົມເພື່ອແກ້ໄຂຈຸດບົກຜ່ອງຕ່າງໆນັ້ນ, ໃນການຈັດແບ່ງຕາມຂ້າງເທິງນີ້ ຢູ່ໃນວັນນະຄະດີຝຣັ່ງໃນໄລຍະນີ້ຍັງບໍ່ທັນມີລັດທິສັດຈະທັດສັງຄົມນິຍົມເທື່ອ. ຕົ້ນຕໍຈະເລັ່ງໃສ່ລັດທິສັດຈະທັດ ແລະ ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ

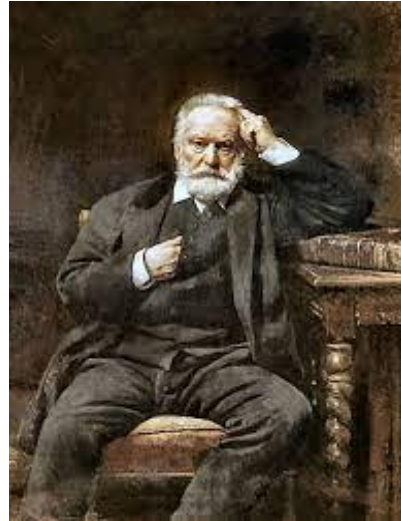
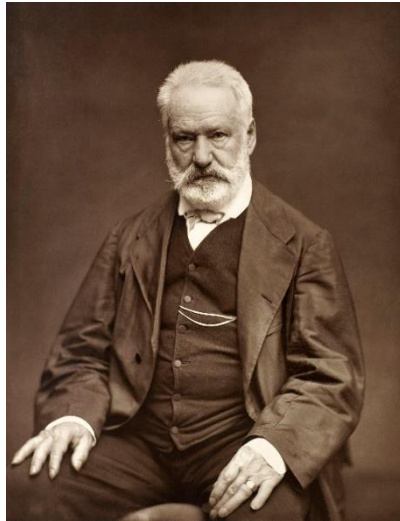
+ ສະຫຼຸບໃຈຄວາມປະເທດຝຣັ່ງ

ຝຣັ່ງເປັນປະເທດໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານເຕັກນິກວິທະຍາສາດ, ເປັນປະເທດທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ທາງດ້ານເສດຖະກິດອຸດສາຫະກຳ ຈົນກາຍເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດຂອງໂລກ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ຝຣັ່ງຍັງເປັນ ດິນແດນແຫ່ງ ປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳ, ສິລະປະວັນນະຄະດີ ອັນໂດດເດັ່ນຂອງເອີຣົບກໍຄືຂອງໂລກໃນເມື່ອ ກ່ອນ ແລະ ປັດຈຸບັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນວັນນະຄະດີເພີ່ມຈົດກ້າວໜ້າ ແລະ ສັດຈະທັດວິຈານ ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ຄິດຄົ້ນທຸກນຳ ໜ້າແມ່ນນັກປະຊັນ ກິເດີໂມ ປັດຊັງ, ນັກປະຊັນໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກໃນບົດເລື່ອງ “ອີເຊນິກຣັງເດ, ເລື່ອງ “ເອັເພດ ແລະ ທ່ານທ່ານວິກຕໍ ຣຸຍໂກ ໃນບົດເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈີນ”. ນອກຈາກນີ້ ຍັງເປັນກົກເຄົ້າເຫງົ້າກໍໃຫ້ກຳເນີດແກ່ ວັນນະຄະດີສັດຈະທັດອັນເປັນແບບແຜນ ແລະ ແວ່ນແຍງໃຫ້ແກ່ວັນນະຄະດີໃນໄລຍະຕໍ່ມາ.

ບົດທີ 3

ນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo)

1. ຊີວະປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ຜົນງານການປະດິດແຕ່ງ

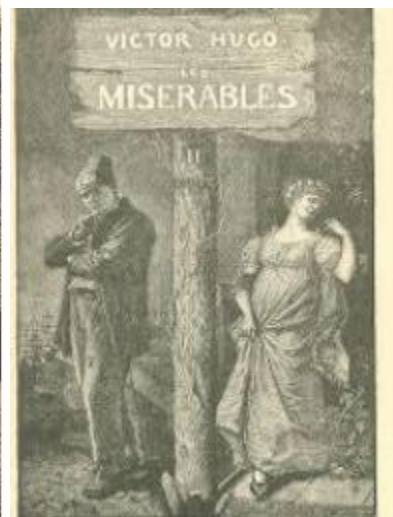
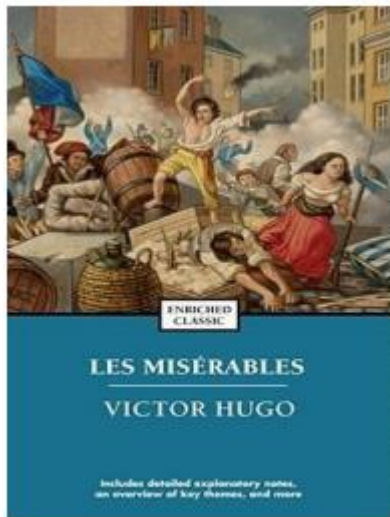

(ຮູບ 7 ນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo)

ທ່ານນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo) ແມ່ນນັກປະພັນເພີ່ນຈິດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຕິເດັ່ນໃນສະຕະວັດ ທີ XIX ທ່ານເກີດເມື່ອວັນທີ 26 ເດືອນ 2 ປີ 1802 ທີ່ເມືອງເບຊັງຊົງ (Be sancon) ໃນແຄວ້ນຟຣັອງຊ໌ ກົງເຕ ເຊິ່ງ ແມ່ນຕົວເມືອງນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃກ້ກັບນະຄອນຫຼວງປາຣີ. ທ່ານເປັນບຸດຄົນທີ່ສາມ ແລະ ຄົນສຸດທ້າຍຂອງໂຈເຊບ ເລໂອ ໂປລດ ຊີກິສ ເບີຣ໌ ອຸໂກ ແລະ ນາງ ໂຊນີ ເທຣບຸເຊຕ໌ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ ໄດ້ກຳເນີດໃນລະບອບສັງຄົມສັກດິນາຫາກໍຖືກໂຄ່ນລົ້ມ ແລະ ລະບອບນາຍທຶນຫາກໍຂະຫຍາຍຕົວ. ບິດາຂອງທ່ານເປັນນາຍທະຫານ ແລະ ມີຍຶດເປັນນາຍພັນ. ຄາວຍັງນ້ອຍທ່ານໄດ້ຕິດຕາມພໍ່ໄປຫຼາຍໆປະເທດ ຍາມເຂົ້າຮຽນກໍໄດ້ຢູ່ກັບແມ່ທີ່ປາຣີ. ຍ້ອນແມ່ຖືສາສະໜາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ຮຸຍໂກ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນຈາກແນວຄິດສາສະໜາແຕ່ຄາວຍັງນ້ອຍ. ຮຸຍໂກ ມີພອນສະຫວັນໃນການປະດິດແຕ່ງເມື່ອອາຍຸໄດ້ 12 ປີ. ນອກຈາກນີ້ ຮຸຍໂກຍັງໄດ້ພົບເຫັນຂະບວນການຕໍ່ສູ້ຂອງກຳມະກອນຫຼາຍໆຂະບວນການ, ພິເສດແມ່ນການລອງແຮງຄັ້ງທຳອິດລະຫວ່າງນາຍທຶນກັບກຳມະກອນໃນປີ 1871. ທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດໃນປີ 1885 ລວມ ອາຍຸໄດ້ 83 ປີ.

ຜົນງານການປະດິດແຕ່ງຂອງທ່ານ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວໂລກຮັບຮູ້ ແລະ ນິຍົມຊົມຊອບຈົນການເປັນ ນັກປະພັນຂວັນໃຈປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຈົນ ບໍ່ວ່າໃນເມື່ອກ່ອນກໍຄືປັດຈຸບັນ ຜົນງານຂອງທ່ານມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່ວ່າຈະເປັນບົດປະພັນ, ບົດລະຄອນ ຫຼື ບົດກະວີກໍລ້ວນແຕ່ມີຮູບການ ແລະ ມີເນື້ອໃນມັນເລິກເຊິ່ງທີ່ສ້ອງແສງໃຫ້ເຫັນສະພາບຕົວ ຈິງຂອງສັງຄົມຢ່າງເດັ່ນຊັດ ຜົນງານຂອງທ່ານລວມມີ: ກ່ຽວກັບຕາເວັນອອກ 1829; ແອກນານີ 1830, “ຄົນຫຼັງຂົດ” 1831, “ໃບໄມ້ໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ” 1831 ຫຼຸຍບະລັດ 1838, “ການພິຈາລະນາ”, “ການໄຕ່ຕອງ 1856: “ນິທານຂອງສະຕະວັດ” 1859; ບັນດາຄົນຈົນ 1862. "ຄົນງານຊາວທະເລ 1866 ແລະ ອື່ນໆ.

ຜົນງານທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຊື່ສຽງ ແລະ ໂດດເດັ່ນນັ້ນແມ່ນເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈົນ”, “ຄົນຫຼັງຂົດ” ແລະ “ຄົນງານຊາວທະເລ

(ຮູບທີ 8 ຜົນງານນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈົນ” ຂອງ ນັກປະພັນວິກຕໍ ຮຸຍໂກ)

2. ນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈົນ

(ຮູບທີ 9 ຊ່ຽວານຊັງອຸ້ມຕຸກກະຕາ ໃນນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈົນ”)

ເມືອງຕີເຍີ (igne) ມີຄຸນພໍ່ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຄຸນພໍ່ມິລີແອນ (Mytil) ເພິ່ນເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີອິດທິພົນ ແລະ ມີຈິດໃຈເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ຕໍ່ຊາວເມືອງດັ່ງກ່າວ. ຢູ່ເຮືອນເພິ່ນກໍຍັງມີນັບຖື ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້.

ມື້ໜຶ່ງ, ມີຊາຍໄວກາງຄົນຜູ້ໜຶ່ງນຸ່ງເຄື່ອງເກົ່າຂາດປ່ອຍໃບໜ້າມີແວວໂສກເສົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ແຈ້ງບັດຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ເມືອງແລ້ວ ລາວກໍຢ່າງເຂົ້າເມືອງເພື່ອຫາຜ່ອນພັກພາອາໄສ ແຕ່ເວລາລາວຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນໃດກໍ່ມີແຕ່ອັດປະຕູ. ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າຊາຍຄົນນັ້ນມີທ່າທາງໂສກເສົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທຸກຍາກ ແລະ ໃຜຮຸກຮ້າງກຽດ,

ບາງເທື່ອລາວເຂົ້າຮ້ານອາຫານສິ່ງເຄື່ອງກິນແລ້ວເຂົາກໍເອົາອາຫານມາໃຫ້ ແລະ ສິ່ງໃຫ້ໝໍ, ບາງເຮືອນລາວຂໍກັນແຕ່ອາຫານຈະບໍ່ພັກເຊົາເຂົາກໍຍັງບໍ່ໃຫ້ ເຈົ້າຂອງຮ້ານແຫ່ງໜຶ່ງໄດ້ ເວົ້າວ່າ “ຂ້ອຍບອກໃຫ້ເຈົ້າໝີ, ເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍເວົ້າຫຍັງອີກ ແຕ່ເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍເວົ້າວ່າເຈົ້າແມ່ນຊ່ຽວານຊັງ (Jean Vaijean) ນັກໂທດເກົ່າແຫ່ງເມືອງຕູລົງ (Toulon) ຊື່ນບໍ່?” ບາງເທື່ອລາວຂໍ

ນອນຢູ່ຄອກສັດເຂົາກໍວ່າເຕັມແລ້ວ ແມ່ນ ແຕ່ໝາເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ໃຫ້ນອນນຳ. ໄປເຄາະປະຕູເຮືອນໃດເຂົາກໍໄລລາວໝໍ. ຫຼາຍຄົນຜ່ານພື້ນໄປມີແຕ່ນອນຕາກແດດຕາກລົມ,

ພໍໄປເຖິງເຮືອນແມ່ເຖົ້າໜຶ່ງ, ລາວຈິງແນະນຳວ່າ “ ເປັນຫຍັງບໍ່ໄປຫາຄຸນພໍ່ມິລີແອນເນາະເພິ່ນເປັນຄົນໃຈບຸນ ... ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງມຸ້ງໜ້າໄປຫາຄຸນພໍ່ມິລີແອນ ເມື່ອເຄາະປະຕູບິດໜຶ່ງປະຕູກໍເປີດອອກຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງແນະນຳ

ຕົວວ່າ “ຂ້ານ້ອຍແມ່ນຊ່ຽວານຊັງນັກໂທດເມືອງຕູລົງເຊິ່ງຖືກປ່ອຍຕົວມາໄດ້ສີ່ມື້ແລ້ວ, ໄປຂໍກິນເຂົ້າຂໍນອນປ່ອນໃດເຂົາ ກໍຂັບໄລ່ໄຖໝີ, ທັງໆທີ່ຂ້ານ້ອຍກໍມີບັດພື້ນໂທດ (ບັດເຫຼືອງ) ແທ້ໆ,

(ຮູບທີ 10 ຕົວລະຄອນດັງວານຊັງ)

ບາງເທື່ອໄດ້ເຂົ້າຈີ່ມາກໍໃຫ້ເອື້ອຍ ແລະ ຫຼານ, ລາວ ເອງກໍເວົ້າພຽງວ່າ “ອີ່ມແລ້ວ” ທັງທີ່ຕົນກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກິນຫຍັງ. ມີໄລຍະໜຶ່ງ, ຝຣັ່ງມີວິກິດການດ້ານເສດຖະກິດອາກາດໜາວຈັດ, ຜົນເກັບກ່ຽວບໍ່ໄດ້ ຫຼາຍຈຶ່ງເກີດມີຄວາມອຶດຢາກ. ຊັງວານຊັງກໍຍັງໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຍ້ອນທຸກຈົນບາງມື້ກໍໄດ້ເຂົ້າຈີ່ມາໃຫ້ຫຼານຢ່າງມື້ກໍກັບເຮືອນດ້ວຍມືເປົ່າ, ມື້ໜຶ່ງຂອງວັນອາທິດລາວໄດ້ຍ່າງໄປຕາມທາງບໍ່ຮອດຮ້ານເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ, ພໍຄ້າເຂົ້າຈີ່ນອນຫຼັບຢ່າງສະບາຍ, ພໍໄດ້ຍິນແວ່ນແຕກກໍໄງ່ເງລຸກຈຶ່ງເຫດມີຈິກ ອອກຈາກແວ່ນ, ພໍຄ້າເຂົ້າຈີ່ແລ່ນນຳ ແລະ ຈັບຊັງວານຊັງໄດ້ແຕ່ບໍ່ທັນເຫັນເຂົ້າຈີ່ສິ່ງທີ່ເປັນຫຼັກຖານຄືມີຂອງຊັງວານຊັງມີເລືອດຍ້ອນແວ່ນປາດ,

ຊັງວານຊັງຖືກສົ່ງຂຶ້ນສານ ແລະ ຖືກຕັດສິດຈຳຄຸກຫ້າປີ. ລາວໝົດຫົນທາງເພາະບໍ່ມີປັນຍາຫາລ້ຽງເອື້ອຍ ແລະ ຫຼານໆ. ເວລາຢູ່ຄຸກພໍມີໂອກາດຈຶ່ງໂຕນອອກແຕ່ຖືກຈັບໄດ້ໂທດຈຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນ ອີກ 3 ປີ. ຈາກນັ້ນ, ກໍໂຕນໜີອີກໂທດຈຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນອີກເປັນ 13 ປີ ແລະ ກໍໂຕນອີກຈຶ່ງລວມແລ້ວເປັນ 19 ປີ ຍ້ອນລັກເຂົ້າຈີ່ພຽງກ່ອນດຽວ! ມາຮອດ 2 ຫາ 3 ມື້ຫຼັງນີ້ລາວຖືກປ່ອຍຕົວອອກຈາກຄຸກ ແລະ ມີບັດເຫຼືອງຕິດໂຕ. ຍ້ອນແນວນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສິງຄີມລັງກຽດລາວທີ່ສຸດ.

ແຕ່ມາດຽວນີ້ ຊັງວານຊັງ ຕື່ນຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງຄຸນພໍທີ່ຮ້ອງ ລາວວ່າ ທ່ານ ເພາະວ່າໃນຊີວິດຂອງລາວບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຈັກເທື່ອ, ຕໍ່ອາຫານການກິນ, ບ່ອນຢູ່ບ່ອນເຊົາລາວບໍ່ຮູ້ຈັກຊື່ເຮັດແນວໃດ ຫຼັງອາຫານແລງແລ້ວລາວກໍເຂົ້ານອນບ່ອນທີ່ຈັດໄວ້ໃຫ້, ລາວຫຼັບ ສະໜິດໃນຕອນຫົວຄຳແຕ່ພໍເດິກສະຫງົດກໍຮູ້ກໍຮູ້ເມື່ອຂຶ້ນຍ້ອນສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງ.

ຈາກນັ້ນ, ຄຸນພໍກໍອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລ້ວບວກຄົນຮັບໃຊ້ກຽມບ່ອນຢູ່ບ່ອນນອນໃຫ້ແຂກ. ຊັງວານຊັງ ບໍ່ເຊື່ອໃນຫຼຸຂອງຕົນຈຶ່ງແນະນຳຕື່ມອີກວ່າ "ຂ້າມ້ອຍແມ່ນຄົນທີ່ຄຸກໄດ້...ທ່ານເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາໃຈດີແທ້! ຄຸນພໍເວົ້າວ່າເປັນຫຍັງບໍ່ສຳຄັນດອກເຮືອນນີ້ ບໍ່ແມ່ນເຮືອນຂ້ອຍແມ່ນເຮືອນຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊັງວານຟັງ ແມ່ນລູກກຳມະກອນຜູ້ທຸກຈົນລາວບໍ່ມີວິຊາໃດຕິດຕົວ ຖືວ່າເປັນຄົນດ້ອຍການສຶກສາ. ຍ້ອນຊີວິດເຄີຍທຸກຍາກມາແຕ່ຍັງມ້ອຍໆ ລາວຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນງຽບຂຶ້ນມີແວວໂສກເສົ້າຢູ່ສະເໝີ. ແມ່ຂອງລາວເສຍຊີວິດຍ້ອນການເຈັບປ່ວຍ. ສ່ວນຜູ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າສວນ ສາທາລະນະຕາຍຍ້ອນຕົກກົກໄມ້ ແລະ ແມ່ນເອື້ອຍຂອງລາວເປັນຜູ້ລ້ຽງດູ, ເມື່ອຊັງວານຊັງໃຫຍ່ຜົວຂອງເອື້ອຍຊາພັດຕາຍ, ດັ່ງນັ້ນ, ພະລະລ້ຽງດູຕໍ່ຄອບຄົວຂອງເອື້ອຍເຊິ່ງມີລູກເຖິງເຈັດຄົນຈຶ່ງຕົກເປັນ ພະລະຂອງລາວ, ຊັງວານຊັງໄດ້ສືບຕໍ່ອາຊີບຂອງພໍ່, ການເຮັດວຽກ ເຮັດງານຂອງຊັງວານຊັງເຖິງຈະໜັກໜ່ວງແຕ່ກໍບໍ່ພໍພໍກິນ. ບາງມື້ ກໍບໍ່ສາມາດມີເງິນພໍຊື້ເຂົ້າຈີ່ເມື່ອຕ້ານລູກຫຼານເຮັດໃຫ້ຫຼານໂສກເສົ້າຄືກັນ.

ຈາກນັ້ນ, ຊັງວານຊັງ ກໍລົ່ມຄິດທົບທວນຫາວິທີໃດໜຶ່ງ. ລາວຄິດຫາຖ້ວຍ, ບ່ວງ. ເງິນ, ຂາຕັ້ງທຽນ.....ລາວຄິດວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຈະມີລາຄາແພງ.

ຊັງວານຊັງ ລັກໜີອອກຈາກເຮືອນຂອງຄຸນພໍ່ ໃນຕອນເວລາ 2 ໂມງກາງຄືນພ້ອມດ້ວຍບ່ວງເງິນ ແລະ ຂາຕັ້ງທຽນຄູ່ໜຶ່ງ. ພໍ່ຕື່ນເຊົ້າຂຶ້ນມາຄົນຮັບໃຊ້ເຂົ້າເຮັດໜ້າທີ່ມ້ຽນມັດເຮືອນຊານບໍ່ເຫັນແຂກ, ບໍ່ເຫັນບ່ວງເງິນ ຈຶ່ງໄວຍວາຍຂຶ້ນ ແຕ່ຄຸນພໍ່ຍັງເຮັດທ່າທິເມີນເສີຍ ແລະ ຖາມຄືນວ່າ “ມັນເສຍແທ້ບໍ່?” ບິດໜຶ່ງຕໍ່ມາ, ຕໍາຫຼວດກໍຈັບຊັງວານ ຂົງມາໃຫ້ຄຸນພໍ່ ແລະ ຖາມວ່າ “ນີ້ແມ່ນບ່ວງຂອງຄຸນພໍ່ບໍ່?” (ເພາະບ່ວງມີສະຫຼັກຊື່ຂອງຄຸນພໍ່ໃສ່ ແມ່ນແລ້ວ... ຂ້ອຍເອົາໃຫ້ລາວ” ຄຸນພໍ່ຕອບ, ສ່ວນຊັງວານຊັງກໍຕົກຕະລຶງ. ພໍຕໍາຫຼວດໜີໄປ ຄຸນພໍ່ກໍສັ່ງສອນລາວວ່າ “ຕໍ່ແຕ່ນີ້ໄປໃຫ້ ເຈົ້າກັບຕົວເປັນຄົນດີ...ເຄື່ອງທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຈົ້ານັ້ນເພື່ອແລກເອົາຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າ. ຊັງວານຊັງກໍປະຕິຍານວ່າຈະປະຕິບັດຕາມແລ້ວກໍຢ່າງອອກໄປ.

ພໍ່ໄປຮອດບ່ອນໜຶ່ງເຫັນເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນ ແລະ ເຫັນເງິນພວກເຂົາຕົກເສຍປະມານ 40 ອັດ, ຊັງວານຊັງຊ້ຳພັດເອົາຂອງເຂົາ, ເດັກນ້ອຍເຫັນແນວນັ້ນຈຶ່ງຮ້ອງໄທ້ ເຫັນເດັກນ້ອຍຮ້ອງໄທ້ລາວຄິດເຫັນໜ້າຫຼານ ລາວຈຶ່ງເອົາເງິນສົ່ງເດັກນ້ອຍເຂົາຊ້ຳພັດຢ້ານທັງຮ້ອງໄທ້ທັງແລ່ນໜີໄປ. ຈາກນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງປະຕິຍານໃນໃຈວ່າຈະເປັນຄົນດີ. ຕໍ່ມາຊື່ ຂອງອົງວານຊັງກໍຖືກລືມໄປຊົ່ວໃນໄລຍະໜຶ່ງ.

(ຮູບທີ 11 ຕົວລະຄອນນາງນ້ອຍໂກແຊັດ)

ກ່າວເຖິງຊາຍໜຸ່ມຍິງສາວສີ່ຄູ່ເຊິ່ງສຶກສາ ແລະ ສາວກຳມະກອນໃນນັ້ນ, ກໍມີນາງສາວຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ຟັງຕິນ (fontien) ເຊິ່ງມັກຮັກກັບຊາຍໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງ ວ່າ ໂຕໂລມ໌ແອັດ (Thoumyes). ຟັງຕິນຮັກກັບໂຕໂລມ໌ແອັດດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດສຸດຈະຫຼົດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມໂຕໂລມ໌ແອັດພັດຄິດຕ່າງ. ເຂົາທັງສອງໄດ້ເປັນຂອງກັນ ແລະ ກັນ ຟັງຕິນກໍຄິດວ່າຈະມອບ ອະນາຄົດໄວ້ໃຫ້ໂຕໂລມ໌ແອັດພຽງຄົນດຽວ.

ມື້ໜຶ່ງຊາຍທັງສີ່ໄດ້ຍິງທັງສີ່ໄປກິນເຂົ້າຫ້ອງອາຫານ. ຫຼັງຈາກກິນເຂົ້າແລ້ວເຂົາກໍປະຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງໄດ້ໃຫ້ສາວທັງສີ່ ແລະ ບອກໃຫ້ລໍຖ້າບິດໜຶ່ງແຕ່ລໍຖ້າ 2-4 ຊົ່ວໂມງກໍບໍ່ມີມືແວວ. ເຂົາຈຶ່ງພ້ອມກັບຈົກອ່ານຈົດໝາຍນັ້ນ ແຕ່ນາງຟັງຕິນທ້າມໄວ້ກ່ອນ ແລະ ລໍຖ້າເບິ່ງຊາຍຄົນມັກຈະມາ ຫຼື ບໍ່? ສາມສາວໄດ້ຕົກລົງຈົກອ່ານ “ພວກເຮົາຈຳ ເປັນຕ້ອງລາໄປກ່ອນຂໍຂອບໃຈຫຼາຍໆທີ່ພວກນ້ອງເຄີຍມີບຸນຄຸນຕໍ່ພວກອ້າຍ” ພໍຮູ້ເນື້ອໃນຈົດໝາຍສາມສາວກໍຖື ເປັນທຳມະດາແຕ່ລຳລັບຟັງຕິນແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າລາວໄດ້ມອບຄວາມຮັກຕໍ່ໂຕໂລມ໌ແອັດ ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮັກສຸດຫົວໃຈ. ນາງຄິດຢາກຕາມຫາໂຕໂລມ໌ແອັດແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປທາງໃດ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວ

ຈິ່ງເກີດມີຄວາມຄຽດຊັງໂຕໂລມີແອັດເຊິ່ງເປັນຄົນຕົວະຍິວະຫຼອກລວງ, ທ້ອງນາງນັບມື້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ເພື່ອສຶກສາອານຸສອນແຫ່ງຄວາມຮັກໄວ້, ນາງຈຶ່ງປະໃຫ້ທ້ອງໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ຕໍ່ມານາງກໍເກີດລູກອອກມາເປັນລູກຍິງ ແລະ ໃຫ້ໃສ່ຊື່ວ່ານາງ ນ້ອຍໂກແຊັດ (Cosette). ນາງມີຄວາມຮັກລູກເປັນຫວ່າງລູກ ແລະ ຢາກລ້ຽງລູກໃຫ້ໃຫຍ່ກ້າໜ້າບານ ແຕ່ຖ້າຫາກເອົາລູກຢູ່ນຳຊ້ຳພັດຊີບໍ່ສາມາດຫາເງິນລ້ຽງລູກໄດ້, ຈົນຮອດ 2-3 ປີ ຈິ່ງຕົກລົງປົງໃຈພາລູກກັບບ້ານເກີດເມືອງນອນມົງເຕຣຍຊວຽກແມ (Montreal sur Mer). ກັບເມື່ອຍັງບໍ່ຮອດບ້ານກໍພົບກັບຍິງຄົນໜຶ່ງຫຼິ້ນກັບເດັກນ້ອງສອງຄົນ ຝູງຄົນເຫັນວ່າ ຍິງຄົນນັ້ນຄືຈະເປັນຜູ້ຮັກລູກ, ຮັກເດັກນ້ອຍຈິ່ງເຂົ້າໄປຫາຄອບຄົວນັ້ນຊື່ວ່າ ຄອບຄົວເຕນາກດີເອ (The nardiers) ເຊິ່ງແມ່ນເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມນ້ອຍ ແຄມທາງແຫ່ງໜຶ່ງ. ຈາກນັ້ນ, ຟັງຕິນຕົກລົງຝາກໂກແຊັດໄວ້ຄອບຄົວນັ້ນ ແລະ ຕົກລົງວ່າຈະຝາກເງິນມາໃຫ້ທຸກໆ ເດືອນແລ້ວນາງກໍມອບລູກໄວ້ກັບນັ້ນ. ໂກແຊັດ ກໍໄດ້ແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ນຳແມ່ໂດຍບໍ່ຮູ້ດຽງສາຫຍັງໝົດ. ຟັງຕິນໄດ້ກັບຄືນ ເມື່ອບ້ານເກີດເມືອງນອນເພື່ອຊອກວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ກຳພອຍຄິດເຖິງລູກສາວນ້ອຍຕະຫຼອດເວລາ

ເມືອງມົງເຕຣຍຊວຽກແມ ດຽວນີ້ມີການປ່ຽນແປງຫຼາຍເຊັ່ນ: ມີໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ, ມີການສ້າງສາ ແລະ ກິດຈະການໆຄ້າ.... ເພາະໃນນີ້ມີນາຍທຶນແປກໜ້າຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ມາລົງທຶນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຈິ່ງເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າຂອງເມືອງນີ້ປ່ຽນແປງ. ກ່ຽວກັບຄົນຜູ້ນັ້ນລາວໄດ້ຮວບຮວມຄົນຫວ່າງງານ ຕ່າງໆເຂົ້າເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານຂອງລາວ ແລະ ໃຫ້ເງິນເດືອນຫຼາຍພໍສົມຄວນ, ຄົນທັງເມືອງກໍບໍ່ຮູ້ວ່ານາຍທຶນນັ້ນແມ່ນໃຜ ແລະ ມາຈາກໃສແທ້. ພວກເຂົາຮູ້ພຽງວ່າຊື່ຂອງລາວແມ່ນ ທ່ານ ມາເດີແທນ (Made loin). ສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໄປກໍແມ່ນໄດ້ເງິນມາກໍສ້າງເຮືອນພັກເຊົາໃຫ້ພວກກິນເບ້ຍບຳນານ... ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານ ມາເດີແທນ ຈິ່ງຖືກຄັດເລືອກຕັ້ງໃຫ້ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຟັງຕິນກໍໄດ້ສະໝັກເຂົ້າວຽກໃນໂຮງງານເຮັດແກ້ວຂອງທ່ານ ມາເດີແທນ.

ຕົກມາໄລຍະໜຶ່ງ ຜູ້ຈັດການໂຮງງານໄດ້ສືບຮູ້ວ່າຟັງຕິນ ມີປະຫວັດບໍ່ແຈ້ງເຊິ່ງຜິດຕໍ່ລະບຽບຂອງໂຮງງານຈິ່ງໄລ່ຟັງຕິນອອກຈາກວຽກງານ. ຟັງຕິນຄິດວ່າແມ່ນທ່ານມາເດີແທນໄລ່ອອກກໍຄຽດຊັງມາເດີແທນສຸດຂີດ. ມາໄລຍະໜຶ່ງຟັງຕິນຫວ່າງງານ ແລະ ຂາດເງິນເພື່ອສິ່ງໃຫ້ລູກສາວ

ກ່າວເຖິງໝໍເກນາກດີເອ ເຊິ່ງມີເບື້ອງຫຼັງໂຫດຫ້ຽມ, ເປັນຄົນໃຈດຳ ແລະ ເຫັນແກ່ຕົວມັນເຄີຍເປັນທະຫານຮັບໃຊ້ນາໂບລີອິງ. ແທ້ຈິງແລ້ວເວລາອອກສະໜາມຮົບ, ຖ້າບໍ່ແມ່ນຈະໄປສູ່ເສິກສັດຕູ ແຕ່ໜີໄປເພື່ອສວຍໂອກາດປຸ້ນລະດົມເງິນຄຳນຳຊາກສົບຄົນຕາຍ.

(ຮູບທີ 12 ຕົວລະຄອນໂກແຊັດ)

ຄອບຄົວເກນາກດີເອ ໄດ້ລ້ຽງໂກແຊັດໄວ້ແຕ່ການລ້ຽງດູນັ້ນບໍ່ສົມກັບຄ່າຈ້າງ, ນອກຈາກບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງດູ ແລ້ວຍັງຂົ່ມເຫັງເຕັກ ເລີ່ມໃຊ້ວຽກໂກແຊັດແຕ່ອາຍຸ 5 ປີ 5-6 ເດືອນເກນາກດີເອໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຟັງຕິນ ເພື່ອຖາມເອົາເງິນເດືອນ ແລະ ບອກວ່າໃຫ້ໂກແຊັດບໍ່ສະບາຍບໍ່ມີເງິນຊື້ຢາ ຖ້າບໍ່ຝາກເງິນມາໃຫ້ນາງນ້ອຍໂກແຊັດ ອາດຈະເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ຟັງຕິນຈົນປັນຍາເຕັມທີ...ບໍ່ມີທາງອອກທີ່ດີສໍາລັບນາງເສຍແລ້ວ. ຍ້ອນຄວາມເປັນ ຫ່ວງເປັນໄຍນໍາຊີວິດຂອງລູກສາວນ້ອຍຜູ້ເປັນແມ່ຟັງຕິນຈໍາຕ້ອງຂາຍຕົວ ເພື່ອເອົາເງິນໄປສົ່ງລ້ຽງລູກຕາມທີ່ເກນາກ ດີເອສ້າງ, ແຕ່ເກນາກດີເອຂຽນຈົດໝາຍມາຖາມເງິນຢູ່ເລື້ອຍ, ຄໍາລ້ຽງດູກໍເພີ່ນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ຕໍ່ກັບອາຊີບທີ່ຟັງຕິນໄດ້ກະທໍາໄປນັ້ນ, ເມື່ອອາຍຸສັງຂານຫຼາຍຂຶ້ນອີກກໍເຫັນວ່າດໍາເນີນວຽກງານບໍ່ໄດ້. ການ ຕັດສິນໃຈຕໍ່ມາກໍ່ຄືການຖອນແຂ້ວຂາຍເພາະນາງມີແລ້ວງາມຄືໄຂ່ມຸກ ແລ້ວກໍ່ຝາກເງິນນັ້ນສົ່ງໄປໃຫ້ລູກ. ນາງຟັງ ຕິນ ຍາມໃດກໍ່ຄິດວ່າລູກສາວນ້ອຍຂອງຕົນຄືຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນຫຼາຍແລ້ວ ແລະ ອ້ວນຟີດີ. ນາງຢາກໄປຢ້ຽມຢາມລູກ ແລະ ກໍຍັງມີຄວາມລະອາຍເພາະຢ້ານຄົນອື່ນຮູ້ຈັກ. ສ່ວນເກນາກດີເອກຂຽນຈົດໝາຍມາເລື້ອຍໆ. ເຖິງລະດູໜາວ ກໍວ່າໂກແຊັດໜາວຫຼາຍບໍ່ມີເງິນຈະຊື້ເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້. ມາເຖິງຊ່ວງນີ້ຟັງຕິນຈົນປັນຍາເຕັມທີ ດັ່ງນັ້ນ, ນາງຈໍາເປັນຕ້ອງ ຕັດສິນໃຈຕັດຜົມຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄິດວ່າຈາກການຂາຍຜົມແລ້ວລູກຂອງນາງຄືຈະໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງອົບອຸ່ນເພາະນາງ ໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນຊື້ເຄື່ອງອັນງາມຝາກໃຫ້ລູກສາວນ້ອຍ ແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງນັ້ນແທນທີ່ໂກແຊັດຈະໄດ້ນຸ່ງຊ້ໍາພັດແມ່ນລູກຂອງ ແຕ່ເກນາກເອໄດ້ນຸ່ງ

ມາເຖິງໄລຍະນີ້ຊີວິດທັງກາຍ ແລະ ໃຈຂອງຟັງຕິນໄດ້ຊຸດໂຊມຫຼາຍ, ຄວາມງາມທີ່ເຄີຍມີກໍ່ຫາຍໄປ, ຮ່າງກາຍບວມ, ບໍ່ມີແຂ້ວ ແລະ ບໍ່ມີຜົມ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມນາງເຮັດໄປກໍ່ເພື່ອລູກແຕ່ກົງກັນຂ້າມຜູ້ເປັນລູກຊ້ໍາພັດບໍ່ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ. ນາງຄິດຫຼາຍກໍ່ເຈັບປ່ວຍ, ຈ່ອຍໂຊເຫຼືອງຫຼາຍ ມື້ໜຶ່ງຂະນະນາງຢ່າງກາຍຮ້ານຂາຍເຄື່ອງ ແຫ່ງໜຶ່ງ, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຄິດຢາກຫົວ “ເອີຍອີ່ຮ່ານີ້ມາຫຍັງນີ້” ແລ້ວຈັບແຂນ ເອົານໍ້າແຂງໂພະໃສ່ຫົວ, ໃສ່ເສື້ອ, ຟັງ ຕິນຄິດໃຈຮ້າຍກໍ່ພຶດອອກຕໍ່ສູ້

ຊາແວແນທີ່ຈະຈັບຊາຍຄົນນັ້ນ ພັດຈັບຍັງຕົນໄປຂັງ. ປະຫວັດຂອງຄົນນີ້ທໍາອິດກໍ່ທຸກຍາກແຕ່ມັນບຸກບິນ ຈົນໄດ້ເປັນຕໍາຫຼວດ. ຂຶ້ນທໍາອິດໄດ້ເປັນນາຍທໍາມະໂລງຢູ່ຄຸກຕຸລົງ ແລະ ເຄີຍໄດ້ເຝົ້າຍາມຄວມຄຸມຊັງວານຊັງ

ເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ມາເດີແລນກໍ່ໄດ້ມາພົບເຫດການຈິ່ງເຂົ້າໄດ້ທ້າມບໍ່ໃຫ້ຈັບຟັງຕິນ. ຊາແວລາຕ້ອງຈັບ. ນາງ ຟັງຕິນເຫັນມາເດີແລນກໍ່ຄິດເຖິງອະດີດ, ນາງຈິ່ງຖິ້ມນໍ້າລາຍໂສມາເດີແລນ. ມາເດີແລນວ່າຟັງຕິນບໍ່ມີຄວາມຜິດ , ຊາແລວ່າຜິດ ເພາະນາງຕີຄົນຮັ່ງມີຄົນນັ້ນ. ສຸດທ້າຍມາເດີແລນກໍ່ວ່າ "ນີ້ແມ່ນຄໍາສັ່ງຂອງເຈົ້າເມືອງເຊິ່ງສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ປ່ອຍຟັງຕິນເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍ" ຕໍ່ມາທ່ານມາເດີແລນ ຈິ່ງເອົາຟັງຕິນໄປໂຮງໝໍເພື່ອປິ່ນປົວ, ຕໍ່ມາທ່ານຈິ່ງຮຸ້ນນາງເປັນກໍາ ມະກອນໂຮງງານຂອງທ່ານ ແລະ ສັນຍາວ່າຈະທົດແທນຄ່າແຮງງານ, ຄ່າປ່ວຍກາຍທັງໝົດ...ຕໍ່ມານາງກໍ່ຖືກຍ້າຍມາ ປິ່ນປົວຢູ່ໂຮງໝໍຂອງທ່ານ.

ຝ່າຍຊາແວມີຄວາມສົງໄສໃນຕົວຂອງມາເດີແລນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ມັນຄິດວ່າຖ້າຄົນຮັ່ງມີແທ້ໆມັນບໍ່ເຮັດແບບນີ້ . ທັງໆທີ່ວ່າກ່ອນໜ້ານີ້ກໍ່ມີເຫດການເກີດຂຶ້ນເຊິ່ງຊາແວກໍ່ໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ຄອຍຕິດຕາມຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.

ເຫດການນັ້ນຄື ອຸບັດເຫດກວຽນທັບພໍ່ເຖົ້າໂຟເຊີເດີວັງ (Fauchelevarry), ໃນເຊີເລີດັງກໍ່ແມ່ນນາຍທຶນ ເຊິ່ງ ສັງມາເດີແລນຫຼາຍສຸດຂີດ, ເພາະກ່ອນໜ້າທີ່ມາເດີແລນຈະມາຢູ່ເມືອງນີ້ ໝໍເປັນນາຍທຶນນ້ອຍທີ່ພໍ່ຢູ່ພໍກິນ ແຕ່ ພໍ່ມາເດີແລນມາຕັ້ງໂຮງໂຮງງານກໍ່ເຮັດໃຫ້ກິດຈະການໂຟເຊີເລີດັງລົ້ມລະລາຍ. ໝໍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ປ່ອນບັດເອົາມາເດີ ແລນເວລາຄັດເລືອກເຈົ້າເມືອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເຊີເວີວັງຈິ່ງຫາກິນໂດຍການຂັບກວຽນມ້າ ຫຼົ່ມຕົມຂາມັກກ ກວຽນໄຫຼ ລົງຕະຄອງ ໂນເຊີເວີຈິ່ງໂດດອອກຈາກກວຽນເພື່ອຈະໄປຍູ້ກວຽນໄວ້ແຕ່ບໍ່ຢູ່ຈິ່ງຖືກກວຽນທັບ, ຝຸງຄົນມາເບິ່ງແຕ່ກໍ່ ບໍ່ມີປັນຍາຊ່ວຍ. ມາເດີແລນກໍ່ມາເຫັນ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໃຜຊ່ວຍໄດ້ຂ້ອຍເອົາເງິນ 5 ຫຼຽນ -10 ຫຼຽນຄໍາ - 20 ຫຼຽນຄໍາ" ແຕ່ບໍ່ມີໃຜກ້າຊ່ວຍ

ໝໍຊາແວທີ່ສັງເກດການຕະຫຼອດກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ “ ເປັນແນວນີ້ບໍ່ມີໃຜຈະຊ່ວຍໄດ້ດອກເຫັນແຕ່ນັກໂທດເກົ່າ ທີ່ ເມືອງຕຸລົງທຊີຊັງວານຊັງເທົ່ານັ້ນຈິ່ງສາມາດຍົກອອກໄດ້ ພ້ອມທັງສັງເກດເບິ່ງໃບໜ້າຂອງມາເດີແລນຢ່າງບໍ່ພັບ ຕາ. ມາເດີແລນກໍ່ແປກໃຈໜ້ອຍໜຶ່ງ ແຕ່ທ່ານກໍ່ຮີບເລືອເຂົ້າໄປກ້ອງກວຽນນັ້ນຍົກຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ໂຟເຊີເລີດັງລອດພື້ນ ຈາກຄວາມຕາຍ. ຈາກນັ້ນມາຄວາມຄຽດຂອງໂຟເຊີເລີດັງທີ່ເຄີຍມີມາຕໍ່ມາເດີແລນກໍ່ຄ່ອຍໆຫາຍໄປ. ຕໍ່ມາທ່ານມາເດີ

ແລນກໍ່ເອົາໄຟເຊີເລີວັງໄປເປັນຮັກສາສວນໃກ້ໂບດຂອງແມ່ຊີແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ຝາຊື້ ແມ່ຊີຢູ່ໃນໂບດນັ້ນແມ່ນບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍເຫັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາໄຟເຊີເລີວັງໄປສ່ວນລາວຈຶ່ງເອົາກະດິ່ງແຂວນໃສ່ຝາ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າແມ່ນຜູ້ຊາຍແລ້ວ ແມ່ຊີຈະຫຼົບຫຼີກຫັນ.

ຈາກນັ້ນຕໍ່ມາ, ຊາແວໄດ້ຕິດຕາມມາເດີແລນຕະຫຼອດເວລາ. ສໍາລັບຟັງຕິນແມ່ນມີອາການໜັກໜ່ວງຫຼາຍເຫັນທ່າຈະບໍ່ລອດ. ກ່ອນສິ້ນໃຈນາໆໄດ້ເວົ້າກັບມາເດີແລນວ່ານາໆບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງອີກຂໍພຽງແຕ່ໄດ້ເຫັນຫາລູກສາວ... ມາເດີແລນກໍ່ຮັບປາກວ່າຈະໄປເອົາໂກແຊັດມາໃຫ້

ຂະນະນັ້ນ ກໍ່ເກີດມີເຫດການໜຶ່ງອີກຄື ຕໍາຫຼວດໄດ້ຈັບຄົນໜຶ່ງຊື່ ຊັງມາຊີເອີ (Champritieu) ເຊິ່ງເຂົາຄິດວ່າແມ່ນຊັງວານຊັງ. ເຂົາຈະຕັດສິນປະຫານຊີວິດ, ຊາແວໄດ້ນໍາເອົາຈົດໝາຍມາໃຫ້ເຈົ້າເມືອງມາເດີແລນ ແລະ ຖາມວ່າຈະໄປຮ່ວມໃນການຕັດສິນ ຫຼື ບໍ່? ມາເດີແລນກໍ່ຄິດຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ລາວຄິດຈະເອົາຊີວິດຂອງຟັງຕິນ ຫຼື ຊັງມາຊີເອີ. ຖ້າບໍ່ໄປຊັງມາຊີເອີກໍ່ຕ້ອງຕາຍ. ຖ້າວ່າປະກາດຕົວວ່າແມ່ນຊັງວານຊັງແທ້ຕົນເອງກໍ່ຈະຕາຍຖ້າຕົນເອງຕາຍ, ຟັງຕິນ, ໂກແຊັດ ແລະ ຊາວເມືອງຈະເປັນແນວໃດ, ສຸດທ້າຍກໍ່ຕິດສິນໃຈປະກາດຕົນເອງວ່າແມ່ນຊັງວານຊັງຕົວຈິງ, ຊາແວກໍ່ຈັບ ແຕ່ກ່ອນຈະຍອມໃຫ້ຈັບທ່ານຂໍຕົວໄປຫາຟັງຕິນເສຍກ່ອນ. ຊາແວກໍ່ຕິດຕາມໄປທໍາອິດຊັງວານຊັງບອກຝັງຕິນວ່າລາວຄືຈະບໍ່ສາມາດໄປຫາໂກແຊັດໄດ້.....ພ້ອມທັງກຶ້ມທີ່ຫຼຸຂອງຟັງຕິນ, ຟັງຕິນຍື່ມໜ້ອຍໜຶ່ງແລ້ວກໍ່ສິ້ນໃຈໄປ. ເມື່ອມຽນສິບຂອງຟັງຕິນແລ້ວຊັງວານຊັງກໍ່ລັກໜີໄປຕອນກາງຄືນພ້ອມດ້ວຍພິກເງິນຄໍາຂອງລາວເອງ.

ກ່າວເຖິງນາໆນ້ອຍໂກແຊັດ ນາໆຖືກໃຊ້ວຽກແຕ່ອາຍຸ 5 ປີ. ທໍາມະດາເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງເຂົາມີຕຸກກະຕາຫຼັ້ນແຕ່ກົງກັນຂ້າມໂກແຊັດໄດ້ຈັບຄົນຟອຍເຊິ່ງສູງກວ່າຕົນເອງປັດກວາດ. ກິນເຂົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ກິນນໍາໝູ່, ໄດ້ກິນຜູ້ດຽວ ຫຼື ໄດ້ ກິນຮ່ວມກັບໂຕພາ, ເຮັກວຽກໃດບໍ່ໄດ້ກໍ່ຖືກປ່ອຍດ່າຕະຕິ. ມື້ໜຶ່ງຕອນຄໍາຄືນຂອງວັນໂນແອນ (Noel) ມີລູກຄ້າມາຫຼາຍ, ນໍ້າກໍ່ຂາດເຂີນນາກດີເອຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ນາໆນ້ອຍໂກແຊັດໄປຕັກເອົານໍ້າສ້າງໃນປາຖາມກາງອາກາດໜາວຈັດ. ໃນເວລາໂກແຊັດກໍ່ມີລົງຕັກນໍ້າໄດ້ມີມືໃຫຍ່ມືໜຶ່ງຈັບບາຂອງນາໆເຂົາຜູ້ນັ້ນຄືຊັງວານຊັງ

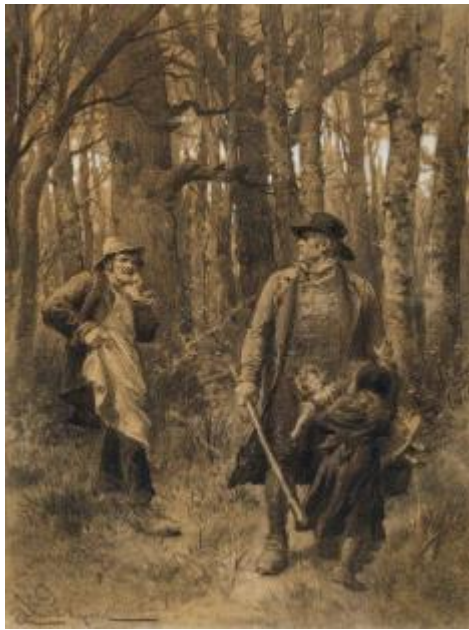
ຈາກນັ້ນ, ຊັງວານຊັງກໍ່ໄດ້ໄຖ່ຖອນເອົານາໆໂກແຊັດ ແລ້ວກໍ່ພານາໆເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ປາຣີ ແລະ ກໍ່ໄປພັກຢູ່ຄຸ້ມໜຶ່ງແຕ່ກໍ່ຍັງຖືກຊາແວຕິດຕາມອີກ. ຊັງວານຊັງຈຶ່ງພາໂກແຊັດກໍ່ໄປຕອນກາງຄືນ. ຕອນໜຶ່ງສອງພໍ່ລູກຖືກຕໍາຫຼວດໄລ່ຈາກສີດ້ານພໍ່ໄປພົບກໍາແພງສູງບໍ່ມີທາງໄປຈຶ່ງປິ່ນຂຶ້ນກໍາແພງໂຕນລົງທີ່ສວນເຊິ່ງແມ່ນສວນຂອງແມ່ຊີນັ້ນເອງ. ໄຟເຊີເລີວັງ ກໍ່ມາພໍ້ ແລະ ໄດ້ຊ່ວຍຊັງວານຊັງ. ຊັງວານຊັງໄດ້ໃສ່ຊີ້ໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນດົນເຕີບຈົນໄພເຊເມີວັງຕາຍ. ເວລານີ້ໂກແຊັດໃຫຍ່ເປັນສາວແລ້ວທັງສອງກໍ່ພາກັນໜີຈາກໂບດໄປ.

ກ່າວເຖິງຄຸ້ມໜຶ່ງເຊິ່ງແມ່ນຄຸ້ມທຸກຈົນຢູ່ມຸມໜຶ່ງຂອງປາຣີ. ໃນນັ້ນມີສະມາຄົມ ອາ, ເບ, ເຊ (A, B, C, ທີ່ມີສະມາຊິກເປັນນັກສຶກສາ, ນັກຮຽນຄູ, ນັກປະຕິວັດ. ມີພໍ່ເຖົ້າຄົນໜຶ່ງເຊິ່ງອະດີດເຄີຍຮ່ວມຂະບວນການປະຕິວັດຂອງພວກຊາໂກແບັງ (Jacobain). ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນັ້ນກໍ່ມີຄອບຄົວຊື່ຈັງແດຣັດ (Jondrotio) ເຊິ່ງແມ່ນຄອບຄົວເຕນາກດີເອ ເຊິ່ງກິດຈະການບໍ່ເດີນດີແລ້ວໄປເຖິງບ່ອນສຸດສ້ວຍຈຶ່ງເຂົ້າໃນເມືອງ, ພວກນີ້ມີລູກສາວຊື່ ເມໂປນິນ (Eponine) ແລະ ລູກຊາຍ ກາດິດ (Gavroche) ພວກນີ້ປ່ອຍປະລຸກຖິ້ມຍ້ອນບໍ່ມີເງິນລ້ຽງ ພໍ່ແມ່ຊຶ່ງນາໆອາໄປນິນເພາະຮູບຮ່າງຂ້ອນຂ້າງຂີ້ຮ້າຍ, ທັງສອງເອື້ອຍນ້ອງກໍ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກກັນ. ບາງເທື່ອທັງສອງເອື້ອຍນ້ອງກໍ່ເຄີຍພົບກັນ ແລະ ເຄີຍແບ່ງບັນເຂົ້າຈີ່, ເຂົ້າໜົມສຸກັນກິນ. ເດັກນ້ອຍຖືກປະຖິ້ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນອະນຸສາວະລີທີ່ນາໄປລີອົງສ້າງຂຶ້ນ. ໃນສະມາຄົມນັ້ນກໍ່ຍັງ ມີມາຣີສຸດ(Marius) ເຊິ່ງຊັກຊວນເຂົ້າມາ (ມາຣີສຸດແມ່ນຫຼານຂອງພໍ່ເຖົ້າຊື່ນ- ນອນມັງ ລາວຜິດກັບພໍ່ເຖົ້າຈຶ່ງມາກັບໝູ່)

ມາຣີສຸດບໍ່ຄອຍຄິດເຖິງປະເທດຊາດບ້ານເມືອງບໍ່ເທົ່າໃດ ລາວມີຊີວິດຢູ່ແບບເພີນຈິດ ລາວມັກໂກແຊັດແຕ່ຄາວພົບກັນທີ່ສວນສາທາລະນະແຫ່ງໜຶ່ງ. ສ່ວນອັງຊີຣັດ (En ciras) ແມ່ນຊາຍໜຶ່ງທີ່ມີຮູບຮ່າງສະຫງ່າອົງອາດເວົ້າ ເຖິງແຕ່ເລື່ອງປະເທດຊາດບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈນໍາແສ້ສາວລາວເວົ້າວ່າ “ແຟນຂອງລາວແມ່ນປະເທດຊາດ”. ອື່ນາຍຂາຍກາເຟ ຮັກແພງລາວຄືລູກເຕົ້າ. ພວກເຂົາທັງຫຼາຍມັກໄປກິນກາເຟ ແລະ ລື້ມເລື່ອງກໍ່ຢູ່ເລື້ອຍໆ ໃນນັ້ນມີໜຶ່ງມັກກິນເຫຼົ້າ ວຽກງານບໍ່ປານໃດແຕ່ມີລັກສະນະຈິດໃຈເດັດດ່ຽວ,

ເອໂຟນິນກໍ່ມັກມາຣີສຸດແຕ່ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ເຫັນໃຈຂອງມາຣີສຸດ ເອໂຟນິນຈຶ່ງບອກເຮືອນຂອງໂກແຊັດ ໃຫ້ມາຣີສຸດທໍ. ມາຣີສຸດກໍ່ພະຍາຍາມຊອກຫາໂກແຊັດ ແລະ ໄດ້ພົບແທ້, ທັງສອງພົບກັນກໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຫຼຽວ

ເບິ່ງໜ້າກັນ ເພາະວ່ານາໄປກັບຊັງວານຊັງ. ຊັງວານຊັງຊ້ຳພັດຍ້ານເພາະຄິດວ່າ ແມ່ນຕຳຫຼວດຕິດຕາມຕົນເອງ. ມາຣີອຸດກໍພະຍາຍາມຕິດຕາມຫາ ພວກນັ້ນກໍຍ້າຍເລື້ອຍໆເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຕິດຕາມ.

ຂະນະນັ້ນ ກໍເກີດສົງຄາມກາງເມືອງລະຫວ່າງພວກກຳມະກອນ ຫຼື ພວກປະຕິວັດຕ້ານກັບພວກນາຍທຶນ, ໃນຂະບວນນັ້ນ ແມ່ນອັງຊິຣັດເປັນຜູ້ນຳພາ. ສ່ວນມາຣີອຸດກໍຍັງຄິດຮອດຫາແຕ່ຜູ້ສາວ ແລະ ຢາກຂ້າໂຕຕາຍຢູ່ສະໜາມຮົບຍ້ອນບໍ່ເງິນແຕ່ງດອງ,

ອັງຊິຣັດເປັນຜູ້ບັນຊາການ ແຕ່ການຕໍ່ສູ້ນັ້ນແມ່ນຖືກທຳຮັບເພາະກຳລັງບໍ່ຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງຖືກປົດລ້ອມ ສ່ວນກາວິດໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ສົ່ງ ຂ່າວ ແລະ ຊອກເກັບລູກປືນຂອງສັດຕູທີ່ເຮັດເຮ່ຍແລ້ວນຳມາມອບໃຫ້ຝ່າຍຕົນ.

ໃນຂະນະຕໍ່ສູ້, ສະຫຼາຍໜຶ່ງເວົ້າວ່າ "ຖ້າຈະປະກາດໄຊຊະນະຕ້ອງມີທຸງ" ແລ້ວລາວກໍເອົາທຸງສາທາລະນະລັດຂຶ້ນໄປປັກທີ່ກອງບັນຊາການ ແຕ່ຖືກພວກສັດຕູຍິງຕາຍ ໝູ່ຈຶ່ງນຳເອົາສົບມາວາງໄວ້ກອງບັນຊາການ ດ້ານໜຶ່ງມາຣີອຸດກໍຂຽນຈົດໝາຍມອບໃຫ້ໂກແຊັດ, ອີກດ້ານໜຶ່ງມາຣີ ມາຣີອຸດຄິດຢາກຊ່ວຍກາວິດໃຫ້ໜີຈາກຊຸມຄອງເພື່ອຫຼີກຈາກການຕໍ່ສູ້ ມາຣີອຸດຮູ້ວ່າກາວິດແມ່ນລູກຂອງເຕນາກດີເອ ກາວິດກໍໄປສົ່ງຈົດໝາຍເພາະຄິດວ່າໜັງສືທາງການ, ເມື່ອໄປບໍ່ພົບໂກແຊັດເພາະໂກແຊັດນອນຢູ່ເຮືອນພໍ້ແຕ່ຊັງວານຊັງ ຈຶ່ງເອົາຈົດໝາຍ ໃຫ້ຊັງວານຊັງແລ້ວ ຂ້ຽວແລ່ນຄືນມາ. ໃນທີ່ສຸດກາວິດກໍຖືກສັດຕູຍິງຕາຍ ເຂົາເອົາສົບໄປ ໄວ້ຄຽງຂ້າງໝູ່ຄູທີ່ເສຍສະລະກອນ.

ຍັງວານຊັງໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ມາຣີອຸດເປັນຄົນຮັກ ລູກສາວຂອງຕົນ. ຊັງວານຊັງຈຶ່ງເຂົ້າສະໜາມຮົບເພື່ອກູ້ເຄົາຊີວິດຂອງ ມາຣີອຸດ. ໃນການຕໍ່ສູ້ພວກປະຕິວັດໄດ້ຈັບໝໍຊາວ ໄດ້, ມັນເວົ້າວ່າ "ໃຫ້ສຸຂ້າກູໂລດ" ເຂົາມັກຊາວ ແລະ ມອບໃຫ້ທັງວານຊັງຈັດການ. ຊັງວານຊັງຊ້ຳພັດຍິງໃສ່ໝວກເພື່ອສັ່ງສອນແລ້ວ ປ່ອຍໄປ. ນາແຕ່ຫຼຸດພື້ນແລ້ວກໍຮູ້ຈັກຍຸດທະສາດ ແລະ ທີ່ຕັ້ງຂອງພວກປະຕິວັດ. ມັນຈຶ່ງນຳເອົາພວກຕຳຫຼວດປົດລ້ອມ ກອງບັນຊາການຂອງພວກປະຕິວັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຝ່າຍປະຕິວັດຈຶ່ງຖືກເສຍຫາຍຫຼາຍ.

ໄລຍະຕໍ່ສູ້ ສັດຕູຈະຍິ່ງມາຣີອຸດແຕ່ເອໄປນັ້ນໂດດເອົາຕົວໄປຍັງກ່ອນແລ້ວຊິກມາຣີອຸດອອກ. ສັດຕູຈຶ່ງຍິງເອໄປ ບັນຕາຍ, ເອໂຟນິນໂດດຂໍໃຫ້ມາຂໍ້ມຸດຈຸດໜ້າຜາກແລ້ວກໍຄ່ອຍໆຫຼັບຕາໄປພ້ອມມີຄຳເວົ້າວ່າ "ລາກອນພົບກັນທີ່ ສະຫວັນ". ຈາກນັ້ນ, ມາຣີອຸດກໍແມ່ນໄປເພາະບ້ານຕາຍທັງໆທຳອິດຕິດຢາກຕາຍ. ແລ້ວລາວກໍຖືກເປັນ. ຊັງວານຊັງພົບ ເຫັນຈຶ່ງຕອບໄປຕາມທາງນ້ຳໄຫຼ (ຄອງລະບາຍໃຕ້ຕົ້ນ)

ອັງຊິຣັດ ຈົນຕາແຈເນາະການຕໍ່ສູ້ປົກປົດລ້ອມໜັດ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈແລ່ນຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສັດຕູຍິງ. ຂໍ້ເຫຼົ່າກໍແມ່ນນັ້ນນ້ອງທັງຮ້ອງວ່າ "ສາທາລະນະລັດໝັ້ນຍືນ ສັດຕູໄດ້ຍືນສຽງແນວນັ້ນກໍຍິງປືນໃສ່. ມາຣອດນີ້ພວກປະຕິວັດແມ່ນ ຖືກປະລາໄຊ.

ຊັງວານຊັງ ໄດ້ເອບເອົາມາຣີອຸດໄປຕາມຄອງໃຕ້ດິນ ແລະ ຈະໄປຫາປະຕູອອກກໍພໍດີພົບເຕນາກດີເອຢືນຢູ່ມັນ ຖືກກະແຈ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໂທ...ຄົນຕາຍຫວະ ຖ້ເສຍຂອງມີຄຳໃຫ້ກໍຈະໄຂກະແຈໃຫ້", ຈາກນັ້ນ, ຊັງວານຊັງກໍເອົາ ມາຣີອຸດອອກມາໄດ້ ແລະ ມາພົບກັບຊາແວ, ຊາແວວ່າຈະຈັບມັນກໍບໍ່ຈັບ ແລະ ພ້ອມກັນໄປສົ່ງມາຣີອຸດທີ່ເຮືອນ ແລ້ວມັນໜີໄປໂຕດນ້ຳຕາຍຍ້ອນຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າ.

ຊົນນອກມົງ ເຫັນຫຼານຊາຍຖືກເຈັດມາຈົ່ງປົວປົວ ແລ້ວ ຈົ່ງແຕ່ງດອງໃຫ້ຕາມໃຈ. ມາຣິສຸດຈໍໄດ້ແຕ່ງງານກັບໂກ ແຊັດ. ເມື່ອແຕ່ງດອງໃໝ່ໂກແຊັດແລ້ວ, ຊົງວານຊັງກໍ່ມອບ ຊັບສົມບັດ ໃຫ້ແກ່ໂກແຊັດ ແລະ ຜິວແລ້ວໜີໄປ. ຈາກນັ້ນ ມາ, ເຕນາກ ດີເອໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດສຸມາຣິສຸດຢັ່ງວ່າ ” ຜູ້ທີ່ ຊ່ວຍເຫຼືອມາຣິ ອຸດທິແຜ່ຈົງແມ່ນຊົງວານຊັງ ບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍ”. ເມື່ອຊ່ເລື່ອງຈົງ ແນວນັ້ນພ້ອມທັງໄດ້ຍິນວ່າຊົງວານຊັງກໍາລັງ ປ່ວຍ ມາຣິສຸດຈົງ ພາເມຍໄປເບິ່ງພໍ່. ແຕ່ພໍ່ໄປຮອດກໍ່ເຫັນໜ້າ ພໍ່ໃກ້ຈະສິ້ນໃຈຕາຍ. ໂກແຊັດກໍ່ ເຂົ້າຮ້ອງໃຫ້ຕໍ່ໜ້າບໍ່ເຊຖຄວາມ ເຫຼືອໃຈຕົນເອງ.

ກ່ອນຊົງວານຊັງຈະສິ້ນໃຈຕາຍ ລາວໄດ້ເວົ້າເລື່ອງ ຜ່ານມາສູ່ໂກແຊັກຍິງ ອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມສຸກກັບ ມາຣິ ບຸດ, ເບິ່ງແມ່ກະໂປງນັ້ນເມື່ອສິບປີກ່ອນຄາວນັ້ນຈາກມົງ ເຕຣຍຊວຽກແມ່ ແລະ ລາວໄດ້ພັນລະນາວ່າເຕນາກດີເອ

(ຮູບທີ 13 ຊົງວານຊັງ ກັບ ໂກແຊັດ)

ໂຫດຮ້າຍຫຼາຍ ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ອະໄນເຂົ້າແລ້ວກໍ່ບອກຊື່ແມ່ໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າ ແມ່ມີຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ສຸດ, ຮັກລູກຫຼາຍ ທີ່ ສຸດ ແລະ ເສຍສະລະທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ຄວາມສຸກແກ່ລູກ ໃຫ້ຄິດເຖິງພໍ່ໜ້ອຍໜຶ່ງແດ່ ແລ້ວບອກລູກເອົາຫົວໜ້ອຍໃສ່ ລາວແລ້ວລາວກໍ່ເອົາມືວາງລົງໃສ່ພົບເຂົ້າຈາກນັ້ນລາວກໍ່ສິ້ນໃຈຕາຍ

ກ. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ

“ບັນດາຄົນຈີນ” ເປັນນະວະນິຍາຍອະມະຕະຂະໜາດຍາມ ມີລັກສະນະເພີນຈິດກ້າວໜ້າສ່ອງແສງເຖິງ ສັງຄົມໃນ ສະໄໝນັ້ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ທ່ານໄດ້ອີງໃສ່ເຫດການຕົມຈິງໃນປະຫວັດສາດ ແລະ ການດໍາລົງ ຊີວິດທີ່ລໍາບາກກາກກໍາຂອງປະຊາຊົນຝຣັ່ງເພື່ອມາປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ດໍາເນີນການຂີດຂຽນ. ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ ຂອງບົດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນນໍ້າໃຈມະນຸດສະທໍາມັນສູງສິ່ງໂດຍສານຕົວລະຄອນເອກຊົງວານຊັງນັກໂທດຄຸມຂັງເມືອງກຸ ລົງ. ຊົງວານຊັງມີອະດີດ ທີ່ເຈົ້າຂອງ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ຢູ່ແບບໂຕກ່ຽວປ່ຽວພອຍ ແລະ ບໍ່ເຜີຍຕົວຫຼັງຈາກການໂຕນໜີ ອອກຈາກຄຸກຍ້ອນຄະຕິມັກ ເຂົ້າຈີພຽງກ່ອນດຽວ. ເຖິງແມ່ນລາວຈະເປັນຄົນທຸກຈົນກໍ່ຕາມແຕ່ຕະຫຼອດຊີວິດລາວ ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດດ້ວຍກັນຕົວ ຄວາມຮັກແພງມັນບໍ່ມີຂອບເຂດຄື: ລາວໄດ້ຊ່ວຍເອື້ອຍ ແລະ ຫຼານ, ພໍ່ເຖົ້າໂປເຊີ ເລີວັງ, ນາງນິງຕິນ, ນາງໂກແຊັດ, ທ້າວມາຣິອຸດ ແລະ ອື່ນໆອີກ ລວມທັງສັດຕູຂອງຕົວເອງຄື ຊາແວລາວກໍ່ຍັງໄດ້ ຊ່ວຍ ຫະໄດ້ວ່າ ນໍ້າໃຈມະນຸດສະທໍາ ແມ່ນຈິດວິນຍານຂອງບົດນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈີນ”.

“ບັນດາຄົນຈີນ” ນອກຈາກຈະຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນນໍ້າໃຈມະນຸດສະທໍາອັນສູງສິ່ງປະເສີດເມີດຂອງຄົນຜູ້ທຸກ ຈີນ ແລ້ວ ເລື່ອງຍັງໄດ້ກ່າວປະນາມຄວາມຊົ່ວຊ້າອະທໍາຂອງພວກທີ່ມີອໍານາດໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນຊາວ ເຊິ່ງແມ່ນ ໄມ້ມືຜູ້ ບອກໄວ້ໃຊ້ຟັງຂອງອໍານາດການປົກຄອງໃນຄາວນັ້ນ.

ໝໍຖາແວ ແມ່ນເຄື່ອງມືປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊົນຊັ້ນປົກຄອງມອບການຖະຫວາຍຫົວເພື່ອຂັ້ນ ເທິງ ແລະ ນາຍຊູຊີວິດຂອງຜູ້ອື່ນຢ່າງໄຮ້ເມດຕາປານີ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນຍາມໃດກໍ່ຕິດຕ້ອຍຫ້ອຍຕາມ ແລະ ຈັບກຸມ ຄຸມຂັງຄົນອື່ນຢ່າງຂາດເຫດຂາດຜົນ ການຕິດຕາມຊົງວານຊັງຕະຫຼະຕິທຸກຍາດກ້າວຖືວ່າແມ່ນໜ້າທີ່ອັນມີ ກຽດ ແລະ ສູງສິ່ງຂອງມັນ ແຕ່ສຸດທ້າຍມັນກໍ່ສໍານຶກຜິດ ແລະ ກິນແໜງແຄງໃຈຈົນເຖິງຂັ້ນໂຕຕໍ່ນໍ້າຕາຍ,

ເລື່ອງນີ້ຍັງໄດ້ສ່ອງແສງໃຫ້ຮູ້ຫຼາຍໆບັນຫາໃນສັງຄົມຝຣັ່ງຄາວນັ້ນ ຄວາມຜູກພັນລະຫວ່າງແມ່ລູກຜ່ານຕົວ ລະຄອນນາງຟັງຕິນ ແລະ ໂກແຊັດ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງຜິວ-ເມຍນາແຄ, ຈິດໃຈປະເສີດຂອງສະມາຄົມ A-B-C. ຄວາມຮັກມັນບໍ່ລືສຸດຂອງນາງຝັງຕິນຕໍ່ໂຕໂລມີແມັດ ແລະ ນໍ້າໃຈອັນປະເສີດເລີດລ້ຳຂອງຄຸນພໍ່ມີລິແມ່ນ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຄຸນຄ່າແນວຄິດຂອງເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈີນ”.

3. ວິເຄາະ ນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈີນ” ຕອນ ບັນຫານໍ້າເມືອງມົງແຟກໄມ

3. 1. ເນື້ອໃນລວມ

ເວົ້າເຖິງບັນຫາການຂາດເຊັ່ນກັນ, ນໍາໃຊ້ເມືອງມົງແຟກໄມ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງຄອບຄົວເຕນາກດີເມທີ່ມີຕໍ່ນາງໂກແຊັດ, ນອກນັ້ນຍັງສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນສະພາບການດໍາລົງຊີວິດ, ຮີດຄອງປະເພນີຂອງຜູ້ຄົນໃນເມືອງນັ້ນໂດຍຜ່ານວັນບຸນສໍາຄັນຕ່າງໆເຊັ່ນ: ບຸນໂນແອນ

3. 2. ວິເຄາະເນື້ອໃນລວມ

ບັນຫາການຂາດເຂີນນໍ້າກິນ, ນໍາໃຊ້ຂອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນເມືອງມົງແຟກໄມ, ເມືອງມົງແຟກໄມເປັນເມືອງທີ່ຕັ້ງ ຍາວຢຽດເຂົ້າໄປໃນປ່າ, ມີເສັ້ນທາງອ່າວສັ້ນ, ເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງກໍເກົ່າແກ່ຊຸດໂຊມຢັ່ງຢາຍກັນຢູ່ແຕ່ຊີວິດກໍສະຫງົບ ດີ, ແຕ່ມີບັນຫາດຽວຄືຂາດໃຊ້, ສອນຈະໄດ້ນໍ້າໜຶ່ງກໍບໍ່ແມ່ນງາຍ ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ເວລາເກືອບ 15 ນາທີ ຈຶ່ງຮອດ ບໍ່ນໍ້າທາງທົດເໜືອຂອງເມືອງເພາະຢູ່ໄກ, ດັ່ງນັ້ນການໄປຫານໍ້າຈຶ່ງກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ທຸກຍາກ, ຈະເອົານໍ້າໜຶ່ງກໍຕ້ອງຈ່າຍ 5 ຫາ 10 ຫຼຽນ ຈຶ່ງຈະມີຜູ້ເອົາມາໃຫ້

+ ຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງຄອບຄົວເຕນາກດີເມທີ່ມີຕໍ່ນາງໂກແຊັດ

ຄອບຄົວເຕນາກດີເມມີຮ້ານກິນດື່ມ, ສະນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງການນໍ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍແຕ່ການໄປເອົານໍ້າກັບເປັນພາລະຂອງໂຄ ແມັດ, ນາງໄດ້ນໍາຜົນປະໂຫຍດສອງຢ່າງມາສູ່ເຕນາກດີເມ ແມ່ຂອງນາງຝາກເງິນມາໃຫ້ພວກເຂົາລ້ຽງດູແຕ່ລະເດືອນ ແລະ ພວກເຂົາມີຄົນໃຊ້ລ້າງຄືໂກແຊັດ, ພວກເຂົາລ້ຽງໂກແຊັດເໝືອນທາດ ແລະ ໃຊ້ນາງໄປເອົານໍ້າໃນເວລາຄໍາມືດຈົດ ຕາ, ທັງທີ່ຢ້ານກົວນາງກໍຕ້ອງໄດ້ໄປດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ຍືບຍ່ອມນໍ້າໃຊ້ໃນຮ້ານ, ພວກເຂົາໄດ້ກົດຂີ່ຊຸດຮີດນາງໂກ ແຊັດທຸກຮູບແບບຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ 5 ປີເຊັ່ນ ເຮັດວຽກເຮືອນ, ການກິນຢູ່ແມ່ນກິນກັບສັດ...

+ ສະພາບການດໍາລົງຊີວິດ, ຮີດຄອງປະເພນີຂອງຜູ້ຄົນໃນເມືອງມົງແຟກໄມໂດຍວັນບຸນສໍາຄັນ

ວັນທີ 24 ທັນວາ 1832 ລະດູໜາວເລີ່ມເຂົ້າມາປົກຄຸມ, ອາກາດເຢັນເລີ່ມຫຸ້ມຫໍ່ຜູ້ຄົນ, ສັດສາວາສິ່ງ, ຝືກສາ ຊາຕ...ຫົມະກໍຕົກ, ບໍ່ຄ້າຊາວຂາຍທີ່ມາຮອດເມືອງມົງແຟກໄມ, ກໍາປຸກຕຸຍ, ປຸກຜາມຢູ່ຕາມເດີ່ນໂບດ, ແຄມທາງ ຍິງຢາຍໄປ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຊາວເມືອງຟືດຟື້ນແຕ່ກ່ຽບສະຫງົບດີ, ຕອນຄໍ່າເມື່ອບຸນໂນແອນ ພວກຜູ້ຊາຍກໍພາກັນຕັ້ງວົງ ພ້ອມໂຕຍໆລະສີກໍາຄົນພາກັນຕັ້ງຢ່າງມ່ວນຊື່ນຢູ່ທີ່ທ່ານເຕນາກດີເມ. ສ່ວນອິນາຍເຕນາກດີເມມີແຕ່ໜັກໜັ້ນນໍາແຕ່ງຢູ່ ຄົວກິນ, ສ່ວນຜົວແມ່ນັ່ງດື່ມເຫຼົ້າຮ່ວມກັບລູກຄ້າຕາມແຕ່ລະໂຕະ

ບົດອ່ານເພີ່ມ ເລື່ອງ “ບັນດາຄົນຈີນ” ໂດຍຫຍໍ້

ຍ້ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ອິດຫົວພ້ອມທັງຕ້ອງລ້ຽງຫຼານນ້ອຍໆຂອງຕົນອີກ, ເປັນເຫດຊ້ງວານຊ້ງໄດ້ລັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຖືກຈັບ. ຊ້ງວານຊ້ງຖືກສານຕັດສິນໃຫ້ຈຳຄຸກ 5 ປີ. ຊ້ງວານຊ້ງໄດ້ຫາວິທີໂຕນໜີອອກຈາກຄຸກທັງໝົດ 4 ຄັ້ງ, ດັ່ງນັ້ນ ຊ້ງວານຊ້ງຈຶ່ງຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກອີກ 14 ປີ. ຫຼັງຈາກໄດ້ 19 ປີ. ຊ້ງວານຊ້ງຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວອອກ ມາ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນນັກບວດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ນ້ຳໃຈອັນສູງສົ່ງ. ຍ້ອນຄຸນງາມຄວາມດີ, ຄວາມ ເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ຊື່ວານຊ້ງຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າເມືອງນ້ອຍໆແຫ່ງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ປ່ຽນຊື່ມາເປັນມາເດີແລນ ເຊິ່ງທຸກຄົນ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມນັບຖື ແລະ ຮັກແພງ.

ຢູ່ໃນໂຮງງານຂອງທ່ານມາເດີແລນໄດ້ມີນາງຟັງຕິນ ເຊິ່ງມີລູກທາງ. ໄດ້ຖືກທຸກຄົນກຽດຊັງ ແລະ ໄລ່ໜີອອກ ຈາກໂຮງງານໂດຍມາເດີແລນບໍ່ຮູ້ຈັກ. ນາງຟັງຕິນໄດ້ສັ່ງສອນລູກຂອງຕົນ ຊື່ນາງໂກແຊັດ ໄປຢູ່ນຳຄອບຄົວເຕນາກດີເອ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ໂກແຊັດ ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານ. ສ່ວນຟັງຕິນກໍ່ບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທຳຈຶ່ງຂາຍ ແຂ້ວຕົນ. ຈີນສຸດທ້າຍຕ້ອງກາຍເປັນໂສເພນີເພື່ອຝາກເງິນໄປລ້ຽງລູກ. ກ່ອນເວລາຟັງຕິນຈະຂາດໃຈຕາຍທ່ານມາເດີ ແລນ ຈຶ່ງຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງນາງດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະລ້ຽງດູນາງໂກແຊັດ.

ເວລານັ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍເອົາຄົນໂທດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ເຊິ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ຈັບຜິດນັ້ນ, ຊ້ງວານຊ້ງໄດ້ອອກຮັບສາລະພາບຕໍ່ໜ້າສານ, ເຊິ່ງແມ່ນອີກຄັ້ງໜຶ່ງລາວຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກແຕ່ເທື່ອນີ້ລາວສາມາດໂຕນໜີຈາກຄຸກໄດ້. ລາວກັບຄືນ ມາຊ່ວຍໂກແຊັດ ໃຫ້ໜີພົ້ນອອກຈາກນ້ຳມືຂອງພວກເຕນາກນີເອ ແລະ ພ້ອມກັນໂຕນໜີເຂົ້າມາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປາຣີ ເປັນເວລາ 10 ປີ. ຕະຫຼອດເວລາຜ່ານໄປນັ້ນລາວໄດ້ຖືກພວກສືບລາຊະການລັບຊາແວຕິດຕາມຈັບຢ່າງລຽນຕິດ. ຈີນ ມາເຖິງການປະຕິວັດ 1832 ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢູ່ເບື້ອງນອກຂອງເຂດ ກໍຍັງຮ່ວມກັບນັກຮົບຕ່າງໆ.

ຢູ່ໃນຂົງເຂດກຳປັງລາວດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບບັນດານັກປະຕິວັດທັງຫຼາຍ, ມີເດັກຊາຍເກັ່ງກ້າສະຫຼາດ ຫຼັກແຫຼມຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງໃຜຢູ່ກໍ່ຮັກແພງເດັກຄົນນັ້ນຊື່ວ່າກາວະລິດທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງເຕນາກດີເອຖືກພໍ່ແມ່ປະຖິ້ມ ແຕ່ ຄາວຍັງນ້ອຍໆ. ເດັກຊາຍຄົນນີ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງຊັດເຊນພະເນຈອນບໍ່ມີບ່ອນພັກພາອາໄສຢູ່ທົ່ວທິບໃນປາຣີ. ເດັກຊາຍ ທຸກຍາກແຕ່ເກັ່ງກ້າສາມາດ ແລະ ມີນ້ຳໃຈມະນຸດສະທຳ. ຢູ່ໃນຂະບວນການລຸກຮື້ຂຶ້ນເດັກຊາຍຄົນນີ້ກໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ຮ່ວມກັບນັກສຶກສາ ແລະ ກຳມະກອນຢູ່ໃນເຂດກຳປັງຂອງປາຣີ. ກາວະລິດໄດ້ເສຍສະຫຼະຊີວິດ ເພື່ອສາທາລະນະລັດ ພ້ອມດ້ວຍສຽງເພງທີ່ດັງອອກຈາກປາກຂອງລາວ ແລະ ສົ່ງສຽງກ້ອງກ້ງວານໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ.

ຫຼັງຈາກການລຸກຮື້ຂຶ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ຊ້ງວານຊ້ງ ຍັງພົບກັບຄວາມທຸກຍາກຂາດແຄນ, ເວລານັ້ນໂກແຊັດໄດ້ກາຍເປັນນາງສາວທີ່ສວຍງາມ, ໂກແຊັດໄດ້ພົບກັບມາລີອຸດຊາຍໝູ່ມາທີ່ມີນ້ຳໃຈອັນສູງສົ່ງ. ຄູ່ບ່າວສາວໄດ້ຮັກກັນ ແລະ ຍ້ອນການເສຍສະຫຼະຂອງຊ້ງວານຊ້ງ ຄູ່ບ່າວສາວທັງສອງຈຶ່ງຄ່ອຍໄດ້ແຕ່ງງານກັນ. ຊ້ງວານຊ້ງຕາຍໃນຂະນະທີ່ໂກແຊັດ ແລະ ມາລີອຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກທຸກຢ່າງ.

ກ. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ

“ບັນດາຄົນຈີນ” ເປັນນະວະນິຍາຍອະມະຕະຂະໜາດຍາວ, ມີລັກສະນະເພີນຈິດກ້າວໜ້າ ແລະ ສ່ອງແສງສັງຄົມຝຣັ່ງໃນສະໄໝນັ້ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ. ທ່ານໄດ້ອີງໃສ່ເຫດການຕົວຈິງປະຫວັດສາດ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດທີ່ລຳບາກກາກກຳຂອງປະຊາຊົນຝຣັ່ງ ເພື່ອມາປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ດຳເນີນການຂີດຂຽນ. ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງບົດ ດັ່ງກ່າວແມ່ນນ້ຳໃຈມະນຸດສະທຳອັນສູງສົ່ງໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນເອກຊ້ງວານຊ້ງ ນັກໂທດຄຸມຂັງເມືອງຕຸລົງ. ຊ້ງວານ

ຊ້ງມີອະດີດທີ່ເສົ້າໜອງ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ຢູ່ແບບໂດດດ່ຽວປ່ຽວພອຍ ແລະ ບໍ່ເຜີຍຕົວຫຼັງຈາກທີ່ໂຕນໜີອອກຈາກຄຸກຍ້ອນ ຄະດີລັກເຂົ້າຈີ່ພຽງກ້ອນດຽວ ເຖິງແມ່ນລາວຈະເປັນຄົນທຸກຈີນກໍ່ຕາມແຕ່ຕະຫຼອດຊີວິດລາວໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດດ້ວຍ ກັນດ້ວຍຄວາມຮັກແພງອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຄືລາວໄດ້ຊ່ວຍເອື້ອຍ ແລະ ຫຼານ, ພໍ່ເຖົ້າໂຟເຊີເລີ

ວັງ, ນາງຟັງຕິນ, ນາງໂກ ແຊັດ, ທ້າວມາຣິອຸດ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆອີກ ແລະ ແມ່ນກະທັ້ງສັດຕູຂອງລາວຄືຊາແວກຍັງໄດ້ຊ່ວຍ. ສະຫຼຸບໄດ້ວ່ານ້ຳໃຈ ມະນຸດສະທຳແມ່ນຈິດວິນຍານຂອງບົດນະວະນິຍາຍ “ບັນດາຄົນຈີນ”.

"ບັນດາຄົນຈີນ ນອກຈາກໄດ້ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນນ້ຳໃຈມະນຸດສະທຳອັນສູງສົ່ງຂອງຄົນຜູ້ທຸກຈີນແລ້ວ ເລື່ອງຍັງ ກ່າວປະນາມຄວາມຊົ່ວຊ້ອະທຳຂອງພວກທີ່ມີອຳນາດໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນຊາແວເຊິ່ງແມ່ນໄມ້ມີຜູ້ບອກໄດ້ໃຊ້ຟັງ ຂອງອຳນາດການປົກຄອງໃນຄາວນັ້ນ. ໝູ່ຊາແວ ແມ່ນເຄື່ອງມືປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊົນຊັ້ນປົກຄອງ, ມອບ ກາຍຖະຫວາຍຫົວເພື່ອຂັ້ນເທິງ ແລະ ນາບຊຸ່ຊີວິດຜູ້ອື່ນຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາປານີ. ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນຍາມໃດກໍ ຕິດຕ້ອຍຫ້ອຍຕາມ ແລະ ຈັບກຸມຄຸມຂັງຄົນອື່ນຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ. ການຕິດຕາມຊັງວານຊັງຕະຫຼອດທຸກບາດກ້າວຖືວ່າ ແມ່ນໜ້າທີ່ອັນມີກຽດ ແລະ ສູງສົ່ງຂອງມັນ ແຕ່ສຸດທ້າຍມັນກໍ່ສຳນຶກຜິດ ແລະ ກິນແໜງແຄງໃຈຈົນເຖິງຂັ້ນໂດດນ້ຳຕາຍ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ “ບັນຫານ້ຳທີ່ເມືອງມົງແຟກໄມ (ຄັດຕອນ)

ມົງແຟກໄມເປັນເມືອງໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງຍາວຢຽດເລິກເຂົ້າໄປໃນປ່າ, ມີເສັ້ນທາງອ່າວສັ້ນ ແລະ ເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງກໍ່ ເກົ່າແກ່ຊຸດໂຊມຢັ່ງຢາຍກັນຢູ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ກໍ່ສະຫງົບງຽບດີ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຝືດເຄື່ອງໝັກໝ່ວງປານໃດ ມີ ແຕ່ບັນຫາດຽວຄືນ້ຳໃຊ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາວເມືອງຕ້ອງໄດ້ອອກແຮງຊອກຫາ ກວ່າຈະໄດ້ນ້ຳໜຶ່ງກໍ່ຕ້ອງໄດ້ອອກ ຈາກເມືອງໄປໂກ ແລະ ໃຊ້ເວລາເກືອບ 15 ນາທີ ຈຶ່ງຈະຮອດບ່ອນນ້ຳທີ່ຢູ່ທາງທິດເໜືອຂອງເມືອງ.

ການຊອກຫານ້ຳນີ້ໄດ້ກາຍເປັນວຽກງານທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າໝູ່ສຳລັບຄອບຄົວໃຫຍ່ໆ ເຊັ່ນ ຄອບຄົວຂອງເຕນາກນີເອ ເພາະເຮືອນພວກເຂົາເປັນຮ້ານກິນດື່ມສຳລັບຕ້ອນຮັບຜູ້ຄົນທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາຄ້າຂາຍລະຫວ່າງເມືອງຕ່າງໆ ນາຄູໜຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຈ້າງຮອດ 5 ຫຼື 10 ຫຼຽນ ຈຶ່ງມີຜູ້ເອົາມາໃຫ້. ສະນັ້ນ, ຄອບຄົວເຕນາກນີເອຈຶ່ງຕ້ອງການນ້ຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເພື່ອເອົາໄວ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາພັກເຊົາເອົາແຮງແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ອາໄສການຄ້າຂາຍຫຼາຍມືຢ່າງນີ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ເຕນາກນີເອ ທັງສອງຜົວເມຍກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີໄດ້.

ການໄປເອົານ້ຳຢູ່ໃນຄອບຄົວເຕນາກນີເອ ແມ່ນພາລະກິດຂອງນາງໂກແຊັດ, ໂກແຊັດໄດ້ນຳຜົນປະໂຫຍດສອງ ຢ່າງມາສູ່ເຕນາກນີເອຄື ແມ່ໂກແຊັດໄດ້ຝາກເງິນມາໃຫ້ພວກເຂົາລ້ຽງດູແຕ່ລະເດືອນ ແລະ ພວກເຂົາມີຄົນໃຊ້ລ້າງຄືໂກ ແຊັດ.

ໂກແຊັດເປັນທາດຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ, ນາງຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງໄປເອົານ້ຳເວລາຄ່ຳມືດ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງ ຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການຮີບຢອມນ້ຳໃຊ້ຢູ່ຮ້ານ.

ວັນທີ 2 ທັນວາ 1832 ລະດູໜາວໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າປົກຄຸມທົ່ວໄປອາກາດໜາວເຢັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທຸ່ມທີ່ຜູ້ຄົນ, ສັດສາວາສິ່ງຕະຫຼອດຮອດພືກສາຊາດ ແຕ່ກໍ່ສັງເກດເຫັນວ່າ ຫົມະບໍ່ທັນຕົກເທື່ອ. ພວກພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍທີ່ມາຮອດມົງ ແຟກໄມບາງພວກກໍ່ໄດ້ພາກັນປຸກຕູບປຸກຜາມຢູ່ເດີ່ນໂບດ ຫຼື ບາງພວກກໍ່ປຸກຕາມແຄມທາງຢັ່ງຢາຍມາຮອດຮ້ານຂອງ ເຕນາກນີເອກໍ່ມີ. ເບິ່ງຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄືກັນກັບວ່າສະພາບແນວນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເມືອງນີ້ຟືດຟື້ນແຕ່ກໍ່ສະຫງົບງຽບດີ, ຕອນຄ່ຳຂອງມື້ບຸນໂນແອນຄືແນວນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍທັງຫຼາຍກໍ່ພາກັນມາຕັ້ງວົງອ້ອມໂຕ, ໂຕະລະສີລະທຳຄົນ. ບັນດາ ນັກດື່ມ, ນັກຮົນຄວັນ, ແສງໄຟຮີບສີ່, ເຮຣາຟ້າລ້ືນ.

ອີ່ນານເຕນາກນີເອກໍ່ໄດ້ແຕ່ໝັກໝິ່ນແຕ່ງຢູ່ຄົວກິນຢູ່ເຮືອນຄົວ, ຜົວຂອງມັນແມ່ນນັ່ງດື່ມເຫຼົ້າຮ່ວມກັບລູກຄ້າຢູ່ຕາມແຕ່ລະໂຕະ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

“ເສດຖີໃນຄາບຂອງຄົນທຸກ”

ກ່ອນຈະກ້າວເຂົ້າປະຕູໂກແຊັດໄດ້ເລືອດເບິ່ງຕຸກກະຕາທີ່ຢູ່ຂ້າງຮ້ານແລ້ວເຄາະປະຕູອິນາຍເຕນາກດີເອ ໄປໂລມາພິດ. ມີຖືໂຄມໄຟພ້ອມທັງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ໂທ! ແມ່ນມືໄປຫຼິ້ນຢູ່ໃສຄືມາດົນແທ້?”

“ຍາແມ່ເອີຍ! ໂກແຊັດເວົ້າຂຶ້ນແບບສັນສາຍ,” “ຍາອ້າຍນີ້ຊິມາພັກຢູ່ນຳເຮົາໄດ້!”

ອິນາຍເຕນາກດີເອ ປ່ຽນສີໜ້າທັນທີມາເປັນຍື້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສພ້ອມທັງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ແຂກໜ້າ

“ຄັນຊິນເຊີນເຂົ້າມາເລີຍ! ແມ່ນອາດຍາເອງບໍ່?”

“ເອີແມ່ນແລ້ວຂອບໃຈຍາແມ່! ຊາຍແປກໜ້າສະແດງຄວາມນັບຖື. ອິນາຍເຕນາກດີເອແນມເບິ່ງການນຸ່ງຖືຂອງ ຊາຍຄົນນີ້ຢ່າງຮຸ່ນຕອງ ແລະ ເວົ້າແບບຈິດງອກມາວ່າ:

“ເຊີນເຂົ້າມາ” ຊາຍແປກໜ້າຢ່າງເຂົ້າ

ຮ້ານ ອິນາຍເຕນາກດີເອສັງເກດເບິ່ງວາດຊົງເຂົາອີກແລ້ວກໍຂະຫຍິບຕາໃສ່ຜົວທີ່ ກຳລັງນັ່ງດື່ມເຫຼົ້າກັບລູກຄ້າຢູ່, ຜູ້ເປັນຜົວກໍຍົກມືສັນຍານໃຫ້ເມຍແບບມີຄວາມໝາຍວ່າ: “ຄົນທຸກ” ຄາວໜຶ່ງ ອິນາຍເຕ ນາກດີເອກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ຂໍໂທດຫຼາຍໆຄືນນີ້ບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງຊ້າ”

ໃຫ້ນອນໃສກໍໄດ້ດອກຍາແມ່ບໍ່ເປັນຫຍັງນອນຢູ່ເລົ້າ, ຄອກມ້າຢູ່ໃສກໍໄດ້ແລ້ວຊິຈ່າຍເງິນກັບຫ້ອງເຊົ່າພຸ້ນດອກ!.

“40 ຫຼຽນເອົາບໍ່?” ອິນາຍເຕນາກດີເອ

“40 ຫຼຽນຫວາ! ໄດ້!”

“ດີຫຼາຍ” ອິນາຍເຕນາກດີເອຕອບ

ໃນຂະນະນັ້ນ, ພວກລູກຄ້າໄດ້ຍິນການຕໍ່ລອງລາຄາຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“40 ຫຼຽນພຸ້ນນຳ? ເອົານຳລາວຫຼາຍໂພດເອົາຈັກຊາວກໍພໍແລ້ວ!”

“ ໂອຍ! 40 ຫຼຽນກໍສົມມາພາຄວນແລ້ວ! ອິນາຍເຕນາກດີເອຕອບຄືນ.

“ແມ່ນແລ້ວ ! ເໝາະສົມແລ້ວລະ ! ເມື່ອສົມທຽບໃສ່ຮ້ານຂອງຂ້ອຍແລ້ວຄັນແມ່ນຄົນທຸກຂ້ອຍບໍ່ຮັບ!”

ອິນາຍເຕນາກດີເອ!

ຊາຍແປກໜ້າວາງຖົງເຄື່ອງລົງ ແລະ ປະໄມ້ຄ້ອນເທົ້າໄວ້ເທິງໂຕະ, ໂກແຊັດເອົາຈອກ ແລະ ແກ້ວເຫຼົ້າແວງມາ ມາຕ້ອນຮັບແຂກ, ລູກຄ້າຜູ້ຕ້ອງການໃຫ້ມາດື່ມກໍຫົວຄຸອອກໄປ. ເມື່ອສຳເລັດແລ້ວໂກແຊັດ ກໍກັບໄປລີ້ຢູ່ກ້ອງໂຕະ ແລ້ວຖັກເຄື່ອງຕໍ່.

ຊາຍແປກໜ້າສັງເກດເບິ່ງໂກແຊັດທຸກໄລຍະ, ນາງມີຮູບຮ່າງຂີ້ຮ້າຍ, ເປີເປື້ອນຈ່ອຍຜອມຄັນສຳລະສະສາງຄວາມເປີເປື້ອນເຫຼົ່ານັ້ນອອກແລ້ວກໍຈະງາມໜ້າຮັກຢູ່. ອາຍຸນາງເກືອບຮອດແປດປີແລ້ວ, ແຕ່ເມື່ອສົມທຽບໃສ່ຮ່າງຄົງ

ແລ້ວກໍສົ່ງເດັກອາຍຸຫົກປີເທົ່ານັ້ນ. ດວງຕາຝັງເລິກຢູ່ໃນໂກນຕາ, ນາງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ທຸກເວລາ, ປາກກໍຊ້ຳຄືປາກຂອງ ນັກໂທດທີ່ຖືກທຸບຕີຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແສງຈາກໂຄມໄຟໃນຮ້ານໄດ້ລຸບໂລມຮ່າງກາຍທີ່ມີແຕ່ໜັງຫຸ້ມກະດູກ. ຄວາມໜາວ ເຢັນໄດ້ກາຍເປັນເສື້ອຜ້າອາພອນຫຸ້ມຫໍ່ຮ່າງກາຍ, ຫົວເຂົ້າທັງສອງກໍຖືກຄວາມໜາວບິບໃຫ້ຕິດຈອດກັນຢູ່ທຸກເວລາ. ເຄື່ອງນຸ່ງຂາດໄປດບາງບ່ອນ ແລະ ສາມາດແນມເຫັນຮອຍຊ້ຳຍ້ອນໄມ້ຄ້ອນໄມ້ແສ້ ຫຼື ກຳປັ້ນຂອງອິນາຍເຕນາກດີເອ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງປະກອບຮ່າງຄົງຂອງ ໂກແຊັດ ແມ່ນບົ່ງບອກເຖິງຄວາມຢ້ານກົວ, ບໍ່ວ່າສຽງປາກເວົ້າ, ສາຍຕາ ແລະ ຄວາມມືດງຽບ...

ຄວາມຢ້ານໄດ້ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມສະຕິປັນຍາຂອງນາງ ໂກແຊັດ, ມັນປຽບເໝືອນຜ້າຫົ່ມຜືນໃຫຍ່ ແລະ ໜັກໜ່ວງທີ່ປົກຮ່າງຄົງຂອງນາງ, ສະແດງວ່າຍາມໃດໂກແຊັດກໍຮັດແຂນໃຫ້ຕິດກັບຮ່າງກາຍ, ສິ້ນໜ່ວງສິ້ນເຊັ່ນ.

ຫາຍໃຈບໍ່ ເຕັມອີກ. ຢືບຢອມຮອດລົມຫາຍໃຈ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກາຍເປັນອາຈິນປະຈຳຕົວຂອງນາງເຄື່ອງນຸ່ງກໍ່ປຽກ ຊຸ່ມດ້ວຍຄວາມ ຢ້ານກົວ, ນາງບໍ່ມີເວລາສຳລະສະສາງໃຫ້ແທ້ໆ ເພາະມີແຕ່ກຶ້ມໜ້າເຮັດວຽກແຕ່ເຊົ້າຮອດຄ່ຳ.

ຊາຍແປກໜ້າສັງເກດເບິ່ງໂກແຊັດຢ່າງບໍ່ລົດລະ, ໃນທັນໃດອິນາຍເຕນາກດີເອຄິດເຖິງເຂົ້າຈີ່ມັນຈຶ່ງຮ້ອງ ໝົດແຮງ.

"ອີໂກແຊັດ ເຂົ້າຈີ່ເດ?"

ພໍໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໂກແຊັດກໍ່ພູດອກຈາກກ້ອງໂຕະຢ່າງໄວວາ ເພາະຫາກຊວາດຮູ້ເມື່ອ, ມັນເປັນທຳມະດາ ສຳ ລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນທີ່ຮູ້ວ່າຕົນຜິດກໍ່ພະຍາຍາມຫາທາງຕົວະ.

"ຍາແມ່ເຮີຍ! ຮ້ານຂາຍເຂົ້າຈີ່ປິດແລ້ວໄດ້!"

"ມືງຄີບໍ່ເຄາະປະຕູເອົາ!"

"ຂ້ານ້ອຍເຄາະແລ້ວເພິ່ນບໍ່ໄຂ!"

"ເອີ! ມື້ອື່ນເຊົ້າກູຫາກຊິຮູ້ດອກຄັນມືງຕົວະຫົວມືງແຕກໂລດລະ, ເງິນເດເອົາມາສົ່ງກູດຽວນີ້!"

ໂກແຊັດງົມເບິ່ງເງິນຢູ່ໃນຖົງເສື້ອ ແລະ ກໍ່ຮູ້ສຶກແປກໃຈ ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າມັນເສຍໄປໃສ, ຊິແກ້ແນວໃດດີໂກ ແຊັດ ເຮັດຊິງລິງຢູ່ໃນທີ່ສຸດກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງມາອີກ.

"ບໍ່ແມ່ນມືງເຮັດເງິນກູເສຍແລ້ວບໍ່ ຫຼື ມືງລັກເອົາ?"

ເມື່ອເວົ້າສຸດມັນກໍ່ຊອກຫາແສ້ເພື່ອຈະຕິແຕ່ໂກແຊັດຮ້ອງຂໍນຳມັນວ່າ:

"ຂໍໂທດຍາແມ່! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດ! ຂໍໂທດຫຼາຍໆ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄິດແນວນັ້ນບໍ່ອກ! ອິນາຍເຕນາກດີເອເງືອດ ໄມ້ແສ້ໃສ່ໂກແຊັດ, ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຍແປກໜ້າກໍ່ຮີບຈົກເງິນອອກມາຈາກຖົງ, ເຊິ່ງໃນຂະນະນັ້ນບໍ່ມີໃຜສົນໃຈສັງ ເກດ ລາວ. ໂກແຊັດຖອຍຫຼັງແລ້ວແລ່ນເຂົ້າໄປລີ້ຢູ່ແຈ້ຮ້ານ.

ຂໍໂທດຫຼາຍໆຍາແມ່! ຢຸດກ່ອນຫວ່າງກັ້ນຂ້ອຍເຫັນຕົກອອກຈາກຖົງໂກແຊັດເອົານີ້! ຊາຍແປກໜ້າເວົ້າ ຂຶ້ນ. "ແມ່ນແລ້ວ! ອິນາຍເຕນາກດີເອຕອບ"

ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນດອກເພາະຊາຍແປກໜ້າເອົາໃຫ້ຊາວຫຼຽນອິນາຍເຕນາກດີເອຍ້ມແລ້ວເກັບເງິນມ້ຽນໄວ້ ຢ່າງ ໄວວາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນຫຼຽວເບິ່ງໂກແຊັດພ້ອມທັງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

"ເທື່ອໜ້າມືງຢ່າເຮັດແນວນີ້ຈັກເທື່ອ" "ທ່ານກິນເຂົ້າແລງແລ້ວບໍ່?" ອິນາຍເຕນາກດີເອທຳທຳຖາມຊາຍແປກ ໜ້າ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນເພາະກຳລັງຄິດເຖິງ ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຢູ່. ສ່ວນອິນາຍເຕນາກດີເອກໍ່ຊິງຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ແລະ ຄິດວ່າ:

"ມັນແມ່ນໃຜກັນແທ້? ຄົນທຸກ ຫຼື ຄົນຮັ່ງ ? ມັນຊິມີເງິນຈ່າຍຄ່າເຂົ້າແລງບໍ່? ມັນຊິຈ່າຍຄ່າພັກເຊົາບໍ່? ດີແຕ່ ມັນບໍ່ລັກເອົາເງິນທີ່ຕົກອອກຈາກຖົງອີໂກແຊັດເມື່ອກັ້ນ"

ໃນເວລານັ້ນ ລູກສາວທັງສອງກໍ່ຢ່າງເຂົ້າມາຫາແມ່ ຜູ້ທຳອິດແມ່ນເອໂປນິນ ແລະ ຜູ້ທີ່ສອງແມ່ນອາແຊນມາ ທັງ ສອງໜ້າຮັກຫຼາຍ, ຜູ້ໜຶ່ງມີຜົມສີທອງ ແລະ ຜູ້ສອງສີດຳເຫຼື້ອມ, ນຸ່ງເຄື່ອງສະອາດງາມຕາອ້ວນດີພິມີເນື້ອສົດຊື່ນ ແຈ່ມ ໃສ, ວາດຊົງ, ນິໄສໃຈຄໍ, ຄວາມປາກຄວາມລົມກໍ່ລ້ວນແຕ່ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສຸກທັງນັ້ນ. ພໍແມ່ທັງສອງກໍ່ ສະແດງ ຄວາມຮັກຕໍ່ລູກຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຖະນຸຖະໜອມອຸ້ມກອດເອົາລູກຂຶ້ນມານັ່ງຢູ່ຫົວເຂົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນທັງ ສອງກໍ່ພາກັນ ໄປນັ່ງຝັງ ໄຟ, ຢອກຫຼິ້ນກັບຕຸກກະຕາຢ່າງມ່ວນຊື່ນ. ບາງຄັ້ງໂກແຊັດກໍ່ເຫຼືອດຕາເບິ່ງເຂົາດ້ວຍສາຍຕາ ເສົ້າໜອງ, ສ່ວນ ສອງເອື້ອຍນ້ອງພັດບໍ່ໄດ້ແນມເບິ່ງໂກແຊັດຈັກດີ. ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ ໂກແຊັດເປັນພຽງໜ້າໂຕ ໜຶ່ງ, ຕຸກກະຕາຂອງ ສອງເອື້ອຍນ້ອງກໍ່ອ່າວເກົ່າແຕ່ ແຕ່ສຳລັບໂກແຊັດພັດຍັງເປັນຂອງໃໝ່ຢູ່ເພາະຄົນບໍ່ເຄີຍມີຈັກ ເທື່ອພໍທີ່ຈະເວົ້າລົມນຳຕາມ ພາສາ ຂອງເດັກ.

ໃນຂະນະນັ້ນ ອິນາຍເຕນາກດີເອ ພວມລົ້ນວາຍຢູ່ນຳວຽກກໍ່ເລີຍເຫຼືອດຕາເຫັຍໂກແຊັດຢູ່ ແລະ ໄດ້ສົ່ງສຽງ ແຜດມາໃສ່ວ່າ:

"ໂທ! ມືງເຮັດວຽກແບບນີ້! ມືງຊິໃຫ້ກູເອົາໄມ້ແສ້ບອກມືງຊັ້ນບໍ່!" ຊາຍແປກໜ້າໄດ້ຍິນແນວນັ້ນກໍ່ເລີຍເວົ້າ ຂຶ້ນວ່າ:

"ຍາແມ່ເຮີຍປ່ອຍໃຫ້ເຂົາຫຼິ້ນແດ່!"

"ຄັນມັນຢາກກິນມັນຕ້ອງເຮັດວຽກຊັ້ນຕ່ວ່າ!" ອິນາຍເຕນາກດີເອ ຕອບຄືນ.

"ຊິໃຫ້ເຂົາເຮັດຫຍັງ?"

“ໃຫ້ມັນຖືກຖົງຕີນໃຫ້ລຸກຂ້ອຍຫັນເດ!”

“ຄັນຖືກແລ້ວຊິໃຫ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່!”

“ເອີ, ທະແນມແຕ່ມັນຖືກແລ້ວຫັນຍັງສອງສາມມື້ຈຶ່ງຈະແລ້ວ”

“ຄັນແລ້ວເດຈະຈ່າຍເທົ່າໃດ”

“ສາມຫຼຽນ ! ອີນາຍເຕນາກດີເອ ຕອບແບບແຂງກະດ້າງ.”

“ດີແລ້ວ! ຄັນຊື້ນຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ທ້າຫຼຽນ!” ພວກລູກຄ້າທີ່ພາກັນນັ່ງດື່ມເຫຼົ້າຢູ່ໄດ້ຍິນກໍ່ພາກັນຫົວແຊວງຂຶ້ນ ພ້ອມທັງເວົ້າອອກມາວ່າ:

“ເທວະດາເຮີຍ! ບໍ່ເຊື່ອດອກກວ່າຖົງຕີນຊິແພງຮອດທ້າຫຼຽນ!”

“ເຈົ້າຊິຈ່າຍໂລດບໍ່?” ອີນາຍເຕນາກດີເອ ຖາມຄືນ.

“ເອີ! ຂ້ອຍຊິຈ່າຍໂລດ!”

ຊາຍແປກໜ້າຈ່າຍເງິນແລ້ວກໍ່ຫັນໜ້າໄປເວົ້າກັບໂກແຊັດວ່າ: “ຕາມສະບາຍໂລດເດີ ໂກແຊັດ ວຽກຫຼານ ແມ່ນລຽບຮັບຜິດຊອບເອງ!” ເມື່ອໄດ້ຍິນຄືແນວນັ້ນນາງກໍ່ຮູ້ສຶກສັນ

ສາຍວາດໃດວາດໜຶ່ງພ້ອມທັງຖາມຂຶ້ນວ່າ:

“ຍາແມ່ຂ້ານ້ອຍຫຼິ້ນໄດ້ແທ້ບໍ່?”

“ຫຼິ້ນໂລດ!” ອີນາຍເຕນາກດີເອຕອບແບບບໍ່ມ່ວນຫຼຸ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຝືນໃຈ.

“ຂອບໃຈເດີ!”. ໂກແຊັດຕອບ ພ້ອມກັນນັ້ນນາງກໍ່ກ່າວຂອບໃຈຢູ່ໃນໃຈຕໍ່ຊາຍແປກໜ້າ. ສ່ວນອີນາຍເຕນາກ

ດີເອກໍ່ຍົກຈອກເຫຼົ້າກິນເຊືອກບາດໜຶ່ງແລ້ວເມຍກໍ່ຊິມໃສ່ຫຸວ່າ:

“ມັນແມ່ນໃຜກັນແທ້ໝໍ ນຸ່ງເສື້ອເຫຼືອງນີ້ນໍາ!”

“ເບິ່ງອອກແລ້ວລະ ມັນແມ່ນເສດຖີໃນຄາບຂອງຄົນທຸກ!” ອີນາຍເຕນາກດີເອຕອບເມຍ. ໂກແຊັດ ນັ່ງຫຼິ້ນ ຕາມລຳພັງໃຈ ສ່ວນເອໂປນິນ ແລະ ອາແຊນມາ ມົວເມົານ້ຳຢອກໄຍກັບຕຸກກະຕາຢູ່, ຄາວໜຶ່ງ ເອໂປນິນກໍ່ເວົ້າອອກມາວ່າ:

“ເອື້ອຍເບິ່ງແມ່! ຫຼິ້ນກັບຕຸກກະຕາໂຕນີ້ມ່ວນມາຫຼິ້ນນໍາກັນ, ລຸກຂ້ອຍໄດ້ຂ້ອຍເປັນແມ່! ເບິ່ງຄືມີໝວດ, ນີ້ເດ ຫຸມັນ, ງາມແທ້ລຸກສາວຂ້ອຍນີ້ນໍາ!” ສ່ວນອາແຊນມາກໍ່ຊິຟັງເອໂປນິນເວົ້າຢູ່. ສ່ວນພວກນັກດື່ມລຸກຄ້າທັງຫຼາຍ ກໍ່ພາກັນຮ້ອງໂຮໂອຖະຢ່າງເນືອງນັ້ນ, ພວກເຕນາກດີເອກໍ່ເວົ້າຫົວນໍາລຸກຄ້າ

ບາງຄັ້ງບາງຄາວ. ໂກແຊັດກໍ່ນັ່ງຫຼິ້ນຕາມພາສາຂອງຕົນຢູ່ກ້ອງໂຕະ, ບາງຄັ້ງກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງເພງອ້ອຍອິ່ນອອກມາຈາກຮົມສົບຂອງນາງ, ອີນາຍເຕນາກດີເອ ກັບມາຖາມຊາຍແປກໜ້າວ່າຈະກິນເຂົ້າແລງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຊາຍແປກໜ້າກໍ່ບອກໃຫ້ເອົາເຂົ້າຈີ້ກັບເນີຍມາໃຫ້.

“ມັນແມ່ນຄົນຂີ້ທຸກແທ້ລະ!” ອີນາຍເຕນາກດີເອຄິດຢູ່ຄົນດຽວ, ຕໍ່ມາສອງເອື້ອຍນ້ອງເອໂປນິນກັບອາແຊນມາ ທີ່ກໍາລັງຢອກໄຍກັນຢູ່ເຮັດຕຸກກະຕາໂຕໜຶ່ງຕົກລົງຈາກໂຕະແລ້ວກໍ່ບໍ່ຫົວຊານາ, ເມົາແຕ່ຫຼິ້ນນໍາສິ່ງອື່ນ. ໃນຂະນະນັ້ນ ໂກແຊັດກໍ່ເຫຼືອດເຫັນຕຸກກະຕາ ແລະ ຄິດວ່າສອງເອື້ອຍນ້ອງບໍ່ຫົວຊານໍາແລ້ວກໍ່ໝື່ນອອກຈາກກ້ອງໂຕະ ເພື່ອຈະໄປເອົາ ຕຸກກະຕາໂຕນັ້ນມາຫຼິ້ນ, ນາງຫຼຽວອ້ອມຂ້າງອ້ອມແອວກະວ່າບໍ່ມີໃຜເຫັນແລ້ວກໍ່ອຸ້ມເອົາຕຸກກະຕາມາຫຼິ້ນຢ່າງເປີດເຟີນ ສີໜ້າຂອງນາງກໍ່ສົດໃສຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ນາງຄິດວ່າມັນແມ່ນຄວາມສຸກທີ່ຫາໄດ້ຍາກ, ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈນໍານາງ, ມີແຕ່ຊາຍ ແປກໜ້າຄົນນັ້ນສັງເກດເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວຂອງນາງໂກແຊັດ. ຫຼັງຈາກຢອກກັນເມື່ອຍແລ້ວ, ສອງເອື້ອຍນ້ອງກໍ່ຟ້າວ ຊອກຫາຕຸກກະຕາ, ແຕ່ບໍ່ເຫັນ ພໍດີອາແຊນມາແນມເຫັນມັນຢູ່ນໍາໂກແຊັດ ແລ້ວ ອາແຊນມາກໍ່ຟ້າວບອກເອໂປນິນວ່າ:

“ເອື້ອຍເບິ່ງແມ່!”

ແລ້ວສອງເອື້ອຍນ້ອງກໍ່ພາກັນແລ່ນໄປຟ້ອງແມ່ທັນທີ.

“ແມ່! ແມ່!” ເອໂປນິນຮ້ອງບອກແມ່.

“ແມ່ນຫຍັງລູກງຢາກໄດ້ຫຍັງ?” ອີນາຍເຕນາກດີເອຖາມລຸກ.

“ແມ່ເບິ່ງຫັນແມ່!” ເອໂປນິນຊີໄປຫາໂກແຊັດ. ສ່ວນໂກແຊັດເອງກໍກຳລັງເມົາມົວນຳຄວາມສຸກທີ່ຕົນໄດ້ມາຢູ່ກໍ ເລີຍບໍ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ຫົວຊຳນຳຫຍັງ. ອິນາຍເຕນາກດີເອໂມໂຫໂຫໂສຂຶ້ນທັນທີການທີ່ໂກແຊັດແຕະຕ້ອງຕຸກກະຕາຂອງ ລູກສາວຕົນນັ້ນມັນໂພດເກີນໄປແລ້ວ, ມັນຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນໝົດແຮງ. “ອີໂກແຊັດ!” ສຽງຮ້ອງອິນາຍເຕນາກດີເອໄດ້ສຽບແຕ່ງເຂົ້າໃນໃບຫູຂອງໂກແຊັດຈົນນາງສະເດັດຕົ້ນທັງສິ້ນທັງ ເຊັ່ນຢ້ານກົວສຸດຂີດ, ຕຸກກະຕາໂຕນັ້ນກໍຕົກອອກຈາກມືນາງທັນທີ, ນາງຖອຍຫຼັງບາດໜຶ່ງພ້ອມທັງຄິດເຫັນຄວາມຜິດ ຕອນໄປເອົານ້ຳຊ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊີ້ເຂົ້າຈີ່, ເຮັດເງິນເສຍຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງກະທົບເຂົ້າໃສ່ໝາກຫົວໃຈຂອງນາງຈົນບໍ່ອາດ ສາມາດກັ້ນນ້ຳຕາໄວ້ໄດ້, ໂກແຊັດກໍໄດ້ແຕ່ຮ້ອງໄທ້ຢ້ານກົວປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ເມື່ອເຫັນເຫດການຄືແນວນີ້ ຊາຍແປກໜ້າຈຶ່ງຟ້າວລຸກຂຶ້ນຖາມວ່າ:

“ມີເລື່ອງຫຍັງອີກ?”

“ເຈົ້າບໍ່ເຫັນຊັ້ນບໍ?” ອິນາຍເຕນາກດີເອຕອບທັງຊີ້ມືໃສ່ໂກແຊັດ.

“ອ່າວຄືບໍ່ມີຫຍັງນຳ!”

“ຊິມີຫຍັງຫວ່າ! ກໍອີລູກມາຫັນເດແມ່ນໃຜອະນຸຍາດໃຫ້ມັນໄປຈັບຕຸກກະຕາລູກສາວຂ້ອຍ!” “ທ່ານກໍມີປາກສຽງຊັ້ນບໍ່? ຫຼັກຕຸກກະຕາບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງ?” ຊາຍແປກໜ້າເວົ້າຕອບ.

“ບໍ່ໄດ້! ເບິ່ງແມ່ມືມັນເປື້ອນຄືອີຫຍັງນີ້!”

ມາຮອດນີ້ໂກແຊັດສະອິກສະອິນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

“ມີງຊິມີດບໍ່?” ອິນາຍເຕນາກດີເອຮ້ອງມາໃສ່ໂກແຊັດ.

ເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນຊາຍແປກໜ້າກໍຢ່າງອອກໄປ. ໄດ້ໂອກາດອິນາຍເຕນາກດີເອກໍຟ້າວເອົາຕີນຢັນໂກແຊັດເຂົ້າໃສ່ ຝາເລີຍ. ໂກແຊັດກໍຮ້ອງໄທ້ແຮງກວ່າເກົ່າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຊາຍແປກໜ້າກໍກັບເຂົ້າມາ. ມືຖືຕຸກກະຕາໂຕໜຶ່ງທີ່ງາມພິເສດ ກວ່າໝູ່ ແລະ ກໍແມ່ນໂຕທີ່ເດັກນ້ອຍໃນເມືອງນີ້ພາກັນຫຸ້ມເບິ່ງຢາກໄດ້ຫຼາຍມື້ແລ້ວ, ເມື່ອມາຮອດໂກແຊັດແລ້ວຊາຍ ຄົນນັ້ນກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ໂກແຊັດ! ເອົາຕຸກກະຕາໂຕນີ້ສາ! ແມ່ນຂອງຫຼານ!”

ໂກແຊັດເງິຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງຊາຍແປກໜ້າທີ່ກຳລັງຍື່ນຕຸກກະຕາໃຫ້ເຂົ້າປຽບເໝືອນດວງອາທິດທີ່ປາກົດຢູ່ຕໍ່ນຳນາງ, ນາງບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງຊາຍແປກໜ້າວ່າ: “ຕຸກກະຕາຫຼານ” ນາງຖອຍຫຼັງອີກບາດກ້າວໜຶ່ງແລ້ວແລ່ນເຂົ້າໄປລີ້ຢູ່ ກ້ອງໂຕະແຈຝານາງບໍ່ກຳຮ້ອງໄທ້, ປາກເວົ້າຫຍັງ ແລະ ເກືອບວ່າບໍ່ກ້າຫັນໃຈເລີຍ.

ອິນາຍເຕນາກດີເອ ພ້ອມລູກສາວທັງສອງພາກັນຍືນຕົກສະເງິ່ງປານຮູບປັ້ນ, ພວກນັກດື່ມກຳລັງຮ້ອງໂຮຢູ່ກໍພາກັນຢຸກສະຫງັກຄວາມມືດງຽບປົກຄຸມທົ່ວທັງຮ້ານ, ຕໍ່ມາອິນາຍເຕນາກດີເອ ກໍຈົ່ມພິມຈຳ ແລະ ຖາມຕົນເອງວ່າ: “ມັນແມ່ນໃຜກັນແທ້ບັກເຖົ້ານີ້! ມັນແມ່ນຄົນທຸກ ຫຼື ຄົນຮັ່ງ?” ອາດຈະແມ່ນທັງສອງໝາຍຄວາມວ່າຄົນຂີ້ລັກ! ສ່ວນອີ ນາຍເຕນາກດີເອສັງເກດເບິ່ງຕຸກກະຕາ ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນອີກ, ມັນຄືຄົນເໝືອນກັບວ່າງົມຊອກເງິນຢູ່ຖົງຂອງມັນນີ້ລະ ແລະ ຕໍ່ມາມັນຫຍັບແຂົ້າໄປຫາເມຍແລ້ວ ເວົ້າຄ່ອຍໆວ່າຕຸກກະຕາໂຕນີ້ລາຄາບໍ່ຕ່ຳກວ່າສາມສິບຝຣັ່ງ! ປະໂຫມ້ນເຮັດໄປ ກ່ອນ! ຄາວໜຶ່ງອິນາຍເຕນາກດີເອກໍເວົ້າສຳອອຍຂຶ້ນວ່າ.

“ເອີ! ໂກແຊັດເອີຍ! ບໍ່ເອົາຊັ້ນຕຸກກະຕາຫັນນາ! ເອົາທະແມ່! ເມື່ອໄດ້ຍິນແນວນັ້ນໂກແຊັດຈຶ່ງຄ່ອຍຄານອອກ ມາຈາກກ້ອງໂຕະທັນໃດອິນາຍເຕນາກດີເອກໍເວົ້າແຖມອີກ. “ອີຫຼ້າເອີຍ! ຫາລະເອົາຕຸກກະຕາຫັນ! ຂອງເຈົ້າເອງນາງເອີຍ!” ແກ້ມທັງສອງເບື້ອງຂອງໂກແຊັດຍັງປຽກຊຸມ ຍ້ອນນ້ຳຕາຢູ່, ແຕ່ສາຍຕາຂອງນາງກໍບອກເຖິງຄວາມດີໃຈວາດໃດວາດໜຶ່ງ, ເພາະຍັງຄິດວ່າຖ້າຫາກຂຶ້ນເອົາຕຸກກະຕາ ອີກຢ້ານຕ້ອງຜ່າຫົວແທ້ໆ, ໂກແຊັດຫຍັບເຂົ້າມາກໍອິນາຍເຕນາກດີເອແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ຍາແມ່ຂ້ານ້ອຍເອົາໄດ້ແທ້ຫວ່າ!”

“ແມ່ນແລ້ວ! ເພິ່ນເອົາໃຫ້ເຈົ້າ! ເອົາໂລດ!”

ແລ້ວໂກແຊັດກໍຢ່າງໄປຫາຊາຍແປກໜ້າຄົນນັ້ນອີກ.

“ແມ່ນແທ້ຫວ່າລູງ! ຕຸກກະຕາໂຕນີ້ແມ່ນຂອງຫຼານແທ້ບໍ?” ຕໍ່ໜ້າສະພາບການຄືແນວນີ້ ຫົວໃຈຊາຍແປກໜ້າກໍສິ້ນສະເທືອນບໍ່ແມ່ນຂອງໜ້ອຍເກືອບເວົ້າໄດ້ວ່າທ່ານຕາບໍ່ໄຫຼອອກມາໂກແຊັດຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າມີຂອງຕົນໄດ້

ແປະ ກັບຖ່ານໄຟແດງຮ້ອນສຸດຂະໜາດໂກແຊັດຈຶ່ງຖືກມື້ອອກຢ່າງນາໆກັມໜ້າລົງອຸ່ມເອົາຕຸກກະຕາແລ້ວແລ່ນໄປລີ້ເລີຍ. ຕໍ່ ມາຈຶ່ງຮ້ອງບອກອິນາຍເຕນາກດີເອອີກວ່າ:

“ຍາແມ່ຂ້ານ້ອຍຊິໃສ່ຊື່ໃຫ້ມັນວ່າ "ກາເຕຣິນ" ຂ້ານ້ອຍຂໍເອົາມັນນັ່ງຕັ້ງນີ້ໄດ້ບໍ່?”

“ເອີ! ເອົາມັນນັ່ງໂລດລຸກເຮີຍ!” ອິນາຍເຕນາກດີເອຕອບຄືນ. ຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ເອໂປນິນ ແລະ ອາແຊນ ມາກໍແນມເບິ່ງໂກແຊັດດ້ວຍຄວາມອິດສາ, ສ່ວນໂກແຊັດກໍນັ່ງ ຫຼິ້ນນໍາກາເຕຣິນຕາມພາສາຂອງນາໆ.

“ຫຼິ້ນຕາມສະບາຍ ໂລດ ໂກແຊັດ” ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າຂຶ້ນ.

“ໂດຍຂ້ານ້ອຍ!” ໂກແຊັດຕອບ.

ສໍາລັບໂກແຊັດຊາຍແປກໜ້າຄົນນີ້ປຽບເໝືອນຄົນທີ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າສິ່ງມາ ແຕ່ວ່າສໍາລັບອິນາຍເຕນາກດີເອແລ້ວ ໄມ້ທັງຕາ. ຄາວໜຶ່ງອິນາຍເຕນາກດີເອຈຶ່ງບອກລູກສາວເຂົ້າໄປນອນແລ້ວຫັນມາຖາມຊາຍແປກໜ້າວ່າ:

“ຂ້ອຍຂໍໂກແຊັດໄປນອນໄດ້ບໍ່? ເຂົາຄືຊິເມື່ອຍຫຼາຍແລ້ວ”. ຊາຍແປກໜ້າຈຶ່ງກົວໜ້ອຍໜຶ່ງພ້ອມທັງຖິ້ມຕອງເບິ່ງຄໍາເວົ້າຂອງອິນາຍເຕນາກດີເອທີ່ກໍາລັງສະແດງຕົນຄືກັບແມ່ກໍາເນີດຂອງໂກແຊັດຢູ່.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໂກແຊັດຈຶ່ງອຸ່ມເອົາຕຸກກະຕາ ແລະ ຢາງເຂົ້າໄປນອນ. ສ່ວນອິນາຍເຕນາກດີເອກໍຢາງໄປຫາຜົວ ເພື່ອເວົ້າເລື່ອງຊາຍແປກໜ້າຄົນນີ້.

ບັກສິກກະປົກຄົນນີ້ມັນແມ່ນມັນມີຫຍັງພິເສດວິໄສແທ້ຫວ່າເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງມາກຸກກວນພວກເຮົາ, ມັນໄປຊື້ ຕຸກກະຕາໃຫ້ອີໜ້າຂີ້ດຽດເບິ່ງລາຄາແພງຄືຫຍັງນີ້! ແລ້ວຜົວມັນຖາມວ່າ:

“ແມ່ນເຈົ້າເປັນຫຍັງກັນແທ້? ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າມັນຊິເປັນຫຍັງ? ເຈົ້າກໍຄືກັນຕ່ວ່າ! ເວລາໂກແຊັດເຮັດວຽກໃຫ້ ເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຍັງດີໃຈ, ມັນກໍຄືກັນທັນລະ! ອີໂກແຊັດ ເຮັດດີນໍາມັນມັນກໍໄດ້ໃຈ, ມັນແມ່ນສິດຂອງມັນຢ່າໄປສິນ, ມັນ ເປັນທຽວທາງມັນເຮັດຫຍັງມັນຕ້ອງຈ່າຍເງິນຄັນມັນຮັກເດັກນ້ອຍເຈົ້າຢ່າໄປກ່ຽວຂ້ໍມັນຈ່າຍເງິນໃຫ້ເຮົາກໍພໍແລ້ວ”.

ຕໍ່ມາຊາຍແປກໜ້າຈຶ່ງກັບໄປນັ່ງຢູ່ຕັ້ງບ່ອນເກົ່າ ເອົາມືທັງສອງນໍ້າຄາງ ແລ້ວໃຊ້ຄວາມຄິດຖົງລົງຢູ່. ບາງຄັ້ງພວກຂີ້ເຫຼົ້າທີ່ຮ້ອງໂຮໂອທະການຢູ່ນັ້ນກໍແນມມາເບິ່ງຊາຍແປກໜ້າຄົນນັ້ນຄືກັບມີຄວາມສົງໄສວາດໃດວາດໜຶ່ງ. ເວລາໃດລ່ວງເລີຍໄປຮອດທ່ຽງຄືນແລ້ວ ພວກມັກດີມາກໍພາກັນມະຫັບມະຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເວລາຜ່ານ ໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ເກືອບບໍ່ມີໃຜຈັກຄືນແລ້ວ ຍັງເຫຼືອແຕ່ຊາຍແປກໜ້າທີ່ກໍາລັງນັ່ງຢູ່ບ່ອນເກົ່າບາງຄັ້ງເຫັນເຂົາເຫັນແຄ່ງຂາແລ້ວກໍເຮັດຊຶ່ງຢູ່ຄືເກົ່າ, ສອງຜົວເມຍ ເຕນາກດີເອນັ່ງເຝົ້າຮ້ານຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງເມຍຈຶ່ງເວົ້າກັບຜົວວ່າ: ຊິມີເລື່ອງຫຍັງ

ເຕນາກດີເອທີ່ກໍາລັງນອນຢູ່ເທິງຕຽງຢ່າງອົບອຸ່ນ ແລະ ສະອາດງາມຕາດີ. ລາວແນມເຫັນເກີບສອງຄູ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຕົາໄຟເຊິ່ງ ມີຄວາມໝາຍວ່າບຸນໂນແອນມາຮອດແລ້ວ. ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນກໍຈະເຮັດແບບນີ້ລະ. ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ລາວແນມເຫັນແມ່ນ ເກີບທັງສອງຄູ່ນັ້ນມີເງິນສົບຫຼຽນໃໝ່ໆເຊິ່ງອິນາຍ ເຕນາກດີເອ ປ່ອນໃສ່ໃຫ້ລູກທັງສອງເພື່ອເປັນຂອງຂວັນໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ. ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຫັນມາເບິ່ງເກີບຄູ່ເກົ່າຂອງໂກແຊັດແລ້ວຈິກເອົາຄໍາເມັດໜຶ່ງປ່ອນໃສ່ຫັນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍຂຶ້ນໄປນອນ.

ບົດທີ 4

ນັກປະພັນ ໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກ (Honore De Balzac)

1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ

(ຮູບທີ 14 ນັກປະພັນ ໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກ (Honore De Balzac)

ນັກປະພັນ ໂອໂນເຣ ເດີ ບານຊັກ (Honore De Balzac) ເປັນນັກປະພັນສັດຈະທັດວິຈານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຝຣັ່ງກໍ່ຕີຂອງໂລກໃນສະຕະວັດທີ XIX ບານຊັກເກີດເມື່ອວັນທີ 20 ເດືອນ 5 ປີ 1799 ທີ່ເມືອງຕວກ (Tours) ແຄມແມ່ນ້ຳໂຣນ (Rhône) ຊານນະຄອນຫຼວງປາຣີໃນຄອບຄົວຊາວນາ, ບິດາຂອງທ່ານຊື່ວ່າ ແບກນາເດີ ບານຊາ (Bernat de Balzare). ພາຍລຸນມາຈື່ໄດ້ປ່ຽນຊື່ຕະກູນພໍ່ຈາກບານຊາເປັນບານຊັກ. ອາຍຸ 8-18 ປີບານຊັກໄດ້ເຂົ້າ ໂຮງຮຽນຢູ່ວັງໂດມ (Vandoome) ແລະ ຮຽນຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາ 6 ປີ. ບານຊັກເປັນນັກຮຽນທີ່ຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດຄືມັກຂາດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈໃນການຮຽນ.

ຕອນຍັງນ້ອຍ ບານຊັກມີຄວາມມຸ່ງຫວັງຢາກເປັນຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງ, ຮັ່ງມີ ແລະ ຢາກເປັນຊຸນນາງ ບານຊັກມີຄວາມມັກໃນການຂຽນບົດປະພັນວັນນະຄະດີ ເຊິ່ງຄວາມມັກດັ່ງກ່າວເປັນການຂັດແຍ່ງກັບຄວາມຫວັງຂອງພໍ່ທີ່ ຢາກໃຫ້ທ່ານໄປຮຽນວິຊາກົດໝາຍ.

ມາຮອດປີ 1815 ບານຊັກໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ປາຣີນຳພໍ່ແມ່ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນກົດໝາຍຢູ່ຊອກບອກ (Sorbone) ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພໍ່ ແຕ່ຈິດໃຈສ່ວນເລິກຂອງບານຊັກແມ່ນມັກຮຽນມັກອ່ານ ແລະ ມັກຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດ, ວິທະຍາສາດ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັນນະຄະດີ. ຫຼັງຈາກຈົບກົດໝາຍ ທ່ານກໍ່ອອກເຮັດວຽກເປັນທະນາຍຄວາມແຕ່ບໍ່ດົນກໍ່ໄປເຮັດວຽກອື່ນຄື: ເປັນນັກຂ່າວ, ນັກຂີດຂຽນ.

ຕອນອາຍຸ 21 ປີ. ບານຊັກໄດ້ຂຽນໂຄງຮ່າງບົດນະວະນິຍາຍຈຳນວນໜຶ່ງ ແຕ່ຖືກຄອບຄົວເຢາະເຍີ້ຍ. ທ່ານຈຶ່ງປະການຂີດຂຽນແລ້ວໄປດຳເນີນທຸລະກິດແຕ່ກໍ່ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຊ້ຳພັດພາໃຫ້ເກີດມີໜີ້ສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ອາຍຸ 30 ປີ ທ່ານໄດ້ຕັດສິນໃຈປະເສີນທາງທຸລະກິດ ແລ້ວຄືນສູ່ການຂີດຂຽນນະວະນິຍາຍເພື່ອຫາເງິນໃຊ້ໜີ້

ທ່ານເຮັດວຽກຢ່າງເອົາການເອົາງານ, ມີບາງມື້ຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກ 16-17 ຊົ່ວໂມງ. ທ່ານເຮັດວຽກຄືແນວນັ້ນຕະຫຼອດ ໄລຍະ 20 ປີ ຄືແຕ່ປີ 1829-1848. ມີບາງປີທ່ານຂຽນໄດ້ 10 ເລື່ອງ ແຕ່ທ່ານກໍ່ບໍ່ສາມາດຫາເງິນໃຊ້ໜີ້ໄດ້.

ໃນໄລຍະປີ 1821-1825 ທ່ານມີຜົນງານປະດິດແຕ່ງຫຼາຍສົມຄວນແຕ່ຊື່ສຽງຍັງບໍ່ທັນໂດ່ງດັງ. ມາຮອດປີ 1829 ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດເປັນຄັ້ງທໍາອິດດ້ວຍບົດນະວະນິຍາຍປະຫວັດສາດເລື່ອງ: “ຄົນຊູອັງ” (Les Chouans). ທ່ານໄດ້ສ້າງຄອບຄົວກັບນາງໜ້າຍຮັງສະກາ (Hanska) ໃນປີ 1850 ແລະ ຢູ່ມາບໍ່ດົນທ່ານກໍໄດ້ເສຍຊີວິດໃນປີດຽວກັນ ຫຼັງຈາກແຕ່ງງານໄດ້ພຽງແຕ່ 2 ເດືອນເທົ່ານັ້ນ.

ຜົນງານການປະດິດແຕ່ງ ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ທ່ານມີແຜນຈະຂຽນນະວະນິຍາຍທັງໝົດ 143 ເລື່ອງໂຮມເຂົ້າ ຊຸດເອີ້ນວ່າ "ລະຄອນມະນຸດ" ທີ່ສ່ອງແສງເຖິງສັງຄົມຝຣັ່ງໃນສະໄໝການປະຕິວັດທ້າຍສະຕະວັດທີ XVIII ຫາຕົ້ນ ສະຕະວັດທີ XIX ແຕ່ໃນຕົວຈິງທ່ານຂຽນສໍາເລັດແລ້ວພຽງແຕ່ 97 ເລື່ອງທີ່ປະກອບດ້ວຍຕົວລະຄອນ 2.000 ກວ່າຄົນ, ສ່ວນ 46 ເລື່ອງທ່ານຍັງບໍ່ທັນຂຽນເນື້ອເລື່ອງມີແຕ່ຂຽນຫົວເລື່ອງເທົ່ານັ້ນ. ໃນນັ້ນ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນນະວະນິຍາຍ.

ຜົນງານທີ່ດີເດັ່ນຂອງທ່ານບານຊັກມີເລື່ອງ “ກົບເຊັກ” (1830), “ປ່ຽງໜັງລໍ” (1831), “ໂກໂລແນນຊາແບ” (1832) “ແພດຊິນນະບົດ” (1833), “ເອີເຊນີກຣັງເດ” (1833) ແລະ “ພໍ່ເຖົ້າກໍຣີໂອ” (1834)

2. ນະວະນິຍາຍເລື່ອງ"ເອີເຊນີ ກຣັງເດ (Eugenie Grandet)

ເລື່ອງໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ເມືອງໂຊເມຍ (Saumur) ທີ່ນັ້ນເປັນ ທີ່ງຽບສະຫງົບ, ປາຊາຊົນຢູ່ດີມີສຸກໃນນີ້ກໍມີຄອບຄົວຂອງພໍ່ເຖົ້າກຣັງເດ ເຮືອນຂອງລາວຂ້ອນຂ້າງເກົ່າ ຕັ້ງຢູ່ມຸມມືດສອກຫຼີກໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ຄ່ອຍຜ່ານປະຕູເຮືອນກໍອັດພໍລັບແລ. ກ່ອນການປະຕິວັດ 1789 ລາວແມ່ນຊາວນາທໍາມະ ດາເຮັດຖັງເຫຼົ້າແວງຂາຍ, ຮູ້ອ່ານຂຽນເລັກນ້ອຍ. ພາຍຫຼັງ ການປະຕິວັດປີ 1789 ຖືກປະລາໄຊ ລາວກໍໄດ້ແຕ່ງງານກັບ ຍິງທີ່ບໍ່ງາມປານໃດແຕ່ແມ່ນລູກຂອງຄົນຮັ່ງມີ ຕໍ່ມາກໍໄດ້ລູກ ສາວນໍາກັນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ: ເອີເຊນີ. ຫຼັງຈາກພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຕາຍ ແລ້ວ ຊັບສົມບັດທັງໝົດກໍຕົກເປັນຂອງລາວ.

ໃນຂະນະທີ່ການປະຕິວັດກໍາລັງມີໂຊພວກເຈົ້າຊີວິດ, ພວກສັກດີນາ ແລະ ເຈົ້າທີ່ດິນໄດ້ເສຍອຳນາດໂຕນໜີ ບາງຄົນ ກໍຂາຍສົມບັດ, ທີ່ດິນຮົ່ວສວນ, ໄຮ່ອະງຸ່ນ. ກຣັງເດກໍໄດ້ຊື້ເອົາ ໜີດ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຝ່າຍສາທາລະນະລັດໄດ້ຂາຍໄຮ່ຂາຍນາຮົ່ວສວນທີ່ດິນຂອງພວກຮັ່ງມີນັ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນ. ກຣັງເດກໍມີສ່ວນໄດ້ຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວກໍໝູນໃຊ້ ທຸລະກິດຕົ້ນຕໍຂອງ ລາວແມ່ນມີເຮືອນໃຫ້ເຊົ່າ, ຜະລິດ, ຊື້ ແລະ ຂາຍເຫຼົ້າອະງຸ່ນ, ຄໍາຂາຍຄໍາ...ລາວຮູ້ຈັກຊື້ເວລາມັນຖືກ, ກັກຕຸນໄວ້ເວລາ ແພງຫຼື ເຂົ້າຜູ້ອື່ນຂາຍໝົດແລ້ວລາວຈຶ່ງຂາຍນໍາຫຼັງ. ລາວຮັ່ງມີຂຶ້ນເລື້ອຍໆແຕ່ລາວດໍາລົງຊີວິດແບບຄົນທຸກຍາກສະເພາະພວກທີ່ຮູ້ຈັກດີວ່າ ພໍ່ເຖົ້າກຣັງເດຮັ່ງມີກວ່າໝູ່ກໍແມ່ນສອງຄອບຄົວຄື: ຄອບຄົວກຣັດແຊັງ (Grassins) ແລະ ຄອບຄົວກຣູໂຊ (Gruchiot) ເພາະພວກນີ້ມີຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ.

ປະມານປີ 1800 ປະຊາຊົນກໍໄດ້ເລືອກເອົາພໍ່ເຖົ້າກຣັງເດເປັນເຈົ້າເມືອງ ໜ້າທີ່ຕໍາແໜ່ງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຄ້າຂາຍຂອງລາວກໍດີຂຶ້ນ. ລາວຜະລິດເຫຼົ້າແວງໃຫ້ກອງທະຫານສາທາລະນະລັດ ແລະ ໄດ້ເປັນຜູ້ແທນເທດສະບານຕື່ມອີກ. ຕໍ່ມາລາວກໍໄດ້ອອກຈາກການເພາະລາວບໍ່ມັກເຮັດວຽກງານແບບນັ້ນ. ລາວມັກການຄ້າຂາຍຫຼາຍກວ່າລາວມີວິທີ າດອກເບ້ຍໄດ້ດີ ແລະ ກໍເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ເສຍດອກເບ້ຍໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ລາຍໄດ້ທັງໝົດລາວເອົາໄປຝາກທະນາຄານ ແລະ ກໍແບ່ງດອກເບ້ຍໃຫ້ສອງຄອບຄົວທີ່ຮູ້ວ່າລາວຮັ່ງມີນັ້ນແບບງຽບງ.

ພໍ່ເຖົ້າກຣັງເດສູງ 1,70 ແມັດ ມີຮ່າງໃຫຍ່, ບ່າໃຫຍ່, ດູກໃຫຍ່, ຜິວສີເຫຼືອງແກ່ປົນສີໝີ່ນ. ດັງຂອງລາວໃຫຍ່ ແລະ ມີຕີງຢູ່ດັງ, ເວລາລາວນັບເງິນຕີງຂອງລາວກໍຕີງນຸບນິບງ. ລາວບໍ່ມັກເວົ້າຫຼາຍ, ມັນສະແດງອອກດ້ວຍຄໍາ

ເວົ້າຂອງລາວແບບສິ້ນແຕ່ອ່ອນຫວານ "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດ, ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການ...." ຕັ້ງແຕ່ເກີດການປະຕິວັດມາຫຼາຍຄົນວ່າລາວຫຼຸໜວກເພາະບໍ່ມັກເວົ້າ.

ສອງຄອບຄົວດັ່ງກ່າວ ຕ່າງຝາຍຕ່າງກໍຍາດແຍ່ງ ນາງ ເອີເຊນີ ເພື່ອເອົາມາເປັນລູກໃຜ້. ກຣູໂຊມີຫຼານຊາຍຊື່ວ່າ ບົງຟົງ (Bonfons), ອາຍຸໄດ້ 30 ປີເຊິ່ງເປັນປະທານສານ. ກຣັດແຊັງມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ອາໂດນເຟີ (Adolphe). ພວກ ຊາວບ້ານກໍໂສກັນຢູ່ວ່າ ເອີເຊນີຈະເປັນຂອງໃຜ.

ກຣັດເດມີຍິງຮັບໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ນາງນານົງ (Nanon) ນາງສູງ 1,85 ແມັດ ຢູ່ເຮືອນນຳກຣັດເດໄດ້ 35 ປີແລ້ວ. ຕະຫຼອດ 35 ປີນາງບໍ່ເຄີຍໄດ້ໃສ່ເກີບຈັກເທື່ອ. ປີໃໝ່ນັ້ນນາງໄດ້ເອົາເກີບເກົ່າຄູ່ໜຶ່ງໃຫ້ເພື່ອເປັນຂອງຂວັນ. ນາງໄດ້ເງິນ 60 ຝຣັ່ງຕໍ່ເດືອນ. ດຽວນັ້ນນາງມີເງິນຝາກທະນາຄານ 20.000 ຝຣັ່ງ. ເວລາກຣັດເດຫົວລາວກໍຫົວ, ເວລາກຣັດເດໂສກເສົ້າລາວກໍເສົ້າ ນາງຄືກັບໝາພານທີ່ບອກໄດ້ໃຊ້ຟັງໂຕໜຶ່ງ, ນາງນອນຢູ່ຂ້າງປະຕູເຂົ້າເຮືອນ ເວລານອນມີລັກສະນະ ຫູໜຶ່ງນອນຫູໜຶ່ງຟັງ. ນາງນານົງຊື່ສັດຕໍ່ນາຍຈົນສາມາດຕາຍແທນໄດ້. ເວລາໄປສວນໝາກອະງຸ່ນນາງນານົງບໍ່ເຄີຍກິນ ໝາກອະງຸ່ນພໍ້ໜ່ວຍ ຈົນກວ່າເວລາໃດລົມຝົນພັດ ຫຼື ເຫຼືອໃຫ້ໝູ່ກິນກຣັດເດຈຶ່ງບອກໃຫ້ນາງນານົງກິນ.

ກຣັດເດ ຂີ້ຖີ່ສຸດຂະໜາດ, ປີໜຶ່ງຕັດຜົມສອງເທື່ອ, ອາຫານການກິນບໍ່ເຄີຍຊື້ມີແຕ່ນານົງ ແລະ ຄົນໃຊ້ເອົາໃຫ້ແຕ່ສ່ວນ. ເວລາກິນເຂົ້າກໍແມ່ນກຣັດເດເປັນຜູ້ຢາຍເຂົ້າຈີ່ຝານບາງໆ ແລະ ກ້ອນນ້ຳຕານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນແລ້ວກໍມອດໄຟ ແລະ ຢາຍທຽນໃຫ້ຜູ້ລະເຫຼີ້ມເພື່ອໄດ້ໄປບ່ອນນອນ. ປີໜຶ່ງກຣັດເດອະນຸຍາດໃຫ້ໄຕ້ໄຟ 2 ເທື່ອຄື: ທ້າຍປີ ແລະ ງານວັນ ເກີດລູກສາວ ແລະ ດັງໄຟເອົາຄວາມອົບອຸ່ນເຂົ້າເຮືອນເທົ່ານັ້ນ.

ຕະຫຼອດ 15 ປີ, ເມຍ ແລະ ລູກໄດ້ນັ່ງໝົກໝູ່ນຢູ່ແຕ່ບ່ອນເກົ່າບໍ່ໄດ້ອອກໄປໃສ່ມາໃສ່ມີແຕ່ຫຍິບແສ່ວຢູ່ເຮືອນ. ພໍຮອດວັນເກີດຂອງເອີເຊນີ, ກຣັດເດກໍຈັດພິທີໃຫ້ລູກສາວ, ອາຫານການກິນກໍຄິດໄລ່ຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ. ສອງຄອບຄົວກໍກຽມຂອງຂວັນມາອວຍພອນແກ່ເອີເຊນີ. ຄອບຄົວກຣູໂຊມາກ່ອນ ຫຼານຊາຍຂອງລາວກໍເອົາຊຸ່ດອກໄມ້ ສີຂາວຊຸ່ໃຫຍ່ຫຸ້ມດ້ວຍເຈ້ຍສີດຳເຂົ້າມອບໃຫ້ເອີເຊນີ. ກຣູໂຊ ແລະ ກຣັດເດລົມກັນເລື່ອງທຸລະກິດ. ກຣັດເດບໍ່ຢາກ ໃຫ້ກຣູໂຊເຮັດໃຫ້ລາຄາຂອງສິນຄ້າຫຼຸດລົງ.

ຈາກນັ້ນ, ຄອບຄົວກຣັດແຊັງກໍເຂົ້າມາ ເມຍຕຸ້ຍເຕ້ຍຫັນມັງ ຮັກສາຄວາມງາມໃນໄວ 40 ປີໄດ້ດີ. ນາງຄືດອກກຸຫຼາບດອກສຸດທ້າຍໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ ໃຜເຫັນກໍພໍໃຈໃນຄວາມງາມຂອງນາງປະຈົບປະແຈງ ແລະ ສະເໜີຊື່ ລູກຊາຍໃຫ້ຮູ້ ແລະ ເວົ້າວ່າລູກຊາຍໄດ້ເອົາເຂັມມູນມັງທີ່ຊື່ຈາກປາຣີມາມອບໃຫ້ເອີເຊນີ. ເອີເຊນີຕື່ນເຕັ້ນຫຼຽວເບິ່ງພໍ້ ແບບອາຍໆໃນທ່າຖາມວ່າຈະຮັບ ຫຼື ບໍ່. ພໍນັກຫົວໃນລັກສະນະບອກຮັບເອົາ. ອື່ນໆກຣັດແຊັງກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍເຂົ້າຫາເອີເຊນີໄດ້. ສ່ວນພໍ້ເຖົ້າກຣັດແຊັງກໍເອົາຢາດູດມາມອບໃຫ້ກຣັດເດ. ແມ່ເຖົ້າກຣັດແຊັງຊວນທຸກຄົນຫຼິ້ນໄພ້. ພໍເຖົ້າກຣູໂຊກໍຄິດນ້ອຍໃຈທີ່ຫຼານຊາຍຂອງຕົນມີພຽງແຕ່ຊຸ່ດອກໄມ້ມອບໃຫ້ເອີເຊນີ ແລະ ບໍ່ສາມາດໂອ້ລົມກັບເອີເຊນີເໝືອນກັບທ້າວອາໂດນເຟີ.

ຂະນະງານລ້ຽງກຳລັງດຳເນີນໄປ, ສຽງເຄາະປະຕູກໍດັງຂຶ້ນ ນານົງອອກໄປເບິ່ງກຳພົບຊາຍໝູ່ມູ່ຜູ້ໜຶ່ງ ເຂົາຄືທ້າວ ຊາກເລີເປັນລູກຊາຍຂອງພໍ້ເຖົ້າກຣັດເດທີ່ຢູ່ໃນປາຣີ. ຊາກເລີຢ່າງເຂົ້າມາພວກທີ່ຢູ່ໃນກຳພາກັນຕົກສະເງິ່ງເພາະບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ. ຊາກແມ່ນໝູ່ມູ່ຮູບຫຼໍ່ຍິ່ມແຍ້ມແຈ່ມໃສແຕ່ພາຍໃນແມ່ນຄົນຫຼິ້ນກິນຟຸ່ມເຟືອຍ. ພໍຂອງຊາກເປັນຜູ້ຈັດການ ທະນາຄານຊາກເອົາຈົດໝາຍຍື່ນໃຫ້ກຣັດເດ ກຣັດເດອ່ານ...ນາງເອີເຊນີຕົກຕະລຶງເພາະໃນສາຍຕາຂອງນາງ ຊາກ ສະຫງ່າງາມທີ່ສຸດນາງເກີດບັນຫາຫົວໃຈຂຶ້ນແລ້ວ. ເວລາພໍ້ເຖົ້າກຣັດເດອ່ານຈົດໝາຍຢູ່ນັ້ນສອງຄອບຄົວກໍອຳລາເມື່ອບ້ານ. ກຣູໂຊກໍຂໍເກາະແຂນເມຍກຣັດແຊັງໄປ ແລະ ເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາຄືຈະບໍ່ໄດ້ຫຍັງແລ້ວ ເພາະຫຼານຊາຍລາວມາເຖິງ ຢ່າງໃດພວກເຮົາກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຊາຍໝູ່ມູ່ຜູ້ນີ້ເຫັນທ່າງອອກໄປ

ທຳອິດກຣັດເດເຫັນຫຼານຊາຍກໍດີໃຈ ແຕ່ອ່ານຈົດໝາຍສຸດແລ້ວກໍໜ້າຫຍຸ້ງເຂົ້າເພາະໃນຈົດໝາຍໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເປັນເວລາ 23 ປີ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຈາກກັນດ້ວຍຄວາມສຸກ....ແຕ່ມາຮອດດຽວນີ້ກິດຈະການຂອງນັ້ນໄດ້ຫຼົ້ມເຫຼວ...ຈິ່ງ ຂໍສົ່ງລູກຊາຍນີ້ມາໃຫ້ອ້າຍລ້ຽງຊ່ວຍ...ຢ່າໃຫ້ມັນຕິຕຽນພໍ້ຂອງມັນ...ຊັບສົມບັດທີ່ຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ມັນ ແລະ ແມ່ມັນ ນັ້ນກໍເອົາໄປໃຊ້ໜີ້ຍັງບໍ່ພໍ.... ແລະ ໃຫ້ອ້າຍສົ່ງຊາກເລີໄປອິນເດຍແດ່...” ອ່ານຈົບແລ້ວກໍຖາມຫຼານຊາຍວ່າ: “ຢາກກິນເຂົ້າບໍ?” ຊາກເລີຕອບ “ບໍ່” ເອີ! ຊັ້ນກໍບໍ່ແຕ່ງລະເງິນກໍເສຍພາສີໝົດແລ້ວ. ໃຫ້ເບິ່ງເອົາໜີ້ລະ...!ແລ້ວກໍບອກໃຫ້ເມຍ ແລະ ລູກເມື່ອແປງບ່ອນນອນໃຫ້ຊາກເລີ. ຊາກເລີກໍຄິດວ່າຕົນເອງຈະໄດ້ມາຢູ່ເຮືອນຫໍທີ່ໃຫຍ່ຈິ່ງກຽມເຄື່ອງມາຫຼາຍ. ຊາກຄິດນ້ອຍໃຈເພາະວ່າບ່ອນຢູ່ຂອງຕົນຄືກັບຄອກມ້າ.

ເອີເຊນີຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍໃຈ, ລຸກແຕ່ເດິກ, ແຍງແວ່ນເລື້ອຍໆ. ນາງຄິດຢາກໄດ້ຄວາມງາມຂອງຊາກເລີ ນາງຫຼີກຮັກຊາກເລີ. ຕົວຈິງເອີເຊນີກໍບໍ່ຂີ້ຮ້າຍປານໃດຫົວຂ້ອນຂ້າງໃຫຍ່, ໜ້າຜາກອ່າວກວ້າງ, ຄໍກົມ, ສືບງາມຄືນັກ ສິລະປະ. ນັບແຕ່ຊາກມາຢູ່ເຮືອນຫຼັງນີ້ລາວໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເປັນຢ່າງດີຈາກນາງ. ໃນຂັ້ນຕົ້ນ ຊາກຄິດຮັກເອີ ເຊນີ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ເອີເຊນີກໍພະຍາຍາມຊ່ວຍເຫຼືອຊາກເລີຢ່າງສຸດອີກສຸດໃຈທັງໆທີ່ພໍຂອງຕົນຂີ້ຖີ່ສຸດ.

ສ່ວນຕາກຮັງເດຢາກຮ້າຍໃຫ້ນ້ອງຊາຍທີ່ສົ່ງລູກມາແກມມາເປືອງຕົນ ກຮັງເດຄິດອຸກໃຈ.

ຕໍ່ມາໄດ້ເກີດເລື່ອງບໍ່ຄັກຢູ່ໃນເມືອງເພາະກຮັງເດຂາຍເຫຼົ້າແວ້ງ ກ່ອນປະຊາຊົນດ້ວຍລາຄາແພງ ສ່ວນທີ່ ຂາຍນໍາ ຫຼັງແມ່ນລາຄາຖືກ. ສ່ວນຊາກບໍ່ຮູ້ເນື້ອໃນຈິດໝາຍທີ່ພໍຂຽນຫາລູກໃນໃຈກໍຄິດມັກເອີເຊນີຢູ່. ກຮັງເດເດ ອ່ານໜັງສືພິມ ແລະ ຮູ້ວ່ານ້ອງຊາຍຂອງຕົນຂ້າຕົວຕາຍຢູ່ປາຣີ ແຕ່ລາວບໍ່ບອກໃຫ້ຊາກຮູ້ເທື່ອ. ພໍກິນເຂົ້າແລງແລ້ວ, ກຮັງເດຈຶ່ງບອກ ໃຫ້ຊາກຮູ້, ຊາກເສຍໃຈຫຼາຍທີ່ພໍຕົນຂ້າຕົວຕາຍໂດຍທີ່ຕົນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ. ຄົນໃນຄອບຄົວໂສກເສົ້າ ແຕ່ພໍເຖົ້າກຮັງເດບໍ່ມີ ຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ. ຊ້າບໍ່ໜ້າກໍຍັງບໍ່ໄປສົ່ງສະການນ້ອງຊາຍ ລາວເວົ້າວ່າ: “ໄວ້ທຸກບໍ່ແມ່ນຈະ ເອົາເງິນໄປຈ່າຍ ຫຼື ໃສ່ເຄື່ອງໄວ້ທຸກສໍາຄັນແມ່ນຢູ່ທີ່ໃຈ”.

ກຮັງເດສົ່ງຊາກເລີໄປອິນເດຍ ຊາກກໍຄິດນ້ອຍໃຈຕື່ມອີກ ກຮັງເດຊ້າພັດບໍ່ເອົາເງິນຄ່າເດີນທາງໃຫ້ມີແຕ່ຄໍາ ເວົ້າ ອວຍພອນທີ່ວ່າ “ໄປທຸກມາຮັ່ງ” ແຕ່ຊາກກໍໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກເອີເຊນີ. ເອີເຊນີເອົາຫຼຽນຄໍາທີ່ຕົນ ທ້ອນໃຫ້ ຊາກ ແລະ ເງິນຈໍານວນໜຶ່ງປະມານ 6.000 ຝຣັ່ງ ຊາກກໍມອບທີ່ລະນຶກໃຫ້ເອີເຊນີ ແລະ ແມ່ຄືສາຍແຂນ ແລະ ຮູບທີ່ແມ່ມອບໃຫ້ແຕ່ຄາວຍັງນ້ອຍ. ຊາກເວົ້າວ່າ “ລາຄາມັນເທົ່າໃດໃຫ້ຖາມລູກ” ຊາກຍັງມອບຮູບໄວ້ໃຫ້ເອີ ເຊນີເພື່ອເປັນທີ່ ລະນຶກເມື່ອໃດຊາກຕາຍແລ້ວໃຫ້ທໍາລາຍຮູບພ້ອມ. ກ່ອນໄປຊາກກໍໄປປາຣີ.

7 ປີທີ່ຊາກຈາກໄປ ໜັງສືສະບັບໜຶ່ງນາງກໍບໍ່ໄດ້ຮັບ, ເອີເຊນີໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫຼາຍ. ສ່ວນຊາກຢູ່ອິນເດຍກໍ ຫາເງິນດ້ວຍຫຼາຍວິທີ: ຕິດຕໍ່ຂາຍພວກສິລະປິນຊາວຈີນຢູ່ອິນເດຍ, ຂາຍແມ່ຍິງເຂົ້າໂຮງໂສເພນີ (ຂາຍຮັງນົກແອ່ນ), ຂາຍ ຂ້າທາດ, ເອົາຄົນຜິວດໍາຢູ່ອາຟຣິກາໄປຂາຍຢູ່ອາເມຣິກາເໜືອ, ຄ້າຂອງເຖື່ອນ ແລະ ຂອງໜີພາສີ...ແລ້ວກໍຮັ່ງມີ ເປັນດີ ສົມຄວນ. ຈາກນັ້ນກໍກັບຄືນມາປາຣີອີກ.

ເອີເຊນີໄດ້ຮັບຄວາມຜິດຫວັງ ໄລຍະທີ່ຄອງຄອຍຂ່າວຈາກຊາກ ນາງກໍຖືກພໍ່ຕິເພາະປີຕໍ່ມາຈັດງານວັນເກີດ ພໍ່ ຖາມຫາຫຼຽນຄໍາທີ່ພໍ່ມອບໃຫ້ແຕ່ລະປີນັ້ນບໍ່ເຫັນ. ແມ່ເຫັນສະພາບດັ່ງກ່າວກໍມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ອິດຸລຸກ ສາວ ສົມທົບກັບຄວາມທຸກໃຈມາບໍ່ຈັກວ່າເທົ່າໃດທີ່ຜິວໄດ້ກະທໍາຕໍ່ລາວ, ນາງຈຶ່ງລົ້ມເຈັບປ່ວຍລົງ. ສ່ວນກຮັງເດ ເຫັນແນວ ນັ້ນກໍທໍາທໍາດີກັບລູກ ແລະ ສົ່ງທ່ານກໍມາຫາທ່ານໝໍວ່າໃຫ້ປິວລະບັດນາງຫຼາຍກວ່າໃຫ້ຢາ ແຕ່ແລ້ວ ແມ່ເຖົ້າກຮັງເດກໍ ເສຍຊີວິດ. ກຮັງເດຊ້າພັດດີໃຈຕື່ມເພາະຈະບໍ່ມີຜູ້ຍາດມູນມັງມໍລະດົກ. ກ່ອນເມຍຈະຕາຍກຮັງ ເດໄດ້ເຫັນໜ້າເມຍ ເຫຼືອງຫຼາຍຈຶ່ງເອີຍປາກຂຶ້ນວ່າ “ໜ້າເຈົ້າຄືມາເຫຼືອງຄືຄໍາແທ້ ຂ້ອຍສັງມາເປັນຕາຮັກເຈົ້າຫຼາຍ”.

ເມື່ອຊາກມາຢູ່ປາຣີແລ້ວ ກໍຂຽນຈົດໝາຍມາຫາເອີເຊນີຝາກເງິນຈໍານວນເອີເຊນີໃຫ້ ແລະ ຄໍາມາໄຊ້ແທນ ນາງ ແລະ ຖາມເອົາເຄື່ອງຝາກທີ່ມັນມອບໃຫ້ເມື່ອກ່ອນນັ້ນຄືນໄປ. ມັນເວົ້າວ່າ “ມັນຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວ ມາດາມ ລາມາກດີເດີ ໂອບິຍິງ” ມັນຍັງເວົ້າອີກວ່າ “ເອີເຊນີບໍ່ງາມປານໃດຮັ່ງມີແຕ່ບໍ່ມີກຽດຄືຄົນປາຣີ”. ສ່ວນຜູ້ມັນ ແຕ່ງງານນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ມີກຽດໃນສັງຄົມ.

ເມື່ອເມຍຕາຍແລ້ວ, ກຮັງເດບໍ່ວິນໍາຄອບຄົວ ລາວວິນແຕ່ດິນໄຮ່ດິນນາ, ສວນ ແລະ ເງິນຄໍາ...ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ພໍເຖົ້າກຮັງເດກໍລົ້ມເຈັບປ່ວຍ, ຄ້າຍຄືຄົນບ້າ. ອາຍຸໄດ້ 76 ປີ ຖາມຫາແຕ່ເງິນ ລາວບອກຄົນເອົາເງິນມາກອງໄວ້ໃຫ້ ເຫັນ, ບິດໜຶ່ງກໍຕະຖີ່ມ, ບິດໜຶ່ງກໍທ້ອນໄວ້ຄືນ...ແລ້ວລາວກໍຕາຍໄປ. ກ່ອນຕາຍແນວໄດ້ເອົາຮູບກາງເຂນມາວາງ ໄວ້ ເທິງໜ້າເອິກຂອງລາວ ລາວຫຼົງເຫັນກໍໂງຫົວຂຶ້ນແລ້ວຍ້ມຫົວເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍເພາະຮູບກາງເຂນນັ້ນມີຄໍາໂອບ. ເວລານີ້ ເຫຼືອແຕ່ນາງເອີເຊນີກັບນາງນານົງ.

ຕອນນີ້ອາຍຸຂອງນາງເອີເຊນີກໍໄດ້ 30 ປີແລ້ວ. ເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກຊາກແນວນັ້ນນາງກໍຕັດສິນໃຈ ແຕ່ງງານ ກັບປະທານສານບົງຟິງ. ບົງຟິງກໍຮັບແຕ່ງງານກັບເອີເຊນີຍ້ອນເຫັນແກ່ມໍລະດົກ ພວກເຂົາແຕ່ງງານກັນແຕ່ ບໍ່ໄດ້ນອນນໍາກັນ.

ຈາກນັ້ນ, ເອີເຊນີກໍໃຫ້ບົງຟິງໄປປາຣີເພື່ອເອົາເງິນໄປໄຊ້ໝໍ້ແທນໃຫ້ພໍຂອງຊາກ ຊາກເອງກໍຕົກຕະລົງໃນ ຄວາມດີຂອງເອີເຊນີ ແລະ ກໍຄິດເສຍໃຈທີ່ຕົນບໍ່ແຕ່ງງານກັບນາງ.

ຕໍ່ມາບົງພົງກໍຕາຍ, ເອີເຊນີຈຶ່ງໄດ້ຮັບຊັບສົມບັດທັງຂອງພໍ່ ແລະ ຂອງຜົວ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານໃຫ້ນາງນາມິງ ກັບ ຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນເຮືອນອີກ. ເອີເຊນີບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານອີກມີແຕ່ເອົາເງິນສ້າງໂບດ, ສ້າງສິ່ງສາທາລະນະຕ່າງໆ. (ບານຊັກໄດ້ ພັນລະນາວ່າ “ເອີເຊນີເປັນຍິງສາວຊາວຝຣັ່ງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີການສຶກສາໜ້ອຍແຕ່ຈິດໃຈປະເສີດເລີດລ້ຳ ນາງສາມາດເປັນເມຍ, ເປັນແມ່ທີ່ດີແຕ່ສັງຄົມບໍ່ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ນາງ ນາງເປັນນາງຟ້າ ເປັນເທບທິດາເທິງໜ້າດິນ ແຕ່ຝຸງຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້.

3. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ

ນະວະນິຍາຍ “ເອີເຊນີ ກຣັງເດ” ໄດ້ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຈິດໃຈອັນປະເສີດເລີດລ້ຳ ແລະ ນ້ຳໃຈບໍລິສຸດຜຸດຜ່ອງຕໍ່ ຄວາມຮັກຂອງນາງເອີເຊນີ ເຊິ່ງແມ່ນແມ່ຍິງຝຣັ່ງທີ່ແທ້ຈິງໃນຄາວນັ້ນ. ເຖິງນາງເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາບໍ່ສູງຍ້ອນ ເງື່ອນໄຂສະພາບແວດລ້ອມກໍຕາມ “ແຕ່ຈິດໃຈຂອງນາງແມ່ນສູງສົ່ງ ບໍ່ໄດ້ຕົກໃນອຳນາດຂອງເງິນຄຳເໝືອນກັບບິດາ. ໜ້າເສຍດາຍທີ່ຄວາມງາມ ແລະ ຄວາມດີຂອງນາງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ນາງພົ້ນຈາກຄວາມທຸກໂສກ ແລະ ເຈັບແສບບອບຊ້ຳ ຍ້ອນສັງຄົມທີ່ຖືເງິນຄຳເປັນພະເຈົ້າ ແລະ ເມົາມົວນຳຍົດຖາບັນດາສັກ. ນາງມີຄວາມສາມາດພຽງພໍທີ່ຈະເປັນເມຍທີ່ດີ ແລະ ແມ່ຜູ້ປະເສີດ ແຕ່ສຸດທ້າຍກໍເໝືອນກັບວ່າບໍ່ມີຜົວ ແລະ ບໍ່ມີລູກ. ທ້າວຊາກໄດ້ທຳລາຍນ້ຳໃຈອັນປະເສີດຂອງນາງ ແລະ ສວຍໃຊ້ຄວາມດີຂອງນາງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດອັນຕ່ຳຊ້າຂອງຕົນ. ຊາກປະນາມເອີເຊນີ ແມ່ນປະ 3 ຢ່າງຄື: ປະຮັກ, ປະພຶ້ນ້ອງ ແລະ ປະຜູ້ທີ່ມີພະຄຸນ. ບານຊັກໄດ້ຕີລາຄານາງເອີເຊນີວ່າເປັນນາງເທວະດາຢູ່ເທິງໜ້າດິນເຊິ່ງຄົນທຳມະດາບໍ່ ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້.

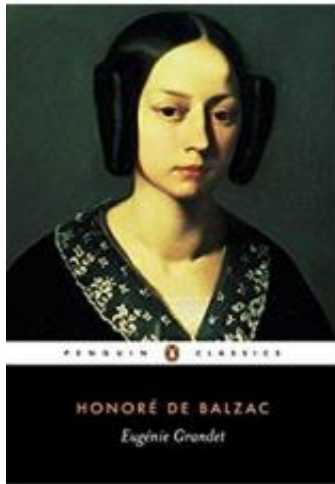
- ນອກນີ້ເລື່ອງຍັງໄດ້ຕຳນິວິຈານ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກນາຍທຶນແບບເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນຂອງເຖົ້າກຣັງເດ ແລະ ທ້າວຊາກຜູ້ເປັນຫຼານ. ສອງຄົນນີ້ ມີຫຼາຍອັນຄືກັນ ແລະ ມີຫຼາຍອັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ທັງກຣັງເດທັງຊາກລ້ວນແຕ່ບຸຊາເງິນຄຳເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ ແລະ ມີວິທີການຫາເງິນແບບກົດຂີ່ຂຸດຮີດ ແຕ່ອັນທີ່ແຕກຕ່າງ ກັນລະຫວ່າງສອງຄົນແມ່ນ:

ກຣັງເດ ຂີ້ຖີ່	ສ່ວນ ຊາກ	ຟຸມເຟືອຍ
ກຣັງເດ ຄ້າຄຳ	ສ່ວນ ຊາກ	ຄ້າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງລວມທັງຄຳມະນຸດ
ກຣັງເດ ບໍ່ມັກກຽດສັກສີ	ສ່ວນ ຊາກ	ມັກກຽດ ແລະ ຍົດຖາບັນດາສັກ

ຜ່ານບົດເລື່ອງດັ່ງກ່າວ, ບານຊັກໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງມະນຸດທີ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍອຳນາດເງິນຄຳຈົນບໍ່ສາມາດມອງເຫັນທາດແທ້ອັນດີງາມຂອງຜູ້ອື່ນໄດ້. ຍ້ອນແນວຄິດບຸຊາເງິນຄຳສັງຄົມຈຶ່ງມີຄວາມສັບສົນຈຸ້ນວາຍນັ້ນ ຄື ສັງຄົມຄົນກິນຄົນ, ສັງຄົມທີ່ຄົນເບິ່ງກັນໃນແງ່ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຫາທາງຕົວະຕື້ມຫຼອກລວງຢ່າງເລືອດເຢັນ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

ເອີເຊນີ ກຣັງເດ (ຄັດຕອນ) ຄຳ

ຄາວນັ້ນ, ກຣັງເດມີອາຍຸ 76 ປີ. ໃນສອງປີຜ່ານມານີ້, ພະຍາດຂີ້ຖີ່ຂອງໝໍຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ, ກໍດັ່ງດຽວກັນກັບພະຍາດ ໂລຄາ ທີ່ຄົງຕົວຢ່າງຍືດຍາວເມື່ອອາຍຸຍິ່ງແກ່ຊະລາ, ພະຍາດນັ້ນກໍຍິ່ງໜັກເຂົ້າໄປຊັກໄຊ້. ຄືດັ່ງພວກເພິ່ນເຄີຍສັງເກດພວກຂີ້ຖີ່, ພວກຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງໂລບມາກ, ພວກຄົນທີ່ອຸທິດຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຈຸດປະສົງໃດໜຶ່ງ, ວິນຍານຂອງກຣັງເດ ໄດ້ສຸມໃສ່ວັດຖຸອັນໜຶ່ງທີ່ ເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ແກ່ຄວາມກະຫາຍໂລບມາກຂອງໝໍ. ໝໍຕິດແສດພຽງແຕ່ຊະນິດດຽວແມ່ນເຮັດແນວໃດໃຫ້ມີຄໍ ແລະ ມີຄ່າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ສະໜອງຜະເດັດການຂອງໝໍກໍເພີ່ມທະວີຄືກັນກັບນິດໄສຂີ້ຖີ່ຂອງໝໍ. ດັ່ງນັ້ນ, ໝໍຖືວ່າເມື່ອໃດເມຍໝໍຕາຍແລ້ວໝໍ ຈະເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ ເຖິງວ່າເມຍມີພຽງພາກສ່ວນນ້ອຍໆໃນມູນມັງຂອງໝໍກໍຕາມ. ມັນເປັນການຜິດສິນຄ້າຂອງ

ເທບພະເຈົ້າ. ລາຍງານມູນມັງໃນຄອບຄົວຕໍ່ລູກສາວຂອງຕົນ? ລວບລວມຊັບສິນເງິນຄຳ ແລະ ດິນນາທັງໝົດເພື່ອແບ່ງປັນ?...ກຣັງເດຄິດ. ໃນເວລາຢ່າງໄປຢ່າງມາ ຄົນເບິ່ງແຕ່ລະຈອກລະແຈໃນເຮືອນບັງເອີນໝໍເລີຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

- ຖ້າເຮັດແນວນັ້ນ, ແໜງສູ້ມັດຄໍຕາຍ ໃຫ້ມັນແລ້ວສາດິກວ່າ?

ສຸດທ້າຍ ກຣັງເດຕັດສິນໃຈກັບຄືນເມືອໂຊເມຍ ໃນເວລາຍາມກິນເຂົ້າແລງ, ຈະເວົ້າຈາອ່ອນຫວານກັບລູກສາວ, ຈະສະແດງທ່າທິຢ່າງນີ້ມນວນກັບລູກສາວ, ຈະອອຍໃຈລູກສາວເພື່ອຮັກສາຊັບສິນບັດ, ເງິນຄຳຈົນເຖິງລົມຫາຍໃຈສຸດທ້າຍ ແລະ ຈະຕາຍຢ່າງສະຫງ່າອົງອາດເໝືອນດັ່ງຈອມພົນຜູ້ໜຶ່ງ.

ບັງເອີນ ກຣັງເດ ໄດ້ຖືພວງກະແຈທີ່ສາມາດໄຂໄດ້ຫຼາຍຫ້ອງມານຳ. ເມື່ອມາເຖິງເຮືອນໝໍຄ່ອຍຢ່າງຂຶ້ນຂຶ້ນໄດ້ ເພື່ອຈອບເຂົ້າຫ້ອງນອນເມຍ. ໃນເວລານັ້ນ ເອີເຊນີ ໄດ້ເອົາເຄື່ອງເອ້ທີ່ມີລາຄາແພງ ເຊິ່ງຊາກເລີ່ມອບໃຫ້ນາງມາໃຫ້ແມ່ເບິ່ງສອງແມ່ລູກກຳລັງເບິ່ງຮູບຂອງແມ່ ຊາກເລີ ເພື່ອສຳນຶກເຖິງທ້າວ.

ເອີເຊນີເວົ້າວ່າ:

- ໜ້າຜາກ ແລະ ສົບຕັ້ງຄືທ້າວແທ້ໆ

ໃນເວລານັ້ນກຣັງເດໄຂປະຕູຢ່າງເຂົ້າໄປ ແລະ ແນມເຫັນສາຍຕາຂອງກຣັງເດຈ້ອງມອງເບິ່ງຄຳ, ແມ່ເອີເຊນີຮ້ອງຂຶ້ນ:

- ສາທູ! ຂໍໃຫ້ເທບພະເຈົ້າ ຈົ່ງປົກປັກຮັກສາພວກລູກ!

ກຣັງເດ ເຕັ້ນເຂົ້າໄປຄຸບເອົາເຄື່ອງເອ້ ເຮັດດ້ວຍຄຳຄືດັ່ງເສື້ອຄຸບເດັກນ້ອຍທີ່ພວມຫຼັບຢູ່.

- ແມ່ນຫຍັງນີ້! ໝໍທັງຖາມ ທັງຈັບເອົາໄປເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມ, ໝໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ.

- ແມ່ນຄຳແທ້ໆ! ຄຳ! ຄຳອີຫຼີ! ຫຼາຍທີ່ສຸດໜັກອາດຈະເຖິງກິໂລ! ໂອ! ໂອ! ຊາກເລີເອົາໃຫ້ລູກ ເພື່ອແລກປ່ຽນ ເອົາຄຳ ທີ່ສວຍງາມຂອງລູກແມ່ນບໍ່! ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າໃຫ້ພໍຮູ້ແດ່! ໂອລູກເອີຍ! ເຄື່ອງອັນນີ້ມີລາຄາແພງໄດ້. ລູກນີ້ຕັ້ງ ແມ່ນລູກສາວຂອງພໍ່ອີຫຼີ ພໍຮູ້ດີແລ້ວບາດນີ້.

- ແມ່ນແທ້ບໍ່? ເຄື່ອງອັນນີ້ແມ່ນຂອງບັກຊາກເລີແທ້ບໍ່?

- ພໍ່ແມ່ນແທ້ພໍ່ ເຄື່ອງນີ້ບໍ່ແມ່ນຂອງລູກ ແຕ່ແມ່ນເຄື່ອງຝາກອັນສັກກະລະບູຊາ.

- ພໍ່ເອີຍ!

ກຣັງເດຈະເອົາມືດນ້ອຍນ້ອຍແກະເຄື່ອງເອ້ນັ້ນອອກ, ຈຳເປັນຕ້ອງເອົາເຄື່ອງເອ້ນັ້ນວາງໄວ້ເທິງເກົ້າອີ້. ເອີເຊນີຫຼຸບເຂົ້າຍາດເອົາ. ແຕ່ກຣັງເດຍັງມີສະຕິຕໍ່ລູກສາວ ແລະ ເຄື່ອງເອ້ນັ້ນ, ເມື່ອລູກສາວຫຼຸບເຂົ້າ, ມັນເລີຍເອົາມືຢູ່ລູກສາວອອກໝົດແຮງ ຈົນເຖິງຂັ້ນນາງລົ້ມໃສ່ຕຽງຂອງແມ່ ແມ່ເອີເຊນີຮ້ອງຂຶ້ນໝົດແຮງ.

- ເຖົ້າເອີຍ! ເຖົ້າເອີຍ!

ກຣັງເດ ຖອດມິດນ້ອຍອອກ ກຽມແກະຝາອັດຂອງມັນ. ເອີເຊນີ ຄູ່ເຂົ້າລົງຮ້ອງຂໍ “ພໍ່ເອີຍ” ແລະ ຄານມາ ຫາພໍ່, ຍົກມືນິບຮ້ອງຂໍ.

- ພໍ່ເອີຍ! ໃນນາມເທບພະເຈົ້າທັງຫຼາຍ ໃນນາມຄຸນແມ່ ມາເລຍຢາ ໃນນາມພະເຈົ້າເຢຊູທີ່ໄດ້ເສຍສະລະ ຊີວິດຢູ່ເທິງໄມ້ກາງເຂັນ, ເພື່ອຄວາມພູມສຸກຂອງພໍ່, ລູກຂໍຮ້ອງໃຫ້ພໍ່ຢາແຕະຕ້ອງເຖິງເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນ! ມັນບໍ່ແມ່ນຂອງ ພໍ່ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນຂອງລູກມັນແມ່ນຂອງສ່ວນຕົວຂອງຍາດຕິພັນອົງຄົນໜຶ່ງທີ່ຍາກຈົນ ຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ຝາກໄວ້ນຳລູກ ລູກຈຳຕ້ອງໄດ້ສິ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຄົນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ດີງາມ.

- ຖ້າແມ່ນຂອງຝາກໄວ້ ເປັນຫຍັງມືງຈິ່ງເບິ່ງ, ຈິ່ງເອົາມາແຍງ! ເອົາມາເບິ່ງແຍງຍັງຜິດກວ່າຈັບບາຍມັນ.

- ພໍ່ເອີຍ! ພໍ່ຈິ່ງຢາທຳລາຍເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນ, ທຳລາຍມັນຈະເຮັດໃຫ້ລູກເສຍກຽດສັກສີ! ພໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່?

- ເຖົ້າເອີຍ! ເຖົ້າຈິ່ງອະໄພໃຫ້ແມ່ລູກຂ້ອຍທ້ອນ.

- ພໍ່ເອີຍ! ເອີເຊນີຮ້ອງຂຶ້ນໝົດແຮງ ຈົນເຮັດໃຫ້ບ້ານນຳມືງ ຕື່ນເຕັ້ນຕົກໃຈຟ້າວແລ່ນມາເບິ່ງ.

ແນມເຫັນມິດດວງໜຶ່ງ ປະຢູ່ທາງຂ້າງ, ເອີເຊນີຟ້າວຈັບເອົາ. ກຣັງເດຫົວແບບແຫ້ງ ແລະ ຖາມ:

- ມືງຈະເຮັດຫຍັງ?

- ເຖົ້າເອີຍ, ເຮັດແນວນັ້ນ ແມ່ເຖົ້າຂ້ອຍແລ້ວ! ແມ່ ເອີເຊນີຮ້ອງຂຶ້ນ.

- ພໍ່! ຖ້າມິດຂອງພໍ່ ຫາກເກາະເອົາຄຳເມັດໜຶ່ງໃນນັ້ນ ແມ່ນວ່າມິດດວງນີ້ ກໍຈະແທງຄໍຂອງລູກທັນທີໂລດ. ພໍ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກເຈັບປ່ວຍລອດລົ້ມ ລອດຕາຍພໍ່ແຮງແລ້ວ, ມາເທື່ອນີ້ພໍ່ຍັງຢາກຂ້າລູກຕື່ມອີກ. ເອົາລະພໍ່ ຈິ່ງເຮັດ ຕາມໃພ້, ບາດແລ້ວ ບາບໄລ່ເວນທັນ, ໃຫ້ເບິ່ງ!

ກຣັງເດເອົາມິດຈຳຢູ່ເທິງເຄື່ອງເອ້ນັ້ນ ແບບລ້ຽງເລງ.

ເອີເຊນີ, ມືງເຮັດແທ້ຫວະ?

- ເຮັດແທ້ ຜູ້ເປັນເມຍຕອບ.

- ປ້ານນືງຮ້ອງຂຶ້ນ:

- ນາງເວົ້າແນວໃດກໍຈະເຮັດແນວນັ້ນແທ້ໄດ້, ເຈົ້າເຮືອນເອີຍ! ເຈົ້າຈິ່ງຟັງຄວາມແດ່, ເຈົ້າຈິ່ງຟັງຄວາມຈັກ ເທື່ອລອງເບິ່ງແດ່.

ອີຕາເຖົ້າຕອກກະຖັງ ແນມເບິ່ງຄຳ ພັດຫຼຽວເບິ່ງລູກສາວ. ແມ່ຂອງເອີເຊນີ ລົ້ມສະຫຼົບໄປ!

- ນັ້ນ! ເຈົ້າເຫັນບໍ່? ແມ່ຂ້ອຍສະຫຼົບໄປແລ້ວ.

ກຣັງເດຟ້າວເວົ້າວ່າ:

- ເຊົາສາລຸກເອີຍ! ຢ່າຜິດກັນຍ້ອນຂອງອັນນີ້ອີກ. ນີ້ເອົາສາ! ຫໍ່ຖິ້ມເຄື່ອງເອ້ນັ້ນລົງຕຽງ.

- ສ່ວນປ້າ, ປ້າຈິ່ງໄປເຊີນ ທ່ານແບກເຊີແລ້ງມາ, ປ້ານນືງເອີຍ.

ໝໍຢ່າງເຂົ້າມາຫອມມືເມຍ ເພື່ອປະຈົບປະແຈງ.

- ນີ້ແມ່ອື່ນາງເອີຍ! ບໍ່ມີຫຍັງດອກນາ, ພໍ່ລູກພວກຂ້ອຍໄດ້ດີນຳກັນແລ້ວເດ. ແມ່ນບໍ່ ລູກຂອງພໍ່? ບໍ່ໃຫ້ກິນ ເຂົ້າຈີ່ລ້າງອີກ, ລູກຢາກກິນຫຍັງ ໃຫ້ກິນຕາມໃຈມັກ...ໂອ! ແມ່ອື່ນາງ ມືນຕາໄດ້ແລ້ວ. ນີ້ແມ່ອື່ນາງເອີຍ, ສຸດທີ່ຮັກ ເອີຍເຊົາສາ! ເບິ່ງນີ້, ຂ້ອຍຈຸບລູກເອີເຊນີ ນີ້. ມັນມັກຮັກກັບລູກຊາຍອາວ, ມັນຢາກເອົາເຮັດຜົວກໍຕາມໃຈມັນ ແລະ ໃຫ້ມັນຮັກສາກັບອັນນັ້ນໃຫ້ບັກນັ້ນຕາມໃຈຊອບ. ຂໍແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າຈິ່ງມີຊີວິດຢູ່ກັບຂ້ອຍແມ່ນເປັນພໍ່. ເອົາ! ລູກນັ່ງສາ ແມ່ ອື່ນາງ! ເຈົ້າໄດ້ຍິນບໍ່, ຂ້ອຍຈະຊື້ປອກຄໍທີ່ງາມກວ່າໝູ່ເຊິ່ງເມືອງ ໂຊເມຍ ບໍ່ເຄີຍມີ.

ແມ່ເອີເຊນີ ເວົ້າດ້ວຍສຽງຄ່ອຍໆວ່າ:

- ຟ້າເອີຍ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິ່ງສະແດງທ່າທາງອັນໂຫດຫ້ຽມຕໍ່ລູກເມຍຂອງເຈົ້າເຖິງຂັ້ນນີ້ໄດ້ນັ້ນ.

ກຣັງເດຮ້ອງຂຶ້ນ

- ຖ້າເຮັດແນວນັ້ນ, ແໜງສູ້ມັດຄໍຕາຍ ໃຫ້ມັນແລ້ວສາດີກວ່າ? ສຸດທ້າຍ ກຣັງເດຕັດສິນໃຈກັບຄືນເມືອໂຊ ເມຍ ໃນເວລາຍາມກິນເຂົ້າແລງ, ຈະເວົ້າຈາອ່ອນຫວານກັບລູກ ສາວ, ຈະສະແດງທ່າທີ່ຢ່າງນີ້ມນວນກັບລູກສາວ, ຈະອອຍໃຈລູກສາວເພື່ອຮັກສາຊັບສົມບັດ, ເງິນຄຳຈົນເຖິງລົມ ຫາຍໃຈສຸດທ້າຍ ແລະ ຈະຕາຍຢ່າງສະຫງ່າອົງອາດ ໝື່ອນດັ່ງຈອມພົນຜູ້ໜຶ່ງ.

- ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດແນວນັ້ນອີກ, ເດັດຂາດບໍ່ເຮັດອີກ, ບໍ່ເຊື່ອເຈົ້າຈິ່ງຖ້າເບິ່ງເນີ.

ເວົ້າແລ້ວກຮັງເດ ກໍກັບຄືນເມືອຫ້ອງນອນກັບເອົາເງິນຫຼຍກອບໜຶ່ງມະຊະໄວ້ເທິງຕຽງ. ລາວທັງນັບທັງເວົ້າ:

- ນີ້ ເອີເຊນີ ນີ້ແມ່ອື່ນໆ. ມອບໃຫ້ທັງສອງແມ່ລູກເດີ, ເຊົາສາ, ຈົ່ງມ່ວນຊື່ນກັນສາ, ແມ່ອື່ນໆເອີຍ, ຈົ່ງດີໄວໆສາ, ຂ້ອຍຈະບໍ່ປະໃຫ້ເຈົ້າຂາດເຂີນຫຍັງຕື່ມອີກ, ນັບທັງອື່ນໆ ເອີເຊນີກໍຄືກັນ. ນີ້ພຸດຂອງອື່ນໆ, ຂ້ອຍໃຫ້ຫຼຍຄ່າ ຮ້ອຍອັນ. ຈຳນວນນີ້ມີຢ່າເອົາໄປໃຫ້ຜູ້ອື່ນອີກເດີ, ເອີເຊນີ!

ແມ່ ລູກເອີເຊນີຫຼຽວເບິ່ງກັນດ້ວຍຄວາມແປກປະຫຼາດ:

- ພໍເອົາໄວ້ສາ, ພໍເອີຍ, ແມ່ ແລະ ລູກ ຂໍພຽງແຕ່ຄວາມຮັກຂອງພໍ່ເທົ່ານັ້ນກໍພໍແລ້ວ.

- ເອີ ແມ່ນແທ້ໄດ້ນໍ! ເວົ້າແລ້ວກຮັງເດ ກໍຟ້າວເອົາເງິນຍັດໃສ່ຖົງ. ພວກເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດນຳກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ, ແຕ່ລະຄົນທັງຜົວທັງເມຍ ແລະ ລູກຈະພ້ອມກັນລົງຢູ່ຫ້ອງຮັບແຂກຫຼິ້ນໂອໂຕ ແມ່ລູກພວກເຈົ້າຈະໄດ້ ມ່ວນນຳກັນຢ່າງເຕັມໃຈ. ເຈົ້າຄິດແນວໃດແມ່ອື່ນໆ?

- ເອີ! ຂ້ອຍກຳລັງເຮັດຈັ່ງຊື່ນແລ້ວ, ເພາະເຈົ້າມັກແນວນັ້ນ, ແຕ່ຂ້ອຍລຸກນັ້ງບໍ່ໄດ້.

- ເປັນໜ້າອິດເຈົ້າເດ! ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າ ຂ້ອຍຮັກເຈົ້າເຖິງຂະໜາດໃດ ແມ່ອື່ນໆເອີຍ! ທັງລູກສາວກໍຄືກັນ.

- ລາວກອດລູກສາວ ທັງຈຸບໜ້າຜາກ.

- ໂອຍ! ພາຍຫຼັງຜິດຂ້ອງຕ້ອງຖຽງກັນ, ໄດ້ກອດລູກສາວຂອງຕົນເອງ ກໍເຫັນວ່າມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈແທ້! ເບິ່ງແມ່, ແມ່ອື່ນໆເອີຍ, ພໍລູກພວກຂ້ອຍປັດຈຸບັນເປັນກັນເອງແລ້ວໄດ້.

ລາວແນມເບິ່ງກັນເຄື່ອງເອ້ ແລະ ເວົ້ານຳເອີເຊນີ:

ເອົາ, ລູກເອົາກັບນັ້ນໄປມ້ຽນສາໄປສາ, ຢ່າເບິ່ງ, ຢ່າແຍງມັນອີກ. ພໍຈະບໍ່ເວົ້າເລື່ອງເກົ່ານີ້ຄືນອີກແລ້ວ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

ການມໍລະນະກຳຂອງ ອິຕາເຖົ້າ ກຣັງເດ

ວັນເວລາສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງ. ຮ່າງກາຍອັນແຂງແຮງຂອງພໍ່ເຖົ້າກຣັງເດ ຈຳຕ້ອງປະເຊີນກັບກຳລັງທ້າທາຍແຫ່ງກົດເກນຂອງທຳມະຊາດ. ໝໍ້ມີແຕ່ຢາກນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ໜ້າປະຕູຫ້ອງອັບແຈບຂອງໝໍ. ຜ້າຫົ່ມທຸກຜືນທີ່ເອົາມາໃຫ້ໝໍ, ໝໍມີແຕ່ເອົາມາກອງໄວ້ ແລະ ບອກປານານົງ:

- ເອົາມ້ຽນໄວ້ສາ, ເອົາໄປມ້ຽນສາ, ຄັນບໍ່ຊື່ນເຂົາຈະມາລັກເອົາ. ເວລາໃດ ໝໍມືນຕາໄດ້, ໝໍກໍໃຊ້ກຳລັງແຮງທັງໝົດ ທີ່ຍັງເສດເຫຼືອຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ, ສຸມສາຍຕາຫຼຽວໄປເບິ່ງ ທາງປະຕູຫ້ອງທີ່ໝໍເອົາເງິນ; ເອົາຄຳໄວ້ ແລະ ຖາມລູກສາວວ່າ:

ເອີເຊນີ ຕອບວ່າ:

- ພໍ່ເອີຍ, ຍັງຢູ່, ຍັງຄົບຄືເກົ່າຢູ່.

- ຕ້ອງລະວັງ, ຄຳໄດ້...ເອົາຄຳນັ້ນມາຢອງໄວ້ເທິງໜ້າໂຕະຕໍ່ໜ້າພໍ່. ແຕ່ນັ້ນມາ, ຕາຂອງກຣັງເດມີແຕ່ຈ້ອງເບິ່ງຄຳຈຳນວນນັ້ນ ນັບເປັນຊົ່ວໂມງ, ເໝືອນດັ່ງເດັກຫາເກີດໃໝ່, ເມື່ອຕາຫາກເຫັນແຈ້ງ, ເຫັນຫຍັງກໍແນມເບິ່ງຈົນຕົກສະເງິ, ໝໍຍື່ມຫົວດ້ວຍຄວາມອິດເມື່ອຍ ບາງຄັ້ງຄາວ ໝໍກໍຍື່ມຫົວດ້ວຍຄວາມຊື່ນໃຈ, ພໍເວົ້າວ່າ:

- ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມອົບອຸ່ນ.

- ເມື່ອຄຸນພໍ່ມາລ້າງບາດໃຫ້ໝໍ, ຕາທັງຄູ່ຂອງໝໍ, ຄ້າງແຕ່ດິນພຸ້ນແລ້ວ, ແຕ່ພໍ່ແຕ່ຫຼຽວເຫັນໄມ້ກາງເຂນ, ຂັນໃສ່ທຽນໄວ້ໄຕ້ ແລະ ໂອເງິນທີ່ໃສ່ນ້ຳທົບ, ທັນໃດຕາຂອງໝໍກໍປະກົດວ່າແຈ້ງຂຶ້ນ, ຈ້ອງຕາເບິ່ງເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນ, ດັ່ງໝໍເໜັງຕີງເທື່ອສຸດທ້າຍ, ເມື່ອຄຸນພໍ່ເອົາໄມ້ກາງເຂນທີ່ເຄືອບຄຳມາແປະໃສ່ດັ່ງໝໍ ເພື່ອໃຫ້ຫອມຮູບພະເຈົ້າເຢຊູ, ໝໍເລີຍຊື່ນຂຶ້ນຢ່າງແຮງເພື່ອຈະຍາດເອົາໄມ້ກາງເຂນນັ້ນ. ການໃຊ້ກຳລັງເທື່ອສຸດທ້າຍນີ້ ເຮັດໃຫ້ໝໍບໍ່ມີແຮງອີກ. ເອີເຊນີ ຄູ່ເຂົ້າຕໍ່ໜ້າໝໍ, ນ້ຳຕານາງໄຫຼອາບແກ້ມ ແລະ ຢາດລົງໃສ່ຝາມືທີ່ເປືອກເຢັນຂອງກຣັງເດ, ແຕ່ໝໍບໍ່ແນມເຫັນ ແລະ ຍັງຮ້ອງຫານາງ. ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ:

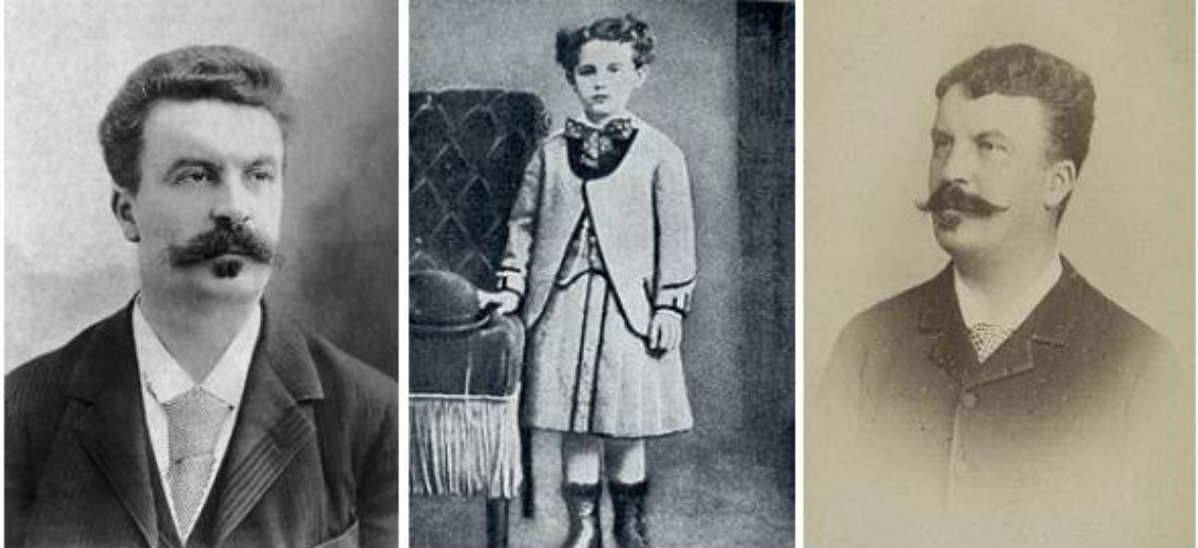
- ພໍ່, ພໍ່ ຈົ່ງປິດຄວາມສຸກໃຫ້ລູກສາ.

- ລູກ ຈົ່ງເບິ່ງນອກ ແລະ ໃນເຮືອນໃຫ້ດີເດີ! ເມື່ອໃດຫາກໄປຫາພໍ່, ລູກຈົ່ງລາຍງານໃຫ້ພໍ່ຮູ້ເນີ.

ບົດທີ 5

ນັກປະພັນ ກິເດີໂມປາສຊັງ (Guy De Meupassant)

1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ

(ຮູບທີ 15 ນັກປະພັນກິເດີໂມປາສຊັງ Guy de Maupassant)

ທ່ານ ກິເດີໂມປາສຊັງ (Guy De Meupassant) ເກີດວັນທີ 5 ເດືອນ ສິງຫາ ປີ 1850 ຊື່ເຕັມ ຮອງຮີ ເຮີ ເນ ອານແບກ ກິເດີໂມປາສຊັງ (Henri Rene Albert Guy De Meupassant) ທ່ານເກີດ ທີ່ແຂວງ ແຊນມາຣີ ຕິນ ຕິດກັບທະເລພາກຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງປະເທດຝຣັ່ງ. ທ່ານ ເປັນຕົວແທນສຸດທ້າຍຂອງກຸ່ມນັກປະພັນດາວຮຸ່ງ ຂອງຝຣັ່ງໃນສະໄໝສະຕະວັດທີ XIX ທີ່ນິຍົມສັດຈະທັດວິຈານ. ທ່ານຂຽນກ່ຽວກັບທຸກປະເພດຊີວິດຂອງສັງຄົມກວມ ທຸກປະເພດຄົນ, ທຸກປະເພດອາຊີບ ແລະ ກໍ່ຂຽນໄດ້ດີອີກເລິກເຊິ່ງລະອຽດລະອໍໃນແຕ່ລະອາຊີບ ຈະແມ່ນຊີວິດຊາວນາ, ຊີວິດໃນໂບດວັດ, ການເດີນເຮືອ, ການລ່າເນື້ອ, ຊີວິດຊຸນນາງ, ການຂີ່ມ້າ, ທະຫານ ແລະ ອື່ນໆ.

ຜົນງານການປະດິດແຕ່ງ ບໍ່ໄດ້ອາຍຸ 7 ປີ, ພໍ ແລະ ແມ່ຂອງທ່ານໄດ້ແຍກທາງກັນທ່ານຈຶ່ງໄດ້ໄປຢູ່ນຳແມ່ທີ່ເມືອງນ້ອຍທີ່ສວຍສົດງົດງາມແຄມທະເລແຫ່ງໜຶ່ງ. ຊີວິດເຢົາໄວໄດ້ອ່ານວຍໃຫ້ທ່ານໄດ້ສຳພັດກັບທຳມະຊາດຊີວິດແບບມວນຊົນຊາວຊົນນະບົດ, ທະເລ ແລະ ການເດີນເຮືອເຊິ່ງການດຳຊີວິດດັ່ງກ່າວໄດ້ສະທ້ອນອອກໃນບົດຂຽນຂອງ ທ່ານໃນໄລຍະຕໍ່ມາ.

ແຕ່ປີ 1863 ເຖິງ ປີ 1867 ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສາສະໜາ ແລະ ຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນດັ່ງກ່າວຍ້ອນວ່າຄູ່ຈັບບົດເລື່ອງທີ່ຂຽນເບິ່ງໃນກາມະເພດບົດໜຶ່ງໄດ້. ປີ 1868 ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນ ເມືອງຣວງ (Rouans) ແລະ ທ່ານໄດ້ມີໂອກາດຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບນັກປະພັນທີ່ມີຊື່ສຽງຫຼາຍໆທ່ານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນທ່ານ ໂປຼແບກ (Flaubert) ເຊິ່ງໄດ້ໃຫ້ການອົບຮົມແກ່ທ່ານໃນການປະພັນເປັນເວລາ 7 ປີ. ມາເຖິງປີ 1879 ທ່ານໂປຼແບກໄດ້ຂົນຂວາຍເອົາທ່ານໂມປັດຊັງມາຢູ່ກະຊວງການສຶກສາ. ໃນໄລຍະຕໍ່ມາທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປຫຼາຍໆປະເທດໃນທະວີບ ເອີຣົບເຊັ່ນ: ປະເທດອັງກິດ, ປະເທດອິຕາລີ, ເກາະຊີຊິນ. ນອກນີ້ກໍ່ຍັງໄດ້ໄປທ່ຽວບາງປະເທດໃນທະວີບອາຟຣິກາເໜືອ ເຊັ່ນ ອານເຊລີ, ຕຸນນີຊີ...ການເດີນທາງຂອງທ່ານໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮັບຮູ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍແນວ ອັນໄດ້ສະທ້ອນອອກໃນຜົນງານຂອງທ່ານຢ່າງອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າທ່ານກິເດີໂມປັດຊັງແມ່ນຄົນສຸດທ້າຍໃນກຸ່ມນັກຂຽນ ດາວເດັ່ນແຫ່ງສັດຈະທັດວິຈານສະໄໝນັ້ນ.

ທ່ານ ກິເດີ ໂມປາສຊັງ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ໃນວັນທີ 6 ເດືອນ 7 ປີ 1893 ລວມອາຍຸໄດ້ 43 ປີ. ໃນສະພາບທີ່ເສຍສະຕິເສຍປະຊັນຍະ. ສິບຂອງທ່ານຖືກຝັງໄວ້ປາສະໂລງທີ່ໂມງປາກນັກນະຄອນຫຼວງປາຣີ. ປະຊາຊົນຊາວຝຣັ່ງໄດ້ ພາກັນສ້າງອະນຸສາວະລີແຫ່ງໜຶ່ງອອດທິດໃຫ້ຄຸນງາມຄວາມດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງທ່ານໄວ້ທີ່ເມືອງຮວງ.

2. ບົດເລື່ອງສັ້ນ "ເອ້ເພັດ"(The Necklace)

ນາງໃນຈຳນວນພວກທີ່ຈັດໄດ້ວ່າເປັນຍິງງາມນາມຄ່ອງ ແລະ ໜ້າຮັກທັງຫຼາຍທີ່ເກີດມາອາພັບເໝືອນດັ່ງຜິດຊາດ ເພາະຕົກຢູ່ໃນຄອບຄົວລັດຖະກອນຊັ້ນຜູ້ນ້ອຍທຳມະດາສາມັນ. ນາງບໍ່ໄດ້ຮັບຂອງໝັ້ນຂອງຈຳ, ບໍ່ມີຄວາມຫວັງ, ບໍ່ມີໂອກາດທີ່ສະແດງຕົວໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີຮູ້ຈັກເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈຮັກມັກ ແລະ ເອົາເປັນຄູ່ຄຽງຮຽງໜ້ອຍໄດ້ເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ນາງຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງປົກລົງປົງໃຈແຕ່ງດອງກັບລັດຖະກອນຊັ້ນຕ່ຳຂອງ ກະຊວງການສຶກສາ.

ນາງໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຢູ່ກິນແບບງ່າຍໆທຳມະດາ, ບໍ່ສາມາດມີໂອກາດໄດ້ແຕ່ງເນື້ອແຕ່ງຕົວເອ້ຍ້ອງທຳເພດທຳລືມເໝືອນດັ່ງຄົນບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ຢູ່ນອກສັງຄົມ. ເພາະແມ່ຍິງນັ້ນເປັນປະເພດທີ່ບໍ່ມີວັນນະ ແລະ ຜົວພັນຄອບຄົວ. ຄວາມຄຽມຄົມ ແລະ ຄວາມອ່ອນຫວານແຕ່ກຳເນີດຊັ້ນຊາດຕະຍານແຫ່ງຄວາມສວຍສົດສະຫງ່າ ແລະ

ອ່ອນໄຫວຂອງສະຕິປັນຍາເປັນຊັ້ນຖານະຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວສຳລັບພວກເຂົາ, ເຮັດໃຫ້ຍິງສາວທົ່ວໄປມີຖານະທຽມທັນຍາແມ່ຜູ້ສູງສັກສີ ແລະ ມີຖານະໄດ້.

ນາງຮູ້ສຶກມີຄວາມອຸກອັ່ງຄັ້ງແຄນໃນໃຈຢ່າງບໍ່ຫາຍເປັນ, ຢາກເກີດມາຢູ່ໃນກອງເງິນກອງຄຳ, ຄວາມຮັ່ງມີຄວາມໂອວ່າຫຼູຫຼາ, ນາງອຸກອັ່ງນັ້ນຄວາມອະນາຖາຂອງນາງ, ອຸກອັ່ງນ້ຳບ່ອນຢູ່ທີ່ຄັບແຄບນັ້ນຄວາມອະນາຖາຂອງຝາເຮືອນ, ນຳຕັ້ງທີ່ຂາດຫ້ຽນ ແລະ ນຳເສື້ອຜ້າອາພອນທີ່ບໍ່ມີສີສັນທຸກຢ່າງແບບນີ້ຍິ່ງໃນວັນນະຂອງນາງບໍ່ຄວນພົບພໍ້ເລີຍ. ເວົ້າມາແລ້ວກໍຮູ້ສຶກເຈັບແຄ້ນແໜ້ນໃຈ ແລະ ທໍລະມານຫົວໃຈ. ສາຍຕາຂອງນາງໝັ້ນໝອງລະຫອຍຄ້ອຍໃຈທີ່ມີຖານະເປັນພຽນແຕ່ແມ່ເຮືອນນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ນາງມີຄວາມສັ່ນຕົ້ນສັ່ນໂດດຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງແຮງ. ນາງ ຝັນຫາຜາສາດລາສະວັງອັນເຮືອນເຮືອງເຮືອງເຮືອງເຈົ້າຊາຍແດງຕາເວັນອອກ, ມີປະທັບທອງຄັນຮາວໄຕ້ລຽນລາຍກັນ ເປັນຖັນມີຂ້ອຍໃຊ້ໃຫຍ່ມົດທິດສອງຄົນນຸ່ງໂສ້ງສັ້ນນອນກິນຊອດຢູ່ເທິງຕຶ່ງນວມຂະໜາດກວ້າງ ນາງຝັນຫາຊຸດສະລິງ ຮັບແຂກທີ່ຫໍ່ຫຸ້ມດ້ວຍແພໄໝປະເພດບູຮານ, ມີເຄື່ອງໃຊ້ໄໝສອຍ, ຕູ້ໂຕະທີ່ສະຫຼັກດ້ວຍດອກດວງ ແລະ ລວດລາຍ ລະອຽດອ່ອນ ແລະ ປານິດ. ມີຫ້ອງສິນທະນານ້ອຍໆທີ່ໜ້າຮັກຫ້ອງໜຶ່ງອົບໂດຍນ້ຳຫອມດວງຈັນສຳລັບໄວ້ເປັນບ່ອນຕ້ອນຮັບ ແລະ ໂອ້ລົມສິນທະນາເວລາຫ້າໂມງແລງເປັນຕົ້ນໄປກັບເພື່ອນສະໜິດສະໜີມຂອງນາງ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ມີສຽງ ທີ່ສຸດເປັນທີ່ນິຍົມຊົມຊອບ ແລະ ສະເໝຫາແກ່ແມ່ຍິງທຸກຄົນ.

ເວລາໃດ, ເມື່ອນາງນັ່ງລົມກັນກັບໂຕະມົນທີ່ປູດ້ວຍຜ້າຜືນເກົ່າເພື່ອກິນອາຫານທ່ຽງກັບຜົວ ແລະ ເມື່ອຜົວເປີດ ຝາໜ້າແກງອອກມາແລ້ວກໍເວົ້າວ່າ “ໂອຍ...ຈັ່ງແມ່ນແກງອ່ອມວິເສດອີຫຼີບໍ່ມີເຍື່ອງໃດຈະເລີດກວ່ານີ້ໄດ້. ນາງຄິດຮອດ ຫາຄາບເຂົ້າກີບໃນວັງທີ່ມີແຕ່ຖ້ວຍເງິນຖ້ວຍຄຳເຫຼື້ອມຍິບໆຍິບໆມີຜ້າພົມຄຳລ້ານ, ອັນປະດັບດ້ວຍຮູບພາບຂອງບຸລຸດ ເກົ່າແກ່ມີນົກຫັດສະສິລິງຈັບຢູ່ຕົ້ນໄມ້ມະນີໂຄດ, ນາງຍັງຄິດເຫັນອາຫານທິບທີ່ແຊບຊ້ອຍວາງໄວ້ເທິງຈານເງິນຈານ ອັນວິເສດດັ່ງກ່າວ. ມີສຽງເວົ້ານົວຫົວມ່ວນຊັບຊົມຖ້ອຍທຳນອງທີ່ຫວານໃຈໃນບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມຍື່ມລະໂມຂອງ ຮູບມະນຸດສິງໂຕ ແລະ ລົດຊາດອັນໂອຊາຂອງສີກູຫຼາບຂອງຫວານ ແລະ ປົກອັນຫອມຂອງນົກເປັດປ່ອງ.

ນາງບໍ່ມີເຄື່ອງເອ້ຂອງຍ້ອງຫຍັງ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີສ່ວຍແຂນແຫວນມີຈັກໜ້ອຍເລີຍ ແຕ່ນີ້ຊ້ຳພັດເປັນຂອງເຂົາມັກ ແລະ ປາຖະໜາ. ເຂົາຮູ້ສຶກກວ່າເຂົາເກີດມາເພື່ອມັນເພາະວ່ານາງຢາກມີສະເໜ່ຫາຈູງໃຈຊາຍຕ້ອງຫຸ້ມຮັກ ແລະ ປາຖະໜາຈາກຊາຍ.

ນາງມີເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເຊິ່ງນາງກໍ່ບໍ່ຢາກໄປຫາເຂົາເຫັນໜ້າເລີຍ ເພາະນາງມີແຕ່ຄວາມທຸກໃຈເມື່ອເວລາກັບມາເຮືອນ. ໃນບາງຄັ້ງຄາວນາງຈຳຕ້ອງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮຕະຫຼອດທັງມື້ຍ້ອນຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈຄວາມກິນແຫງ ແລະ ການເສຍກຳລັງໃຈ.

ແລງມື້ໜຶ່ງຜູ້ເປັນຜົວຮິບຮ້ອນຟ້າວຝັ່ງອອກເຮືອນດ້ວຍສີໜ້າສະຫງ່າຜ່າຜີຍໃນມືຖືຊອງຈົດໝາຍອັນໜຶ່ງ. ເຂົາເວົ້ານຳຜູ້ເປັນເມຍຮັກຂອງເຂົາວ່າ:

“ເອົານ້ອງ! ມີອັນໃດອັນໜຶ່ງສຳລັບນ້ອງ”

ນາງຮິບຈັບເອົາຊອງຈົດໝາຍຈົກມີກະດາດແຂງເຊິ່ງພົມຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້:

"ລັດຖະມົນຕີກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ຍາແມ່ຊອກຮໍໂບນໂນ ຂໍເຊີນຍາທ່ານ ແລະ ຍານາງລົວແຊນໃຫ້ກຽດໄປຮ່ວມງານລາຕີທີ່ຈະຈັດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ໂຮງແຮມຂອງກະຊວງໃນວັນຈັນທີ 18 ມັງກອນດ້ວຍ"

ແທນທີ່ຈະສະແດງຄວາມດີອີກດີໃຈອອກມາຄືດັ່ງຜົວຄົດເອົາໄວ້, ນາງຊ້ຳພັດຖິ້ມບັດເຊີນດັ່ງກ່າວນັ້ນໃສ່ໜ້າໂຕະພ້ອມທັງຈົມອອກມາວ່າ:

“ເອົາມາຫຍັງອັນນີ້”

“ອ່າວ ນ້ອງທີ່ຮັກ! ອ້າຍຄິດວ່ານ້ອງຄົງດີໃຈ. ນ້ອງບໍ່ໄດ້ອອກນອກບ້ານນຳເພິ່ນຈັກເທື່ອມັນເປັນໂອກາດອັນດີທີ່ສຸດຂອງນ້ອງ. ອ້າຍໄດ້ມັນມາດ້ວຍຄວາມລຳບາກແທ້ໄດ້. ທຸກຄົນໃຜໆກໍ່ອິດສາໃຜໆກໍ່ຢາກໄດ້ ພະນັກງານລັດຖະກອນບໍ່ແມ່ນຈະມີໂຊກດີທຸກຄົນເລີຍ. ຢູ່ຫັ້ນນ້ອງຈະໄດ້ພົບຜູ້ໃຫຍ່ໄມ້ສູງຫຼາຍຄົນ”. ນາງແນມເບິ່ງໜ້າຜົວດ້ວຍ ຄວາມຢາກຮ້າຍ ແລະ ກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍເອົາຫຍັງຫຸ້ມຄົງໄປ”.

ຜູ້ເປັນຜົວລືມຄິດເຖິງເລື່ອງນີ້ ໄດ້ແຕ່ພົມພໍ່ອອກມາວ່າ: “ຊັ້ນເສື້ອໂຕທີ່ນ້ອງນຸ່ງໄປຊົມລະຄອນນັ້ນເດ ອ້າຍຄິດວ່າພໍໄດ້ຢູ່”. ເຂົ້າຮິບງຽບທັນທີ ແລະ ຕື່ມຕົກໃຈເມື່ອເຫັນຜູ້ເປັນເມຍໄຫ້ສະອັນຂຶ້ນ, ມີນ້ຳຕາໄຫຼອອກມາຈາກເປົ້າຕາສອງເມັດໃຫຍ່ຍ້ອນລົງມາຕາມແກ້ມຈີນຮອດຮິມສົບ ແລະ ເຂົາກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນທັນທີວ່າ:

“ໂອມານຕົນນ້ອງທີ່ຮັກຂອງອ້າຍ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ພໍ່ມາພໍ່ຄວນທີ່ນ້ອງຢາກໄດ້ນັ້ນລາຄາເທົ່າໃດ? ເງິນເຮົາກໍ່ຍັງຢູ່ເດ ແລະ ນ້ອງຍັງຈະໄດ້ໃຊ້ມັນຫຼາຍໂອກາດຢູ່”.

ນາງຊົງຄິດໄປຄິດມາຈັກໜ້ອຍໄລ່ລຽງລາຄາຂອງເຄື່ອງທຽບໃສ່ຄວາມສາມາດຂອງຈຳນວນເງິນທີ່ຈະຂໍນຳຜົວ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີນທີ່ຜົວຕ້ອງປະຕິເສດ ແລະ ຮ້ອງໂວຍວາຍອອກມາເພາະນາງຮູ້ດີວ່າເຂົາເປັນຕົນມັດທະຍັດ.

ນາງເກີງຈັກໜ່ວຍກ່ອນຈະເວົ້າອອກມາວ່າ:

“ນ້ອງບໍ່ຮູ້ລາຄາແທ້ຂອງມັນແຕ່ວ່ານ້ອງຄິດວ່າສີ່ຮ້ອຍຝຣັ່ງຄົງບໍ່”.

ຜູ້ເປັນຜົວຮູ້ສຶກໜ້າຮາດໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພາະເຂົາໄດ້ຮັກສາເງິນຈຳນວນເທົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອຈະຊື້ປີນລ່າເນື້ອ ແລະ ເຂົາຈະໄປຍິນິກຢູ່ທີ່ທັງນັ້ງແຕ່ຮ່ວມກັບເພື່ອນຂອງເຂົາໃນລະດູຮ້ອນປີໜ້າ.

ແຕ່ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍ່ເລີຍເວົ້າອອກມາວ່າ:

“ຕົກລົງ, ອ້າຍຈະມອບເງິນຈຳນວນນັ້ນໃຫ້ນ້ອງ ແຕ່ວ່ານ້ອງຕ້ອງຊອກຊື້ໂຕງາມໆໄດ້ຈັກບໍ່?”.

ວັນບຸນຫຍັບເຂົ້າມາຊັກໄຊ້ ແຕ່ຢານາງລົວແຊນກໍ່ຍັງໂສກເສົ້າຫງ່ວມເຫງົາຢູ່ ທັງໆທີ່ເຄື່ອງເອ້ຂອງນາງກໍ່ໄດ້ມາຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ວັນໜຶ່ງຜູ້ເປັນຜົວຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງວ່າ:

“ອ່າວ...ນ້ອງເປັນຫຍັງ...? ປະກົດວ່າສາມມື້ມານີ້ນ້ອງບໍ່ສົດຊື່ນເລີຍ”.

ແລ້ວນາງກໍ່ຕອບວ່າ:

“ບໍ່ມ່ວນໃຈ ເພາະບໍ່ມີສາຍສ້ອຍຫ້ອຍຄໍເຄື່ອງເອ້ເຄື່ອງຍ້ອງຫຍັງຈັກຢ່າງ ມັນຊົງທຸກໄຮ້ອະນາຖາໂພດ ນ້ອງຄິດວ່າຈະບໍ່ໄປງານລາຕີນັ້ນເລີຍ”.

ຜົວຕອບວ່າ:

“ອ້າວ...ນ້ອງກໍເອົາດອກໄມ້ທຳມະຊາດປະດັບເອົາກໍ່ແຮງງາມລະຕິ, ລະດູນີ້ເໝາະທີ່ສຸດສືບຝຣັ່ງເທົ່ານັ້ນ ນ້ອງກໍສາມາດຊື້ກູຫຼາບງາມໆໄດ້ຕັ້ງສອງສາມດອກ”.

ນາງບໍ່ສົ່ງໃຈ.

“ບໍ່...ບໍ່ມີອັນໃດເລີຍຈະຕຳຕ້ອຍໄປກວ່າວາດຊົງທຸກຍາກໃນຝຸງຍາແມ່ຍານາງທັງຫຼາຍທີ່ຮັ່ງມີ”.

ຜູ້ເປັນຜົວອຸທານຂຶ້ນວ່າ:

“ຈັ່ງແມ່ນນ້ອງໂງ່! ຮີບໄປຫານາງໂປຼແຮັດເຈເພື່ອນຂອງນ້ອງນັ້ນດີ ແລະ ກໍ່ຂໍຢຶມເຄື່ອງເອ້ນເຂົ້າຊັ້ນຕວານ້ອງສະໜິດສະໜົມກັບເຂົາດີຈະຕາຍໄດ້ຢູ່ດອກ”.

ແລ້ວນາງເລີຍຮ້ອງອອກມາທັນທີດ້ວຍຄວາມດີໃຈ:

“ອີ່ຫຼີ...ນ້ອງລືມໄປ”.

ເຊົ້າມື້ໃໝ່ມາລາວໄດ້ໄປຫາເພື່ອນຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ເລົ່າເຫດການຄວາມຈຳເປັນສູ່ເພື່ອທຸກປະການ. ຍານາງໂປຼແຮັດເຈຢ່າງເຂົ້າໄປໃນສ່ວນ ໄຂຮີບເອົາຮູບເຄື່ອງເອ້ອອກມາໄຂຟາອອກແລ້ວກໍ່ເວົ້າກັບນາງລົວແຊນວ່າ:

“ເບິ່ງດູ...ເລືອກເອົາຕາມໃຈເພື່ອນ”.

ນາງເຫັນປອກແຂນ, ເຫັນສ້ອຍຄໍ, ເຫັນໄມ້ກາງແຂນແຫ່ງເວີນິດນະຄອນເປັນຄຳ ແລະ ພອຍທີ່ມີຄວາມງາມຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້. ລາວເອົາເຄື່ອງເອ້ມາໃສ່ແລ້ວແຍງຢູ່ຕໍ່ໜ້າແວ່ນຮູ້ສຶກຢຸດຢູ່ອ່ອນໆຫົວໃຈບໍ່ກ້າເອົາອັນໃດນາງຖາມຕື່ມວ່າ:

“ບໍ່ມີຫຍັງອີກຫວາ?”.

“ຍັງແທ້, ເລືອກເບິ່ງເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າອັນໃດໂຕມັກ”.

ຄາວໜຶ່ງ ນາງກໍ່ເລີຍພົບສ້ອຍເພັດຢູ່ໃນກັບເຄື່ອງກັບໜຶ່ງ ໝາກຫົວໃຈຂອງນາງເຕັ້ນແຮງຜິດປົກກະຕິນາງ ແຕ່ ມີໄປຈັບມາດ້ວຍຄວາມສັ່ນສາຍຍໍມັນຂຶ້ນອ້ອມພາດໃສ່ຄໍຕັ້ງຂອງນາງແລ້ວນາງກໍ່ຮູ້ສຶກພໍໃຈຢ່າງທີ່ບອກຫຍັງບໍ່ຖືກ. ແລ້ວນາງເອງກໍ່ຖາມເພື່ອນຂອງນາງດ້ວຍຄວາມຢຸດຢູ່ອ່ອນໆຫົວໃຈ ແລະ ຕື່ນຕົນໃຈວ່າ:

“ໃຫ້ເຮົາຢຶມແຕ່ອັນດຽວນີ້ໄດ້ບໍ່?”.

“ກະໄດ້ລະບໍ່ ແນ່ນອນ”.

ນາງຮີບຫຸບກອດຄໍເພື່ອນຂອງນາງ ຈຸບຫອມແກ້ມເພື່ອນຂອງນາງດ້ວຍຄວາມປະເອີບປະເອີຫົວໃຈ ແລ້ວກໍ່ຮີບໜີໄປດ້ວຍສັບສົມບັດເຍື້ອງນັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດວັນເວລາຂອງປາງບຸນກໍ່ມາເຖິງຍານາງລົວແຊນໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມສູງປະສົບຄວາມສຳເລັດຢ່າງໃຫຍ່ ນາງຊົງຄວາມງາມເໝືອນເພື່ອຝູງເຈົ້າຊູ້ສະຫງ່າຜ່າເຜີຍໜ້າຮັກຍື່ມແຍ້ມ ແລະ ມີຄວາມຊື່ນບານສຸດຂະໜາດໃຜໆກໍ່ສັກສາຍຕາໃສ່ນາງຖາມຊື່ສຽງພະຍາຍາໃກ້ຊິດສະເໝີຕົວ. ທຸກຄົນໃນຫ້ອງວ່າການໃຜໆກໍ່ຢາກ ເຕັ້ນວຽນກັບນາງ ລັດຖະມົນຕີເອງກໍ່ຈັບສາຍຕາສັງເກດຍາງນຳໜ່ວຍ. ນາງຟ້ອນດ້ວຍຄວາມມືນເມົາດ້ວຍຄວາມກະຕືລື ລື້ນເບີກບານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສຸກໂດຍບໍ່ຄິດນຳຫຍັງທັງນັ້ນ. ນາງປະສົບໄຊຊະນະຈາກຄວາມງາມຂອງນາງໄດ້ຮັບ ກຽດຈາກຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຕົວນາງ ຄວາມຊົມເຊີຍຈາກທຸກຄົນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຊວດຕື່ນພະວັງຂຶ້ນມາໃນກະໂຕຂອງນາ ແລະ ໄຊຊະນະຢ່າງຄົບຖ້ວນອັນເປັນຍອດປາຖະໜາແຫ່ງໝາກຫົວໃຈຂອງແມ່ຍິງ.

ນາງເລີກລາຈາກງານດັ່ງກ່າວ ໃນສີ່ໂມງເຊົ້າພໍດີ, ສ່ວນຜົວນາງນອນຢູ່ຫ້ອງຊາລົງນ້ອຍງຽບໆຫ້ອງໜຶ່ງຮ່ວມກັບ ເພື່ອນອີກສາມຄົນ ເຊິ່ງຜູ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາກໍ່ພາກັນມ່ວນຊື່ນເຕັມທີ່ເຊັ່ນກັນ.

ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມທຳມະດາສາມັນ ທີ່ເຂົາເອົາມາແຕ່ເຮືອນນຸ່ງອອກນອກມາປົກໃສ່ຫຼັງຂອງຜູ້ເປັນເມຍກ່ອນ ຈະອອກສະຖານທີ່ລີ້ນເລີງໄປ. ອັນມັນແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈກັນຫຼາຍກັບເສື້ອຊຸດລາຕິສະໂມສອນຂອງເມຍ. ຜູ້ເປັນເມຍ ຮູ້ສຶກໂຕກຳເລີຍຢາກເອົາໂຕຟາຍໜີ້ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ແມ່ຍິງອື່ນສັງເກດເຫັນ ເພາະເຂົາພວກນັ້ນມີແຕ່ໃສ່ເສື້ອຄຸມຂົນສັດຜົນງາມ ແລະ ລາຄາແພງນັ້ນຜູ້ເປັນຜົວຮີບຍັບຍັ້ງຜູ້ເປັນເມຍໄວ້ໂດຍເວົ້າວ່າ:

ແຕ່ວ່ານາງກໍ່ບໍ່ຟັງຮີບລົງຂຶ້ນໄດ້ໄວໆ ເມື່ອເຖິງຖະໜົນແລ້ວກໍ່ບໍ່ເຫັນລົດຈັກຄັນທີ່ພໍຈະຊ່ວຍເຂົາທັງສອງກັບ

ບ້ານໄດ້ເຖິງເຂົາຈະຊອກ ແລະ ເອົ້າຫນັກຂັບຂີ່ເຫັນຢ່າງຢູ່ໂກງກໍ່ຕາມ. ເຂົາຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈທັງສິ້ນໜ້າວນຳກໍ່ພໍ້ແຮງ ຈົ່ງພາກັນຍ່າງລົງໄປແຄມນ້ຳແຊນແລ້ວໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍ່ເລີຍພົບລົດພໍ້

ລົດອີ່ຮ້າງສອງບ່ອນນັ່ງຄັນໜຶ່ງ ເຊິ່ງລົດເກົ່າປະເພດນີ້ມັກປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຕອນກາງຄືນເທົ່ານັ້ນ ເໝືອນດັ່ງວ່າມັນ ລະອາຍສະພາບອະນາຖາຂອງມັນ ຫາກປະກົດຕົວໃຫ້ຄົນເຫັນໃນຕອນກາງເວັນ.

ລົດດັ່ງກ່າວໄດ້ນຳເອົາສອງຜົວເມຍມາສິ່ງຈົນເຖິງຜະຕູເຮືອນຢູ່ຖະໜົນມາກຕຽກ ແລ້ວທັງສອງກໍພາກັນຂຶ້ນເຮືອນເມື່ອດ້ວຍຄວາມເຫງົາໃຈໝົດເທົ່ານັ້ນແລ້ວສຳລັບນາງ. ສ່ວນຜູ້ເປັນຜົວກໍຄິດວ່າ ຕົນເອງຕ້ອງໄປເຖິງຫ້ອງການກະຊວງຕອນສິບໂມງເຊົ້າ.

ນາງຖອດເສື້ອຄຸມຂອງນາງອອກ ແລ້ວກໍໄປແຍ່ງແວ່ນເບິ່ງຕົນເອງທີ່ໄດ້ຮັບກຽດອັນສູງສິ່ງນັ້ນອີກຕື່ມເທື່ອໜຶ່ງ ບໍ່ພໍຄວາມນາງກໍເລີຍຮ້ອງສຽງໄຫຼອອກມາສ້ອຍເພັດທີ່ຫ້ອຍຢູ່ຄໍຂອງນາງຫາຍໄປ.

ຜູ້ເປັນຜົວທີ່ກຳລັງແກ້ເຄື່ອງຢູ່ຖາມຂຶ້ນທັນທີ.

“ເປັນຫຍັງ?”

ນາງຮີບວາກໜ້າມາສູ່ຜູ້ເປັນຜົວດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍ,

“ສ້ອຍເພັດຂອງນາງໂປຼແຣັດເຈເສຍແລ້ວ”.

ແລ້ວຜູ້ເປັນຜົວກໍຍືນຕັ້ງຄືງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມງົງນັ້ນ.

“ອັນໃດ? ແມ່ນຫຍັງ...ຕາຍຄັກໆ”.

ແລ້ວພວກເຂົາທັງສອງກໍພາກັນຊອກຄື້ນຕາມຫຼັບເສື້ອ, ເສື້ອຄຸມ, ຖົງເສື້ອ, ທຸກມຸມແຕ່ບໍ່ພໍເລີຍເປັນຜົວຖາມຕື່ມວ່າ:

“ນ້ອງແນ່ໃຈວ່າເວລາອອກຈາກສະໂມສອນມາມັນຍັງຢູ່”.

“ແນ່ໃຈເພາະວ່າຢູ່ລະບຽງຂ້າງນອກຂອງກະຊວງສຶກສານັ້ນ ນ້ອງຍັງເບິ່ງ ແລະ ກໍຍັງເຫັນຢູ່”.

“ແຕ່ວ່າ ນ້ອງເຮັດເຮ່ຍຕາມທາງເວລາເຮົາຢ່າງມາພວກເຮົາກໍຄົງໄດ້ຍິນມັນຕົກມັນອາດຈະເຮ່ຍຢູ່ໃນລົດກໍເປັນໄດ້”.

ເຂົາທັງສອງແນມເບິ່ງໜ້າກັນດ້ວຍຫົວໃຈຊື່ຫຼຸດຊື່ຂາດ ຈັກໜ່ວຍຜູ້ເປັນຜົວເລີຍມະລຸບປຸບປັບນຸ່ງເຄື່ອງຄືນ. “ອ່ານຈະເລາະໄປບ່ອນທີ່ເຮົາພາກັນຢ່າງເລາະມາເບິ່ງ ວ່າມັນເຮ່ຍຢູ່ບ່ອນນັ້ນບໍ່?” ແລ້ວເຂົາກໍຮີບອອກໄປ. ສ່ວນ ເມຍເໝືອນດັ່ງຖືກສະກົດຈິດນັ່ງຍຸບລົງກັບຕັ້ງໂດຍບໍ່ຄິດວ່າຈະຖ່າຍເຄື່ອງດັ່ງໄຟເພື່ອເອົາຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ບໍ່ຄິດ ຫຍັດລີຍ.

ເຂົາໄດ້ແຈ້ງຕໍ່ຫ້ອງການຕຳຫຼວດ ໄປປະກາດທາງໜັງສືພິມ ໄປຫາວິສາຫະກິດລົດນ້ອງ ແລະ ໄປຫາທຸກໆບ່ອນ ທີ່ເຂົາຫວັງວ່າພໍຈະຊ່ວຍເຂົາໄດ້ ໂດຍຄາດລາງວັນງາມໄວ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມາສິ່ງ.

ຜູ້ເປັນເມຍຄອງຄອຍເຂົາໃນສະພາບຈິດໃຈທີ່ຢູ່ເນື້ອຢູ່ຄືງ.

ຕອນແລງມາ ຜູ້ເປັນຜົວມາຮອດໜ້າຕາແຫ້ງແດງ ແລະ ຫຼາເຫຼືອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ່າວຫຍັງເລີຍເຂົາເວົ້າກັບເມຍວ່າ: “ຕ້ອງຂຽນຈົດໝາຍ ໄປບອກໂປຼແຣັດເຈວ່າ ຂໍເກາະສ້ອຍເພັດນັ້ນຫັກນ້ອງຕ້ອງເອົາໄປແປງກ່ອນແລ້ວ ຈິ່ງຈະສົ່ງຕາມຫຼັງແນວນີ້ເຮົາຈິ່ງຈະມີເວລາພໍ”.

ນາງກໍຮີບຂຽນຕາມຄຳແນະນຳຂອງຜົວ.

ອາທິດໜຶ່ງຜ່ານໄປເຂົາຮູ້ສຶກໝົດຫວັງທຸກປະການ ທ່ານລົວແຊເອງປະກົດວ່າເຖົ້າກວ່າອາຍຸເຖິງຫ້າປີເຂົາເວົ້າຕໍ່ຜູ້ເປັນເມຍວ່າ:

“ພວກເຮົາຕ້ອງຄາດການໄວ້ວ່າ ພວກເຮົາຈະໄດ້ສ້ອຍເພັດມາແທນເຈົ້າຂອງມັນດ້ວຍວິທີໃດ?”.

ເຂົາເອົາກັບສ້ອຍເພັດ ມາເບິ່ງຊື່ຂອງຊ່າງສ້ອຍເພັດແລ້ວພວກເຂົາກໍເລີຍໄປຫາ.

“ຍານາງເອີຍ...ບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍເປັນຜູ້ຂາຍສ້ອຍເພັດນີ້ໃຫ້ເພິ່ນ ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຂາຍກັບນີ້ໃຫ້ເພິ່ນຊຶ່ງ”.

ແລ້ວເຂົາທັງສອງກໍເລາະໄປຮ້ານເຄື່ອງເອ້ ຈາກຮ້ານນີ້ໄປຮ້ານໜ້າ ເພື່ອຊອກເບິ່ງສ້ອຍເພັດແບບດຽວກັນນັ້ນ ເຊິ່ງເຂົາພະຍາຍາມຄົ້ນຄວ້າຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ຄວາມຈິ່ງຂອງເຂົາຄືນທັງສອງອິດອ່ອນເໝືອນດັ່ງຕາຍເຄິ່ງຄືງ.

ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍພົບຮ້ານໜຶ່ງຢູ່ປາແລ-ຮ້ອຍານ ທີ່ມີສ້ອຍເພັດຄືງກັນກັບຂອງທີ່ເຂົາເຮັດເສຍລາຄາຂອງມັນສີ່ໝື່ນຝຣັ່ງ ເຂົາກໍສາມາດຫຼຸດໃຫ້ໄດ້ສາມໝື່ນຫົກພັນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າຂອງຮ້ານຢາຂາຍສ້ອຍ ເພັດດັ່ງກ່າວກ່ອນສາມວັນ. ແຕ່ພວກເຂົາກໍວາງເງື່ອນໄຂໄວ້ວ່າ ຫາກວ່າສ້ອຍເພັດເສັ້ນທຳອິດນັ້ນໄດ້ຄືນມາ

ກ່ອນທ້າຍ ເດືອນກຸມພາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຊື້ເອົາສ່ວຍເພັດຂອງລາວຄືນດ້ວຍລາຄາສາມໜຶ່ງສີ່ພັນຝຣັ່ງ. ລົວແຊນມີເງິນຢູ່ແລ້ວໜຶ່ງ ແປດຝຣັ່ງ ຈາກມູນພໍ່ຂອງເຂົາເອງ. ເຫຼືອນັ້ນເຂົາຈະຢືມ ແລະ ເຂົາກໍ່ໄດ້ປະຕິບັດແຜນການຂອງເຂົາຄື ເຂົ້າຢືມເງິນນຳໝູ່ ຜູ້ນີ້ພັນໜຶ່ງ, ຜູ້ນັ້ນຮ້ອຍໜຶ່ງ, ຜູ້ໜ້າຫາສິບດັ່ງນີ້ຕ່າງໄປ. ເຂົາເຊັ່ນໃບຮັບປະກັນຕິດໆໃຫ້ຄຳປະຕິຍານມີເລື່ອງມີລາວກັບຜູ້ ໃຫ້ຢືມໜ້າຕ່າງກັນເປັນປະຈຳ. ເຂົ້າກ້າເສຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນແຕ່ສັກສີ ແລະ ຊີວິດຂອງເຂົາໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາຈະ ສາມາດຫາເງິນມາໄຊ້ແທນຄືນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າໜີ້ສິນຄວາມອິດຄວາມຫົວຈະມາຕຳເອົາເຂົ້າໃນວັນໜຶ່ງຂ້າງ ໜ້າເລີຍຂໍແຕ່ໃຫ້ເງິນສາມໜຶ່ງຫົກພັນຝຣັ່ງໄປມອບໃຫ້ເຈົ້າຂອງຮ້ານເພັດ ແລະ ໄດ້ສ່ວຍເພັດນັ້ນໄປສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງຜູ້ຢືມ.

ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍ່ສາມາດຂົນຂວາຍເອົາເງິນມາຄືບຕາມຈຳນວນທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາໄປມອບໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ຮ້ານເພັດນັ້ນທັນທີ.

ເມື່ອນາງລົວແຊນນຳເອົາສ່ວຍເພັດນັ້ນໄປສົ່ງ ນາງໂປຼແຮັດເຈເລີຍເວົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈວ່າ:

“ໂຕກໍ່ຄວນເອົາມາສົ່ງຄືນເຮົາໄວແດ່ ເພາະເຮົາອາດຕ້ອງການໃຊ້ມັນກໍ່ເປັນໄດ້.

ນາງໂປຼແຮັດເຈ ບໍ່ໄດ້ໄຂເບິ່ງຂອງໃນກັບເລີຍເຊິ່ງເພື່ອນຂອງນາງມີຄວາມຫວັ່ນຫົວຢູ່ກ່ອນແລ້ວ. ນາງຄິດວ່າຖ້າ ນາງ ນາງໂປຼແຮັດເຈຮູ້ວ່າສ່ວຍເພັດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຂອງເດີມ ນາງຈະວ່າແນວໃດ? ແນວໃດນາງກໍ່ຕອບວ່າຕົນເອງເປັນ ໂຈນຄັກໆ.

ມາດາມລົວແຊນ ໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດອັນລຳບາກທີ່ສຸດເຊິ່ງມັນເປັນເລື່ອງຈຳເປັນນາງຕົກລົງບິງໃຈ ແລະ ສຸມທຸກ ເທື່ອແຮງເຮັດວຽກເຮັດການຢ່າງອາດຫານຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ໜີ້ອັນໜ້າຢ້ານກົວນັ້ນ. ນາງຈະຕ້ອງຫາເງິນມາໃຫ້ໄດ້ຄືນໃຊ້ ໃນເຮືອນກໍ່ຈຳເປັນອອກໄປຈາກເຮືອນທີ່ເຊົາຢູ່ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນໄປຊອກເຊົາຢູ່ຫ້ອງກ້ອງແປະເຮືອນເຂົາເພື່ອປະຢັດລາຍຈ່າຍ.

ນາງໄດ້ປະສົບພົບພ້ວງງານການເຮືອນອັນລຳບາກກາກກຳ ແລະ ວຽກຄົວຢູ່ຄົວກິນອັນບໍ່ມີວັນສ້ຽງສຸດ ນາງ ລ້າງຖ້ວຍ, ລ້າງຈານ, ລ້າງໝໍ້ແຫກແຕກກະໂປະອັນເຕັມແຕ່ໄຂມັນຈົນເລັບຍາວສີກຫຼາຍຂອງນາງກຸດຫ້ຽນໝົດ, ນາງ ຊັກເຄື່ອງຂອງເສື້ອຜ້າອາພອນເອົາເອງແລ້ວເອົາມັນໄປຕາກທີ່ຜຽກເຊືອກ. ແຕ່ລະເຊົ້ານາງຕ້ອງນຳເອົາຂີ້ເຫຍື້ອລົງໄປປັ້ນ ຈູໄວ້ແຄມທາງ, ແລ້ວຫົວຂຶ້ນເມື່ອຫ້ອງການຕົນໂດຍບໍ່ໄດ້ຢຸດຫາຍໃຈເອົາແຮງຢູ່ແຕ່ລະຊົ່ວ. ນາງນຸ່ງຖືແບບຊາວບ້ານທຳ ມະດາ ຖືກະຕ່າໄປຕະຫຼາດໄປຮ້ານຄ້າຕໍ່ໂອມລາຄາຂອງປ້ອງກັນເອົາເງິນເຈົ້າຂອງນາງແຕ່ລະອັດ. ແຕ່ລະເດືອນຈະ ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າສັນຍາໃຫ້ເຈົ້າຂອງຊັບເພື່ອຈະໄດ້ຕໍ່ເວລາໃຫ້ຍືດຍາວອອກໄປ ຜູ້ເປັນຜົວເຂົ້າເຮັດວຽກແຕ່ຕອນຫົວຄ່ຳ ຄິດໄລ່ບັນຊີໃຫ້ພໍຄ່າຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ຕອນກາງຄືນເຂົາກໍ່ກັມໜ້າກາຍເອກະສານໂດຍໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານໜ້າລະອັດ.

ຊີວິດແຍຍນີ້ຍາວເວລາເຖິງສິບປີພໍດີ ໃນສິບປີເຂົາໄດ້ໃຊ້ໜີ້ຂອງເຂົາຈົນໝົດທັງຕົ້ນທຶນທັງດອກເບ້ຍທີ່ກອງກັນຂຶ້ນຢ່າງມະຫາສານ.

ມາດາມລົວແຊນ ປະກົດວ່າເຖົ້າຂຶ້ນຫຼາຍແລ້ວ ນາງໄດ້ກາຍເປັນຍິງທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ມີເທື່ອແຮງ ແລະ ສູ້ຊິນເປັນ ແມ່ເຮືອນທີ່ອະນາຖາ. ນາງບໍ່ໄດ້ລຳໄລໃນການແຕ່ງຕົວຫວີຜົມໃຫ້ງາມນຸ່ງເຄື່ອງໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍເລີຍ. ມີຂອງນາງແດງ ຍ້ອນເຮັດວຽກ ນາງເວົ້າສຽງດັງລ່າງພື້ນເຮືອນດ້ວຍຄຸນ້ຳບັກໃຫຍ່. ບາງເທື່ອເມື່ອຜົວຂອງນາງໄປການນາງກໍ່ມານັ່ງມ່ຶງ ບ່ອນປ່ອງຢ້ຽມແລ້ວກໍ່ຄິດຫາງານລາຕີໃນຄືນວັນນັ້ນຂະນະທີ່ນາງເປັນຄົນງາມ ແລະ ຊື່ນອີກຊື່ນໃຈ.

ຫາກວ່ານາງບໍ່ໄດ້ເຮັດສ່ວຍເພັດຮວດນັ້ນເສຍນາງຈະເປັນແນວໃດ? ໂອຊີວິດນີ້ກິນແປກປະຫຼາດ ແລະ ບໍ່ຄົງທີ່ອີ່ຫຼີນ ຂໍພຽງແຕ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນທໍ່ນັ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເສຍຫາຍ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ ເຈົ້າໄດ້ດິບໄດ້ດີ

ເຖິງອາທິດວັນໜຶ່ງ ນາງໄດ້ໄປຢ່າງຫຼິ້ນຢູ່ຊ້ອງເອລີເຊເພື່ອບຳບັດຄວາມອິດເມື່ອຍຈາກວຽກງານທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກາກກຳໃນອາທິດຜ່ານມາ. ພໍດີນາງເລີຍພໍ້ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພາລຸກນ້ອຍຢ່າງຫຼິ້ນນາງແມ່ນມາດາມໂປຼແຮັດເຈທີ່ຍັງໜຸ່ມຍັງງາມ ແລະ ຍັງມີຄວາມໜ້າຮັກຢູ່ເໝືອນເດີມ. ມາດາມລົວແຊນ ຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍໃຈນາງຈະເວົ້ານຳເຂົາບໍ່? ແນ່ນອນຕ້ອງເວົ້າ. ມາຮອດນັ້ນນາງໄດ້ໃຊ້ໜີ້ ດແລ້ວ ນາງຕ້ອງເວົ້າຄວາມຈິງອອກໃຫ້ໝົດຈະເປັນຫຍັງ?

ນາງຢ່າງຍັບເຂົ້າໄປຫານາງ.

“ສະບາຍດີຊານ”

ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນ ຈຳໜ່າຍໆບໍ່ໄດ້ກໍ່ເລີຍແປກໃຈ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາເອີ້ນຊື່ນ້ອຍແບບກັນເອງແນວນີ້ ນາງເວົ້າອອກມາກະຕຸກກະຕັກ.

“ແຕ່....ຍາແມ່..ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້...ເຈົ້າອາດຈະຫຼົງຄົນບໍ່ຮູ້...”

“ບໍ່ນາ ຂ້ອຍແມ່ນມານຕິນລົວແຊນ”.

ເພື່ອຂອງນາງຮ້ອງອອກມາທັນທີ.

“ໂອຍຕາຍມານຕິນ ຈັ່ງແມ່ນໂຕປ່ຽນແປງ”.

“ແມ່ນແລ້ວ ເຮົາໄດ້ຜ່ານຊີວິດກາກກໍາທີ່ສຸດ ຫຼັງຈາກເຮົາໄດ້ໄປພົບໂຕເທື່ອນັ້ນຈາກນັ້ນກໍ່ແມ່ນຄວາມທໍລະຫົດແລະ ຄວາມກະນາຖາ... ແລະ ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນໂຕ”.

“ຍ້ອນເຮົາ...ຈັ່ງໃດຈັ່ງວ່າຈັ່ງຊັ້ນ?”.

“ໂຕຍັງບໍ່ຈີ່ ສ້ອຍເພັດທີ່ເຮົາຢຶມໂຕໄປງານບຸນຢູ່ກະຊວງມື້ນັ້ນ?”.

“ຈີ່ ແລ້ວເປັນຫຍັງ?”

“ກໍ່ເຮົາໄດ້ເຮັດເສຍໄປແລ້ວ”.

“ເສຍຈັ່ງໃດ! ໂຕໄດ້ເອົາມາຄືນເຮົາແລ້ວເດ”.

“ແມ່ນແລ້ວເຮົາໄດ້ເອົາສ້ອຍໃໝ່ຄືງັນມາຄືນໃຫ້ໂຕ ແລ້ວກໍ່ສືບປີທີ່ພວກເຂົາໄຊ້ໝັ້ນ. ໂຕເຂົ້າໃຈບໍ່ລະເລື່ອງມັນບໍ່ແມ່ນງ່າຍດາຍເລີຍ ສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ບໍ່ມີຊັບສົມບັດຫຍັງໃນມື...ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມັນກໍ່ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ ແລ້ວ ເຮົາກໍ່ດີໃຈຈົນຢາກຕາຍ”.

“ໂຕເວົ້າວ່າ ໂຕໄດ້ຊື້ສ້ອຍເພັດມາແທນເຮົາຫວາ?”

“ກໍ່ແມ່ນລະບໍ່! ໂຕບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນຫຍັງຜິດປົກກະຕິຫວາ? ມັນຄືກັນອີ່ຫຼີແມ່ນບໍ່?”.

ແລ້ວນາງກໍ່ຫົວອອກມາດ້ວຍຄວາມຊື່ນໃຈແບບຊຶ່ງອົງໜ້ອຍໜຶ່ງ.

ມາດາມໂຟແຮັດເຈ ຮູ້ສຶກຕືບຕົ້ນໃຈຈຶ່ງຫູບຈັບມືເພື່ອນຂອງເຂົາທັງສອງເບື້ອງມາກຸມໄວ້.

“ໂທ ມານຕິນເອີຍ ອັນສ້ອຍເພັດຂອງເຮົານັ້ນແມ່ນຂອງປອມລ້າງລາຄາມັນຢ່າງຫຼາຍບໍ່ເກີນຫ້າຮ້ອຍຝຣັ່ງຊ້າ.

3. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ “ເອ້ເພັດ”

ເລື່ອງ “ເອ້ເພັດ” ໄດ້ເວົ້າເຖິງຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສະພາບ ແລະ ຖານະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນເອງແລ້ວເກີດມີແນວຄິດທະເຍີທະຍານມັກໃຫຍ່ໄຝ່ສູງ ຫຼົງໄຫຼນໍາຄວາມສວຍງາມຂອງຕົນຈົນເກີນຂອບເຂດຈົນກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ປະມານ ກ້າວໄປເຖິງຄວາມອວດອ້າງໆທ່າເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈວ່າຕົນແມ່ນຄົນຮູ້ຜູ້ດີມີຕະກູນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ຕ້ອງພົບກັບຄວາມຈິບຫາຍວາຍວອດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ນີ້ເປັນບົດຮຽນອັນເຈັບແສບທີ່ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ຮັບ.

- ເລື່ອງດັ່ງກ່າວນັກປະພັນຢາກຍົກໃຫ້ເຫັນເຖິງສັງຄົມຝຣັ່ງຄາວນັ້ນທີ່ຖືວັດຖຸເງິນຄໍາເປັນໃຫຍ່, ສັງຄົມທີ່ເອົາຮູບນອກເປັນສິ່ງວັດແທກຕັດສິນຄຸນຄ່າຂອງຄົນ ແທນທີ່ຈະວັດແທກຈາກທາດແທ້ແນວຄິດຄຸນສົມບັດອັນແທ້ຈິງຂອງຄົນ. ແນ່ນອນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍບໍ່ແມ່ນຈະເກີດຂຶ້ນແຕ່ກັບຄອບຄົວຜົວເມຍຄູ່ນີ້ດອກ, ມັນຕ້ອງເກີດກັບຫຼາຍໆ ຄອບຄົວທີ່ມີຖານະຄວາມເປັນຢູ່ຕິກັບຄອບຄົວຜົວເມຍຄູ່ນີ້. ສັງຄົມທີ່ບຸຊາເງິນເປັນພະເຈົ້າແລ່ນນໍາແຕ່ວັດຖຸເຫັນເງິນໜ້າ ດໍາເຫັນຄໍາໜ້າເສົ້າພຽງແຕ່ຈະນໍາມາຊຶ່ງຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ ແລະ ຄວາມຈິບຫາຍວາຍວອດເທົ່ານັ້ນ.

ສະຫຼຸບຄວາມແລ້ວເລື່ອງ “ເອ້ເພັດ” ໄດ້ສ້າງຄນເຮົາໃຫ້ມີທັດສະນະອັນຖືກຕ້ອງຄືຮູ້ປະມານຂອງຕົນເອງ ແລະ ຮູ້ຈັກສະພາບຖານະຂອງຕົນເອງ ຫຼົກເວັ້ນແນວຄິດໂລບມາກໂລພາ ແລະ ເມົາມົວນໍາແຕ່ກຽດສັກສີຍົດຖາບັນດາສັກອັນຈອມປອມ, ມີແຕ່ເຮັດແນວນີ້, ຄອບຄົວຈຶ່ງຈະມີຄວາມສຸກເຖິງຈະມີຄວາມສຸກພຽງເລັກນ້ອຍໆກໍ່ຕາມຖ້າມັນໄດ້ ຈາກນໍ້າເທື່ອນໍ້າແຮງຂອງຕົນເອງ.

- ວິເຄາະເນື້ອໃນ

ເວົ້າເຖິງຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສະພາບ, ບໍ່ຮູ້ປະມານຕົນ ແລະ ຖານະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນ, ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມທະເຍີທະຍານມັກໃຫຍ່ໄຝ່ສູງ, ມີຄວາມອວດອ້າງຕົນຈົນພົບກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຈິບຫາຍວາຍວອດ.

ນາງລົວແຊນມີຄວາມອຸກອັ່ງຄັ້ງໃນໃຈຢ່າງບໍ່ຫາຍປາກເກີດຢູ່ໃນກອງເງິນກອງຄຳ, ຄວາມຮັ່ງມີໂອອ່າຫຼູຫຼາທີ່ສວຍງາມເພື່ອໃຊ້ໃນງານລາຕີ ແລະ ຄວາມອຸກອັ່ງນາຖາຂອງນາງລົວແຊນທີ່ອຸກອັ່ງນ້ຳປອນຢູ່. ທີ່ຄັບແຄບນຳຄວາມອານາຖາຂອງຝາເຮືອນ ແລະ ນຳເສື້ອຜ້າອາພອນທີ່ບໍ່ມີສີສັນທຸກຢ່າງໃນຊີວິດຂອງນາງບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ເລີຍ ເວົ້າລວມແລ້ວກໍ່ ຮູ້ສຶກເຈັບແຄ້ນໃຈ ແລະ ທໍລະມານຫົວໃຈ ແລະ ເຄື່ອງເອ້ທີ່ມີລາຄາແພງໆມາໃສ່ເພື່ອສະໜອງໃຈຊາຍທຸ່ມ ທໍ່ຮັກທີ່ ປາຖະໜາຢາກໄດ້ຢາກມີຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈ ແລະ ເກີດມີໜີ້ສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈິ່ງເຮັດ ໃຫ້ນາງລົວແຊນ ແລພ ຜົວຕ້ອງໄດ້ຮັບພາລະໜ້າທີ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເຮັດວຽກແຕ່ເຊົ້າຈຳແລງເພື່ອໃຊ້ໜີ້ສິນທີ່ຕົນເອງໄດ້ ເອົາມາຊື້ສ່ວຍເພັດດັ່ງກ່າວ. ທັງສອງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດແບບນີ້ມາໄດ້ 10 ປີ. ແລະ ຄວາມໂລບມາກໂລພາຂອງລົວແຊນທີ່ເອົາ ແຕ່ໃຈຕົນເອງໂດຍບໍ່ຄິດຫຍັງເລີຍຈິ່ງພາໃຫ້ຄອບຄົວຕົກທຸກໄດ້ຍາກກາກກຳກໍ່ຍ້ອນຄວາມປາຖະໜາຢາກມີຂອງເຄື່ອງ ເອ້ປະດັບງາມໆ ລາຄາແພງໆມາໃສ່ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວພົບແຕ່ຄວາມຈົບຫາຍວາຍວອດ ແລະ ທຸກທໍລະມານ. ສ່ອງແສງສັງຄົມຝຣັ່ງຄາວນັ້ນທີ່ຖືວັດຖຸເປັນໃຫຍ່ ແລະ ເອົາຮູບນອກເປັນສິ່ງວັດແທກຕິດສິນຄຸນຄ່າຂອງຄົນ.

ໃນສະໄໝນັ້ນ ຝຣັ່ງແມ່ນຖືວັດຖຸເປັນໃຫຍ່ຄືເວລາອອກງານຕ່າງໆກໍ່ຕ້ອງມີເຄື່ອງເອ້ຍ້ອງປະດັບປະດາໃຫ້ງົດ ງາມຫຼູຫຼາດ້ວຍເງິນຄຳ, ເພັດພອຍ, ນິນຈິນຕາ...ຖ້າບໍ່ມີເຄື່ອງປະດັບເຫຼົ່ານີ້, ເວລາອອກງານກໍ່ຈະຖືກຄົນອື່ນຕີສິນນິນທາ ວ່າທຸກຍາກບໍ່ມີຖານະເປັນຄົນຊັ້ນຕ່ຳ ເປັນສັງຄົມທີ່ເອົາຮູບນອກເປັນສິ່ງວັດແທກຕິດສິນຄຸນຄ່າຂອງຄົນແທນທີ່ຈະ ວັດແທກຈາກທາດແທ້ແນວຄິດຄຸນສົມບັດອັນແທ້ຈິງຂອງຄົນ, ດັ່ງນັ້ນສັງຄົມຈິ່ງມີຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍເຊິ່ງບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ສະເພາະແຕ່ຄອບຄົວຜົວເມຍລົວແຊນເທົ່ານັ້ນ, ທີ່ມັກໃຫຍ່ໄຝ່ສູງທະເຍີທະຍານຫາວັດຖຸສິ່ງຂອງນອກກາຍທີ່ຕົນບໍ່ມີມາ ປະດັບກາຍພຽງແຕ່ເພາະຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າຕົນເປັນຄົນຮູ້ຜູ້ດີ, ມີວົງຕະກຸນໃຫຍ່ໃນສັງຄົມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງເກີດຂຶ້ນ ກັບຫຼາຍໆຄອບຄົວທີ່ມີຖານະຄວາມເປັນຢູ່ຄືກັບຄອບຄົວຜົວເມຍຄູ່ນີ້ ເຊິ່ງເປັນສັງຄົມທີ່ບຸຊາເງິນເປັນພະເຈົ້າແລ່ນນຳແຕ່ ວັດຖຸເຫັນເງິນໜ້າດຳເຫັນຄຳໜ້າເສົ້າມັນຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ ແລະ ຄວາມຈົບຫາຍວາຍວອດເທົ່ານັ້ນ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

ຊວາດຕື່ນ

ຜັດແຕ່ນາງໄດ້ສ້າງຄອບຄົວມາໜຶ່ງ, ກໍ່ນັບວ່າຢ່າງເຂົ້າສາມສິບປີເຕັມພໍດີແລ້ວ, ແຕ່ນາງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຍັບຍ້າຍຊາຍ ສວຍອອກໄປຈາກເລື່ອງເດີຊີເຣ ເລີຍເຊິ່ງທີ່ນັ້ນ ຜົວຂອງນາງມີໂຮງງານປັ້ນຝ້າຍຢູ່ສອງໂຮງງານ. ນາງດຳລົງຊີວິດຢູ່ ຢ່າງງຽບງຽບປາສະຈາກລູກເຕົ້າເຂົ້າອ່ອນ ແລະ ຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ພາຍໃຕ້ດ້ວຍຫຼັງຄາເຮືອນທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍໄມ້ ໃຫຍ່ນາໆ ຊະນິດ ເຊິ່ງຊາວກຳມະກອນຂະໜານນາມກັນວ່າ “ຫໍໂຮງ”

ທ່ານວັດເຊີ ເຖິງວ່າຈະເຖົ້າກວ່ານາງຫຼາຍແຕ່ແຕ່ເປັນຄົນດີ. ນາງມີຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງ ແລະ ກໍ່ ບໍ່ມີ ຈັກເທື່ອເລີຍທີ່ນາງຈະຄິດຄົດທໍລະຍົດນອກໃຈຜູ້ເປັນຜົວ. ແມ່ຂອງນາງໄດ້ມາພັກຮ້ອນທຸກໆປີຢູ່ ຊີເຣ ແຕ່ພໍ ຮອດລະດູ ໃບໄມ້ຫຼົ່ນອອກແລ້ວກໍ່ກັບໄປແຮມລະດູໜາວທີ່ປາຣີ.

ແຕ່ລະ ລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນຂອງແຕ່ລະປີມາເຖິງເທື່ອໃດນາງຊານກໍ່ມັກເປັນໄອເລັກນ້ອຍ ແລະ ໃນທັງນ້ຳອັນ ແຄບໆແຫ່ງນີ້, ກໍ່ແມ່ນເພື່ອປົກຄຸມຕະຫຼອດທ້າຍເດືອນຂອງທຸກປີ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນອາບດິນຄ່ອຍໆພູຂຶ້ນເປັນຍອນນວນ ປົກ ຫຸ້ມເອົາທັງຫຍ້າທັງມວນ ເຮັດໃຫ້ເຫັນພາບສະເໝືອນບຶງໃຫຍ່ເຊິ່ງມີແປເຮືອນພຸດພົ້ນຂຶ້ນເປັນມືວງ. ແລ້ວອີກ ຈັກນ້ອຍ ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາເພື່ອສີຂາວກໍ່ຍັງຕົວສູງຂຶ້ນໄປສ່ວນຜູ້ຄົນເດີນສວນສິນກັນໄປພໍເປັນເງິງໆ ໂດຍບໍ່ສາມາດຮູ້ ວ່າໄດ້ວ່າໃຜ ເປັນຝ່າຍພໍສົບກ້າວ. ຝູງຕົ້ນໄມ້ເຊິ່ງຫຸ້ມດ້ວຍອາຍນ້ຳເຮັດໃຫ້ປຽກຊຸ່ມ ແລະ ເກີດໂໜກອອກໄຄ.

ແຕ່ວ່າຜູ້ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຜ່ານໄປໃກ້ໆທ້ອງຖິ່ນດັ່ງກ່າວ ແລະ ທີ່ພາດແສງຕາແນມເບິ່ງເຫວຂີ້ເພື່ອກອງກັນຂຶ້ນ ຈົນ ຮອດແປພູ, ກໍ່ຈະເຫັນທໍ່ຄວັນມະຫັກມາຂອງໂຮງງານທ່ານ ວັດເຊີສອງທີ່ພົບມັງກອນດຳແຫ່ງຄວັນໄຟຂຶ້ນ ເມື່ອຟ້າຢູ່ ຍັງມື້ຍັງຄືນ.

ພຽງທີ່ນັ້ນກໍ່ພໍສຳລັບເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຢູ່ໃນທັງລ້ອງນ້ຳດັ່ງກ່າວ ຈິ່ງມີເໝືອນເພື່ອສີຂາວນວນ ດັ່ງ ຍອງຝາຍອັນແສນສະອາດປົກຄຸມຕະຫຼອດການ.

ແຕ່ແລ້ວ ເມື່ອຮອດເດືອນຕຸລາຂອງປີນີ້ ທ່ານໝໍເລີຍໄດ້ແນະນຳໃຫ້ນາງ ພັກແຮມລະດູໜາວກັບແມ່ຂອງ ນາງ ທີ່ນະຄອນປາຣີ ເພາະວ່າອາກາດໃນທີ່ນັ້ນເລີ່ມເປັນອັນຕະລາຍແກ່ນາງ.

ຄັນແລ້ວນາງກໍ່ປະຕິບັດຕາມ.

ໃນຊຸມເດືອນທຳອິດນັ້ນ ນາງຮູ້ສຶກຄິດຮອດຄິດເຖິງບ້ານເຮືອນຂອງນາງຫຼາຍ ເພາະເປັນບ່ອນທີ່ນາງຊົນເຄີຍ , ຊົນເຄີຍກັບທຸກຢ່າງຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ອ້ອມຮອບຕົວຂອງນາງ. ແຕ່ຕໍ່ມານາງກໍ່ຄ່ອຍໆລື້ງເຄີຍກັບຊີວິດໃໝ່ໃນ ເມືອງຫຼວງ ຄ່ອຍລື້ງແກ່ນກັບປາງບຸນ ແລະ ພິທີກຳຕ່າງໆ ລື້ງແກ່ນກັບຂະນົບອັນມ່ວນຊື່ນງານລ້ຽງລາຕີສະໂມສອນ ແລະ ການເຕັ້ນລຳຕາມແບບຂອງໃນເມືອງ.

ເພດຊົງແຫ່ງຄວາມເປັນສາວຂອງນາງ ກິລິຍາມາລະຍາດ ແນວຄິດເລື່ອນລອຍ, ຍິວລະຍາດຄ່ຽມຄົມ ແລະ ຮອຍຍື່ມອັນອ່ອນຫວານຂອງນາງໄດ້ຄ່ອຍໆ ລະໂມອອກມາກາຍເປັນຄວາມສົດຊື່ນແຈ່ມໃສພ້ອມທີ່ຈະເບີກເບີຍ ແລະ ຮັບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນບານໄດ້ທຸກເມື່ອ. ເວລານັ້ນມີຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນມາໃກ້ຊິດນາງ ແລະ ພະຍາຍາມໂອ້ລົມ ນາງ. ນາງຮູ້ສຶກຊື່ນໃຈໃນຄວາມຝອຍພວກເຂົາສະແດງມາລະຍາດ ແລະ ວາດຊົງຕໍ່ເຂົາ ເຊິ່ງນາງ ມີຄວາມແນ່ນອນໃນ ຄວາມໃຈແຂງຂອງຕົນເອງ ເພາະນາງເປັນລົດຮັກມາແດ່ແລ້ວພາຍຫຼັງທີ່ມີຕໍ່ຄອບຄົວມາ.

ແຕ່ວ່ານາງຮູ້ສຶກມີຄວາມຊື່ນໃຈເຕັມທີ່ເມື່ອໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າອັນນີ້ມນວນອ່ອນຫວານຈາກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແສງຕາອັນມີປະກາຍຮັກຂອງເຂົາ. ໄດ້ຍິນຄຳຊົມຄ່ອຍໆດັງແວວມາໃສ່ຫູ ເ ຫູ ເຊິ່ງບາງຄັ້ງຈົນໄດ້ເດົາຄວາມໝາຍ ເອົາ ແລະບາງຄັ້ງກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະດຽມຄົງຂົນໜາວອອກທາງໂຕ. ຄຳເວົ້າແບບນີ້ຊ່າງມາປຸກລູກຄວາມມີມາຍາຂອງ ນາງບາດຂຶ້ນ ຂອງຄວາມເປັນສາວຂອງນາງ ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີໝັດໄຟແຫ່ງຄວາມສຸກຊື່ນອັນເລິກລັບ ປຸກໃຫ້ແສງຕາຂອງ ນາງມີປະກາຍໃສ ຮິມຝີປາກລະໂມ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງຄວາມເປັນຍິງສັ້ນຄອນ.

ນາງຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈນຳເວລາຢູ່ນຳກັນສອງຕໍ່ສອງຕໍ່ໜ້າເຕົາໄຟແຈເຮືອນ, ບ່ອນທີ່ມີດິນຂະນະທີ່ຊາຍໃຈຊື່ລຸດ ຂາດຊົບຊັບຂໍ້ຄວາມກະຕຸກກະຕັກອອກມາ ດ້ວຍຄວາມສັ່ນສາຍໄປທັງຕົວແລ້ວກໍ່ນັ່ງຍຸບເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້ານາງ. ສຳລັບ ນາງແລ້ວ ນາງມີຄວາມຮູ້ສຶກຊົມຊື່ນຫົວໃຈວາດໃໝ່ທີ່ໄດ້ເຫັນຊາຍມີຄວາມຮັກບໍ່ນາໆ ທີ່ນາງບໍ່ຮ້ອນບໍ່ເຄືອງ ຫຍິງນຳ, ທີ່ໄດ້ຄ່ອຍແກວ່ງຫົວ ແລະ ເບະສິບປະຕິເສດທີ່ໄດ້ຖອດມືຂອງຕົນອອກຈາກມືເຂົາ ແລະ ໄດ້ກົດກະລິງ

ເອີ້ນຄົນໃຊ້ເອົາກະຕຽມມາໃຫ້. ນາງບໍ່ພໍໃຈເມື່ອເຫັນຜູ້ທີ່ໝອບສິນຢູ່ປາຍຕີນເຂົາກະເດືອກກະດາກລຸກຂຶ້ນ, ເມື່ອໄດ້ຍິນບາດຕີນຂອງຄົນໃຊ້ດັງມາ.

ນາງຫົວໜ້າກໃສ່ໜ້າຂອງຜູ້ທີ່ພິມພໍຄວາມຮັກຕໍ່ໜ້າ ໃຊ້ຄໍາເວົ້າອັນເຈັບແສບຕັດຄວາມວຽງວອນໃດໆທັງໝົດ ແລະ ໃຊ້ນ້ຳສຽງແຜດກ້ອງບິບຄັ້ນກະໂຫຼກຫົວຂອງຜູ້ທີ່ຮັກ ແລະ ບຸຊານາງ. ແຕ່ບ່າວນ້ອຍສອງຄົນນັ້ນຜູ້ກໍ່ບໍ່ປະຮອບ, ເຂົາທັງສອງບໍ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍດ້ານ. ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ໂປນເປ ໂຮແນມ ເປັນບ່າວໃຫຍ່ ສັງຄົມສູງໃນຕະກຸນຂອງຄົນຮັງມີ, ເປັນຄົນສຸ່ຊິນ ແລະ ເຈົ້າຊູ້ ຮູ້ຈັກຄ່ອຍ ແລະ ຈັບກາລະໂອກາດດີ. ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນຊື່ ອາວັງ ແສນເປັນຄົນຂີ້ ຢ້ານບໍ່ກ້າຫານກະທັ່ງເຂົ້າມາຫໍກໍ່ເຊັນ ແຕ່ກໍ່ຕາມນາງໄປເໝືອນດັ່ງເງິ, ສະແດງຄວາມຮັກອັນຫຼົງໄຫຼຂອງເຂົາອອກມາດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ ດ້ວຍການຕິດຕ້ອຍຫ້ອຍຕາມເຂົາຢ່າງບໍ່ມີລິດລະ.

ຜູ້ທຳອິດນັ້ນນາງໃສ່ຊື່ວ່າ “ຮ້ອຍເອກຈອມໂຫດ” ສ່ວນຜູ້ທີສອງນັ້ນແມ່ນ “ແກະບອກງ່າຍ” ຜູ້ນັ້ນນາງໄດ້ມັດໄວ້ ຕິດຕົວນາງເໝືອນຂ້າທາດ, ເພື່ອເອົາໄປເປັນຄົນຮັບໃຊ້.

ຫາກວ່າມີໃຜຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າວ່ານາງຫຼົງຮັກເຂົາ ນາງກໍ່ຫົວຈົນໄສ້ຂາດໂລດ. ຄັນວ່າຮັກກໍ່ຈະແມ່ນຄວາມຮັກອັນແປກໝູ່ຍ້ອນວ່າຢູ່ໃກ້ສິດເກີນໄປໄດ້ຍິນຄວາມເວົ້າຄວາມຈາສຽງອ້ອນວອນ ແລະ ລຶ້ງແກ່ນກັບກິລິຍາທຳທິ.

ມີຫຼາຍເທື່ອທີ່ນາງນອນຝັນເຫັນເຂົາ ເຫັນໃບໜ້າຂອງເຂົາອ່ອນຫວານເຮົາຮ້ອນວົງວອນຂໍຄວາມຮັກແລ້ວນາງ ກໍ່ສະເດັດຕື່ນຂຶ້ນມາ ເຊິ່ງກໍ່ຍັງບາກົດວ່າສຽງຂອງເຂົາດັງກ້ອງຢູ່ໃນກູດໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ແລ້ວບໍ່ທົ່ວ. ມາຮອດຄືນໜຶ່ງນາງເລີຍຝັນວ່າ ນາງຢູ່ນຳເຂົາສອງຕໍ່ສອງໃນປ່າໄມ້ນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ ທັງສອງພາກັນນັ່ງເບື້ອລົງກັບພົມຫຍ້າ. ເຂົາຈັບມືນາງຂຶ້ນມາ ບິບເບົາໆ ແລະ ຫອມຄ່ອຍໆພ້ອມທັງເວົ້າຖ້ອຍຄຳອັນຫວານຊື່ນ, ນາງຮູ້ສຶກວ່າຮ້ອນຜ່າວໄປທັງຕົວ ແລະ ຫົວໃຈເຕັ້ນແຮງ. ນາງໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນລຸບຜົມເຂົ້າເບົາໆຕາມສັນຊາດຍານຂອງຄວາມຮັກ.

ໃນຄວາມຝັນນັ້ນຄົນເຮົາແຕກຕ່າງຄວາມເປັນຈິງ. ນາງຮູ້ສຶກອົ່ມເອີບເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຮັກ ແລະ ຄວາມຫວານຊື່ນພໍໃຈທີ່ໄດ້ລຸບຄໍຄຳ ແລະ ແກ້ມອັນນຸ່ມນວນຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາຟຸບໜ້າລົງໃສ່ເອິກນາງ ແລະ ນ້ອຍບໍ່ນານນາງກໍ່ຄ່ອຍໆເອົາມືທັງສອງໂອບອ້ອມນ້ຳວຽດເອົາເຂົ້າມາແລ້ວກໍ່ຈຸບຊົມດິມຫອມປ່ອຍຕົວໄປຕາມກະແສຮັກຂອງຫົວໃຈ.

ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດບໍ່ອາດຈະເປັນເຊັ່ນນີ້ໄດ້, ແຕ່ນີ້ແມ່ນຄວາມຝັນ ຄວາມຝັນທີ່ໃຫ້ຄວາມສຸກເໝືອນທຳມະຊາດຜິດທຳມະດາມັນຫວານຊື່ນ, ອົ່ມເອີບ ແລະ ເຕັມປ່ຽມໃນຫົວໃຈຢ່າງບໍ່ມີວັນລືມໄດ້.

ເມື່ອນາງຕື່ນຂຶ້ນມາ, ກໍ່ຮູ້ສຶກຫົວໃຈເຕັ້ນແຮງໃຈຂວ້າໃຈຫຼາຍບໍ່ສາມາດລັບຕາລົງໄດ້ອີກເພາະຍັງຮູ້ສຶກວ່າຕົນ ຕົກເປັນທາດຂອງຄວາມຮັກໃນຝັນເສຍແລ້ວ. ຕົກມື້ໃໝ່ມາເມື່ອນາງພົບໜ້າເຂົາເທື່ອໃໝ່ນາງກໍ່ເລີຍຮູ້ສຶກວ່າກະແສຄວາມຮ້ອນໄດ້ຝຸງຂຶ້ນສູ່ໜ້າຂອງນາງ ອະນຸສອນແຫ່ງຄວາມສຸກໃນຝັນຂອງນາງປາກົດອອກມາໃນຄວາມຊົງຈຳທັນທີ.

ນາງຫຼົງຮັກເຂົາ ເປັນຄວາມຮັກທີ່ອ່ອນຫວານບໍລິສຸດ ແລະ ຮ້ອນຮຸ່ມດ້ວຍຜິດທຳມະດາອັນມາຈາກຄວາມຝັງຂອງນາງ ໃນຄືນນັ້ນ, ນາງຮູ້ສຶກວ່າອາການເຊັ່ນນີ້ໜ້າຢ້ານກົວສຳລັບນາງ ແລະ ນາງກໍ່ເວົ້າກັບຄົນຮັກຂອງນາງທຸກປະການກະທັ່ງຄວາມຢ້ານຂອງນາງກໍ່ເຊັ່ນກັນ. ນາງໄດ້ຈຳໃຫ້ເຂົາປະຕິຍານຕໍ່ນາງວ່າຕ້ອງເຄົາລົບສັກສີຂອງນາງ.

ເຂົາກໍ່ເຄົາລົບນາງອີ່ຫຼີ ທັງສອງໄດ້ຕິດພັນກັນຮ່ວມລົດຮັກອັນຫວານຊື່ນອັນເກີດມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈນຳກັນຢ່າງບໍ່ມີມື້ເປີດເປັນ. ແລ້ວກໍ່ຈາກກັນໄປດ້ວຍຄວາມຫ່ຽວແຫ້ງ ແລະ ກິນແໜງຫົວໃຈ. ນາງຮູ້ເມື່ອຄີງແລ້ວວ່າ ສະພາບດັ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດດຳເນີນໄປເທິງໄດ້ ແລະ ກ່ອນບໍ່ທັນໄດ້ເສຍໂຕ. ນາງໄດ້ຂຽນຈົດ

ໝາຍໄປຫາຜົວຂອງນາງບອກວ່ານາງຢາກກັບມາຢູ່ນຳຜົວເພື່ອຊີວິດໄດ້ສະຫງົບ ແລະ ເປົ່າປ່ຽວສະຫງົດດີ.

ຜູ້ເປັນຜົວໄດ້ຕອບຈົດໝາຍຂອງເມຍດ້ວຍຖ້ອຍທຳນອງຄັກຂະໜາດບອກວ່າໃຫ້ກັບຄືນມາໃນລະດູໜາວເວລາທີ່ເມກເຜື້ອມືດ ແລະ ໜາວເຢັນຢູ່ແຖບນັ້ນ.

ນາງຕົກສະເງື້ ແລະ ຄຽດແຮງຕໍ່ຜູ້ເປັນຜົວທີ່ບໍ່ສາມາດເດົາຄວາມອຸກອັ່ງຄັ່ງແຄ້ນຂອງນາງໄດ້. ອາກາດທີ່ເດືອນກຸ່ມພານັ້ນແຈ່ມໃສ ແລະ ອ່ອນເຢັນບັດນີ້ເຖິງວ່ານາງຈະພະຍາຍາມຫຼີກລຽງບໍ່ຢູ່ສອງຕໍ່ສອງເທິງນຳ “ແກະບອກງ່າຍ” ກໍ່ຕາມແຕ່ບາງຄັ້ງນາງກໍ່ຮັບຂີ້ລົດນຳເຂົາເພື່ອເລາະຫຼິ້ນແຄມໜອງໃນຕອນຫົວຄຳ.

ຄໍາວັນນັ້ນ ນາງຮູ້ສຶກວ່າຂົນຊົ່ວຂອງນາງທຸກເສັ້ນ ແລະ ເລືອດຂອງນາງທຸກເມັດຟືດເດືອດຂຶ້ນມາ ໃຈຂອງນາງຕໍາເຂົ້າບາດຖີ ແລະ ສຽງຫາຍໃຈບໍ່ປົກກະຕິ. ລົດເຕົ້ານ້ອຍຂອງເຂົາຄ່ອຍໆເຄື່ອນໄປ. ຕາເວັນກໍຕົກດິນແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາຍັງພາກັນຢຸດຢືນຊະນິດຕິດແນບກັນຢ່າງບໍ່ຍອມລາຄີງອອກຈາກກັນເລີຍ. ນາງເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ “ໝົດໝົດບາດນີ້. ກູເສຍບາດນີ້. ພ້ອມກັນນັ້ນ ນາງກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກສະເໝ່ຫາ ແລະ ປາຖະໜາໃນອ້ອມກອດຂອງເຂົາທີ່ປ່ຽນລົ້ນ

ໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈ. ຮີມປາກຂອງເຂົາຊອກຫາກັນສະໝິດຕິດຈອດກັນ ແລະ ຜິກຈາກກັນເພື່ອຈະພົບກັນຕໍ່ທັນທີ.

ປາວໝຸ່ມບໍ່ກ້າພານາງຂຶ້ນເມື່ອສິ່ງເຖິງເຮືອນ ເຂົາປ່ອຍໃຫ້ນາງມືນງຶງຢູ່ຕີນຂັ້ນໄດຜູ້ດຽວ.

ເວລານັ້ນ, ໂປນເປ ໂຮແນນໄດ້ຄອຍນາງຢູ່ຫ້ອງນ້ອຍຫົວຂັ້ນໄດທີ່ປາສະຈາກແສງສະຫວ່າງ.

ເຂົາເອົາມືແຕະແຂນຂອງນາງເບົາໆ ຮູ້ສຶກວ່າຮ້ອນວຸດຜູ້ເໝືອນດັ່ງຄົນເປັນໄຂ້. ພ້ອມທັງເວົ້າກັບນາງດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທ່ານອງຮັກອັນແສນຈະອ່ອນຫວານ. ນາງກ່ຽບຟັງຢ່າງບໍ່ເວົ້າຈາຫຍັງເລີຍ, ຄິດເອົາວ່າເຂົາແມ່ນຜູ້ອື່ນຕັ້ງຫາກທີ່ ເວົ້າກັບນາງ ແລະ ແມ່ນຄົງເຂົາຜູ້ນັ້ນທີ່ມາສຳພັດກັບເນື້ອກາຍຂອງນາງ ໃນຕາຂອງນາງ ນາງມອງເຫັນແຕ່ໜ້າເຂົາຜູ້ນັ້ນ ແລະ ໃນວິນຍານຂອງນາງ ນາງກໍຈຳແຕ່ໜ້າຂອງເຂົາຜູ້ນັ້ນໂດຍລຶມເສຍວ່າ ໃນໂລກນີ້ຍັງມີບຸກຄົນອື່ນອີກຜູ້ໜຶ່ງ. ແຕ່ພໍເມື່ອນາງໄດ້ຍິນສຽງແຜ່ວເບົາທີ່ດັງມາເຂົ້າຫູສາມຄໍາວ່າ “ຂ້ອຍຮັກເຈົ້າ” ນາງກໍຕື່ນຍົກຂຶ້ນທັນທີ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຂົາຜູ້

ນັ້ນແລ້ວເດ ມັນແມ່ນຜູ້ອື່ນທີ່ມາຫອມມືອັນຂາວນວນຂອງນາງ. ມັນແມ່ນຜູ້ອື່ນທີ່ມາຫອມແກ້ມ ແລະ ກອດຮັດເລີຄີງ ອັນຮຽງງາມຂອງນາງຈົນເຮັດໃຫ້ນາງກະຫາຍກະຫອບລຶມເນື້ອລຶມຕົວ.

ເມື່ອນາງຊອດຮູ້ເມື່ອຄີງຂຶ້ນມາ ນາງກໍສົ່ງສຽງຮ້ອງໄຫຼຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ.

“ຮ້ອຍເອກຈອມໂຫດ” ນັ່ງຊຸເຄົາລົງຕໍ່ໜ້ານາງ ຂອບໃຈນໍານາງ ແລະ ຫອມມວຍຜົມສີຄໍາເຫຼື້ອມຂອງນາງ.

ນາງແຜດສຽງຂຶ້ນທັນໄດວ່າ: “ອອກໄປ...ຈົ່ງອອກໄປ”. ແຕ່ໃນເມື່ອເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເຂົາກໍເລີຍທັນໄດ ເອົາມືໂຊມຮ່າງຄີງຂອງນາງໄວ້. ນາງຝືດໂຕອອກພ້ອມທັງກັດແຂ້ວເວົ້າສຽງອັນເຈັບແຄ້ນອອກມາວ່າ: “ເຈົ້າມັນຊົ່ວຊ້າ...ຂ້ອຍຊັງນ້ຳໜ້າເຈົ້າ...ເຈົ້າ ລ່ວງເກີນຂ້ອຍ...ຈົ່ງໜີອອກໄປ”.

ຊາຍຄົນນັ້ນມືນງຶງຮີບວາງມືທັນທີຈັບເອົາໝວກ ແລະ ກໍຮີບອອກໄປ.

ເຊົ້າມື້ໃໝ່ມານາງໄດ້ກັບຄືນມາທີ່ວານເດີຊີເຣ. ຜູ້ເປັນຜົວຕື່ນເມື່ອເຫັນຜູ້ເປັນເມຍຫົວດີ້ບໍ່ຟັງຄວາມ. ແຕ່ນາງກໍເວົ້າກັບຜົວວ່າ:

“ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຈະມີຊີວິດຢູ່ໄກຈາກເຈົ້າໄດ້”.

ກິລິຍາທາທາງໄດ້ມີຄວາມປ່ຽນແປງໄປຫຼາຍໃນກະໂຕຂອງຜູ້ເປັນເມຍສີໜ້າບໍ່ສົດຊື່ນແຈ່ມໃສເລີຍ. ແຕ່ເມື່ອຜູ້ ເປັນຜົວຖາມເຖິງສາເຫດນາງກໍເລີຍຕອບວ່າ: “ບໍ່ມີຫຍັງ, ມີແຕ່ຄວາມຝັນຫວານທີ່ນັ້ນໃນຊີວິດ”.

“ແກະບອກງ່າຍ” ໄດ້ເດີນທາງມາຫານາງໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີໃໝ່ ນາງກໍໄດ້ໃຫ້ຄວາມຕ້ອນຮັບເຂົ້າດ້ວຍຄວາມ ສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ, ຄືບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເລີຍ, ເພາະນາງຮູ້ແກ່ໃຈຂອງຕົນເອງແລ້ວວ່ານາງບໍ່ໄດ້ຮັກເຂົາອີ່ຫຼີ ມັນແມ່ນຄວາມ ຮັກໃນຄວາມເພີ່ຜັນຊຶ່ງ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດ ເປໂຮແນນ ກໍໄດ້ມາປຸກພະວົງໃຫ້ນາງໄດ້ຊອດຕື່ນກະທັນຫັນ.

ແຕ່ວ່າຊາຍໝຸ່ມຜູ້ນັ້ນຕີ, ທີ່ຍັງຮັກ ແລະ ບຸຊາເຂົາຢູ່ ຕ້ອງໃຊ້ຄໍາຄິດໝັກເມື່ອເວລາກັບຄືນ “ແມ່ຍິງນີ້ປະຫຼາດ ແລະ ສັບສົນຫຼາຍ ທັງບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເລີຍ”.

ພາກທີ 2
ວັນນະຄະດີອັງກິດ
ບົດທີ 1

ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດອັງກິດ

1. ປະເທດອັງກິດໂດຍສັງເຂບ

(ຮູບທີ 16 ສະໂຕນເຮນໃນວິວເຊຍ ສ້າງຂຶ້ນເມື່ອ 2.500 ປີກ່ອນຄ.ສ)

ປະເທດອັງກິດ ມີຊື່ເຕັມວ່າ ສະຫະລາຊະອານາຈັກບຣິຕເທນໃຫຍ່ ແລະ ໄອແລນເໜືອ (United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland) ຫຼື ທີ່ຄົນຮູ້ຈັກທົ່ວໄປໃນຊື່ ສະຫະລາຊະອານາຈັກ (United Kingdom) ແລະ ບຣິຕເທນ (Britain). ປະເທດອັງກິດເປັນປະເທດທີ່ປົກຄອງດ້ວຍລະບອບລາຊາທິປະໄຕພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນ ໂດຍມີລະບົບລັດຖະສະພາ ມີນະຄອນຫຼວງມີຊື່ວ່າ ລອນດອນ (London), ກະສັດຜູ້ປົກຄອງອັງກິດໃນປະຈຸບັນແມ່ນຣາ ຊີນິນາດອາຣ໌ຊາເບັດທີ 2, ພາສາທີ່ໃຊ້ໃນທາງລາຊະການແມ່ນພາສາອັງກິດ (English). ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດ ປະກອບດ້ວຍ 4 ປະເທດຄື: ປະເທດອັງກິດ, ສະກັອດແລນ, ເວວ ແລະ ໄອແລນ ແຕ່ 3 ປະເທດນອກຈາກອັງກິດ ແມ່ນ ໄດ້ຮັບອຳນາດບໍລິຫານປະເທດຂອງຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມເງື່ອນໄຂຂອງລາຊະອານາຈັກ.

ປະເທດອັງກິດມີຊື່ເຕັມວ່າ king of England, ນະຄອນຫຼວງ ລອນດອນ London, ພາສາທາງການ ພາສາ ອັງກິດຄຳຂວັນ God and my right, ເພງຊາດ (God Save the Queen), ທີ່ຕັ້ງຂອງປະເທດອັງກິດ ໃນທະວີບເອີຣົບ, ເມືອງຫຼວງ ລອນດອນ London, ພາສາທາງການ ພາສາອັງກິດ, ການປົກຄອງ ລາຊາທິປະໄຕພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນ, ເຈົ້າຊີວິດ ສົມເດັດພະລາຊິນີ ນາຄໍລິ ຊາເບັດທີ 2, ຂຶ້ນຄອງລາດ 6.2.2495, ເກີດ 21.4.2469 (90), ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເທເຣຊາ ເມັຍ Theresa Mary May, ດຳລົງຕຳແໜ່ງ 13.7.2559, ເກີດ 1.10.1956, ຕະກູນເງິນ ປອນສະເຕລິງ.

(ຮູບທີ 18 ແຜນທີ່ປະເທດອັງກິດ)

(ຮູບທີ 19 ແຜນທີ່ການປົກຄອງອັງກິດ)

ໃນອະດີດຕະການ ອັງກິດ ເປັນຈັກກະພັດທີ່ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ສຸດຂອງໂລກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ໃນ ໄລຍະທ້າຍສະຕະວັດທີ 19 ຫາຕົ້ນສະຕະວັດທີ 20 ໃນສະໄໝນັ້ນ, ຈັກກະພັດອັງກິດມີອຳນາດຄອບຄຸມ ເນື້ອທີ່ໃນໜຶ່ງ ສ່ວນສີ່ຂອງໂລກ ແລະ ເປັນຈັກກະພັດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງໂລກ, ອິດທິພົນຂອງອັງກິດຍັງພົບເຫັນ ໄດ້ຈາກຄວາມແຜ່ ຫຼາຍຂອງພາສາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ກົດໝາຍໃນບັນດາປະເທດທີ່ເປັນອະດີດອານານິຄົມ ອັງກິດ.

(ຮູບທີ 18 ທຸງຊາດອັງກິດ)

(ຮູບທີ 19 ກາຊາດສັນຍາລັກແຜ່ນດິນ)

ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດ ເປັນປະເທດອຸດສາຫະກຳອັນດັບທຳອິດຂອງໂລກ ແລະ ເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດ ໂລກໃນໄລຍະທ້າຍສະຕະວັດທີ 19 ຫາຕົ້ນສະຕະວັດທີ 20. ໃນປະຈຸບັນ ອັງກິດ ເປັນປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ມີ ເສດຖະກິດໃຫຍ່ເປັນອັນດັບທີ 7 ຂອງໂລກ ແລະ ຍັງຖືກກ່າວຂານວ່າເປັນມະຫາອຳນາດໂລກ, ເປັນປະເທດທີ່ຍັງມີ ອິດທິພົນທາງເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ, ການທະຫານ, ວິທະຍາສາດ ແລະ ການເມືອງລະຫວ່າງປະເທດ ເຊິ່ງອັງກິດຖືກຮັບຮອງວ່າເປັນລັດແຫ່ງອາວຸດນິວເຄລຍ ແລະ ມີລາຍຈ່າຍທາງການທະຫານເປັນອັນດັບ 4 ຂອງໂລກ.

(ຮູບທີ 20 ພະລາຊິນີອິລີຊາເບັດທີ 2)

ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດ ເປັນສະມາຊິກຖາວອນຂອງ “ຄະນະມົນຕີຄວາມໝັ້ນ ຄົງແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດ” ນັບຕັ້ງແຕ່ສະໄໝເຂົ້າປະຊຸມັ້ງທຳອິດໃນປີ 1946 ແລະ ຍັງເປັນ ສະມາຊິກ “ສະຫະພາບເອີຣົບ” ແລະ ອົງກອນກ່ອນໜ້າເຊັ່ນ “ສະມາຄົມປະຊາຊາດເອີຣົບ” ຕັ້ງແຕ່ປີ 1973. ນອກຈາກນີ້ ຍັງເປັນສະມາຊິກ “ເຄືອຈັກກະພົບແຫ່ງຊາດສະພາເອີຣົບ” “G7” “G8” “G20” “ນາໂຕ” “ອົງກອນເພື່ອຄວາມຮ່ວມມືທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການ ພັດທະນາ (OECD)” ແລະ “ອົງກອນການຄ້າໂລກ”

2. ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ-ເສດຖະກິດ

2.1 ລັກສະນະພູມສັນຖານ

ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດຕັ້ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງທະວີບເອີຣົບ ມີເນື້ອທີ່ (ທີ່ເປັນແຜ່ນດິນ) 243.610 ກມ, ພົນລະເມືອງປີ ພສ 2551 : 51.446.000 ຄົນ, ພົນລະເມືອງປີ (2016) 54.786,300 ພື້ນທີ່ພູມສັນຖານຂອງປະເທດອັງກິດປະກອບດ້ວຍເກາະບຣິຕເທນໃຫຍ່ໄປຈົນຮອດພາກຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງເກາະໄອ ແລນ ແລະກວມເອົາໝູ່ເກາະໜ້ອຍໃຫຍ່ອີກຫຼາຍເກາະມີຊາຍແດນຕິດກັບປະເທດ ແລະ ທະເລຄື: ທາງບົກ, ທິດເໜືອ ຕິດກັບປະເທດສະກັອດແລນ ແລະ ທາງທິດຕາເວັນຕົກຕິດກັບປະເທດເວວ. ສ່ວນທາງທະເລ ທິດຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຕິດກັບທະເລໄອແລນ, ທິດຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້ຕິດກັບທະເລເຄນຕິກ, ທິດຕາເວັນອອກຕິດກັບທະເລເໜືອ ແລະ ມີຊ່ອງແຄບອັງກິດ

(ຮູບທີ 21 ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເທເຣຊາ ເມີຍ Theresa Mary May, ດຳລົງຕຳແໜ່ງ 13.7.2559, ເກີດ 1.10. 1956)

(ຮູບທີ 22 ທະເລຄາຣາບຽນ ທະເລທີ່ສວຍງາມ ແລະ ສູນກາງການເງິນທີ່ສໍາຄັນຂອງອັງກິດ)

ເປັນຊາຍແດນຂັ້ນກາງລະຫວ່າງປະເທດອັງກິດກັບຊາຍຝັ່ນທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດຝຣັ່ງ. ຕາມສະຖິຕິປີ 1993 ພູມສັນຖານຂອງອັງກິດໄດ້ຖືກຈັດແບ່ງຄື: ເນື້ອທີ່ປ່າ ກວມເອົາ 10%, ເນື້ອທີ່ທີ່ເປັນທີ່ຫຍ້າລ້ຽງສັດ ກວມ ເອົາ 46% ແລະ ເນື້ອທີ່ທາງການກະເສດກວມເອົາ 25%. ການກໍານົດຈຸດເສັ້ນແວງທໍາອິດຂອງອັງກິດແມ່ນ ເສັ້ນແວງ ທີ່ພາດຜ່ານ “ຫໍຊົມດາວແຫ່ງກຸງລອນດອນ The Royal Greenwich” ທີ່ເມືອງ Greenwich.

ລາຊະອານາຈັກອັງກິດ ຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງເສັ້ນຂະໜານທີ 49 ຫາ 61°N ແລະ ເສັ້ນແວງທີ 9W ຫາ 2°E. ເສັ້ນ ຊາຍແດນທາງບົກດ້ານໄອແລນເໜືອ ຍາວ 360 ກມ, ທາງຊາຍຝັ່ງເກາະບຣິດເທນໃຫຍ່ ຍາວ 17820 ກມ ເປັນ ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ໄປສູ່ທະວີບເອີຣົບຜ່ານອຸມົງລອດຊ່ອງແຄບຍາວ 50 ກມ ເຊິ່ງເປັນອຸມົງໃຕ້ນໍ້າທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ໃນໂລກ (ອຸມົງໃຕ້ນໍ້າ ຍາວ 38 ກມ).

(ຮູບທີ 23 ແຜນທີ່ພູມສັນຖານ ແລະ ແຜນທີ່ທາງທະເລ)

ໃນບັນດາ 4 ປະເທດຄື: ປະເທດອັງກິດ, ສະກັອດແລນ, ເວວ ແລະ ໄອແລນ ທີ່ປະກອບເປັນລາຊະອານາຈັກອັງກິດ ນີ້ ປະເທດອັງກິດເປັນປະເທດທີ່ມີເນື້ອທີ່ກວມເອົາເຊິ່ງຫຼາຍຂອງລາຊະອານາຈັກ, ມີເນື້ອທີ່ກວມ

ເອົາ 130.395 ກມ?. ເນື້ອທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ເປັນທົ່ງພຽງ ແລະ ພູເຂົາທາງຕາເວັນຕົກສຽງຂອງເສັ້ນ Tees-Exe (ເປັນເສັ້ນທີ່ແກ່ຍາວຈາກຕາເວັນ ອອກສຽງເໝືອນຮອດຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້) ກວມເອົາສາຍພູ ເບຣນ (Cumbrian) ໃນເຂດເມືອງເລກ (Lake District), ເດິເພນນິນິສ (The Pennines) ແລະ ຜູ້ຜາຫີນປູນອ່ອນໃນເຂດເມືອງຟິກ (Peak District), ເມືອງເອັກຊ ມໍ (Exmoor) ແລະ ເມືອງດາດມໍ (Dartmoor) ກວມໄປຮອດແມ່ນ້ຳສາຍຫຼັກ ແລະ ບໍລິເວນປາກແມ່ນ້ຳເທມ, ແມ່ນ້ຳ ຊີເວີນ (Severn) ແລະ ແມ່ນ້ຳເດິເບີ (The Humber). ພູທີ່ສູງທີ່ສຸດໃນອັງກິດແມ່ນພູ ສະເຄບເຟລ ໄບີ (Scafell Pike) ສູງ 978 ແມັດ ພູແຫ່ງນີ້ຢູ່ໃນເຂດເມືອງເລກ (Lake District). ແມ່ນ້ຳທີ່ສຳຄັນ ໄດ້ແກ່: ແມ່ນ້ຳ ຊີເວີນ (Severn), ເທມ(Thames), ຮ່າເບີ (The Humber), ຕີ (Tees), ຫິນ (Tyne), ທະວິດ (Tweed), ເອວອນ (Avon), ເອກຊ (Exe) ແລະ ແມ່ນ້ຳເມີຊີ (Mersey).

2.2 ລັກສະນະພູມອາກາດ

ອັງກິດນອນຢູ່ໃນເຂດພູມອາກາດໜາວ, ມີລະດູທັງໝົດ 4 ລະດູຄື:

- ລະດູຝົນ
- ລະດູຮ້ອນ
- ລະດູໃບໄມ້ລົ້ນ
- ລະດູໜາວ

ມີປະລິມານນ້ຳຝົນອຸດົມສົມບູນຕະຫຼອດປີ, ອຸນຫະພູມມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕາມແຕ່ລະລະດູການ ອຸນຫະ ພູມຕໍ່າສຸດ -11 (17) ສູງສຸດ 35 (95), ມີລົມມໍລະສຸມພັດຈາກທິດຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້ ນຳເອົາມວນອາກາດເຢັນ ແລະ ຄວາມຊຸ່ມຊື່ນມາຈາກມະຫາສະໝຸດອັກລັງຕິກ. ແຕ່ວ່າ ເຂດພາກຕາເວັນອອກສ່ວນໃຫຍ່ຈະຖືກກຳບັງຈາກລົມນີ້ເນື່ອງຈາກເປັນເຂດພູມສັນຖານສູງ ແລະ ປະລິມານນ້ຳຝົນສ່ວນຫຼາຍຕົກທົ່ວພາກຕາເວັນຕົກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພາກຕາເວັນ ອອກເປັນເຂດແຫ້ງແລ້ງ. ພູມອາກາດອົບອຸ່ນ ເກີດຂຶ້ນຈາກການ Gulf Stream ໃນມະຫາສະໝຸດອັດລັງຕິກ, ນຳ ອາກາດອົບອຸ່ນມາສູ່ພາກຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນດິນໃຫຍ່ທະວີບເອີຣົບ, ອາກາດເຢັນທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ທາງ ພາກເໜືອ ມີຫົມະຕົກຕະຫຼອດປີ ໂດຍສະເພາະເຂດພູມສັນຖານສູງ.

(ຮູບທີ 24 ແຜນທີ່ສະແດງແຫຼ່ງນ້ຳ)

2.3 ດ້ານເສດຖະກິດ

ໃນຕົ້ນສະຕະວັດທີ 17 ປະເທດອັງກິດໄດ້ມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍທີ່ຈະຂະຫຍາຍເສດຖະກິດທຶນນິຍົມໄວກ່ວາບັນດາ ປະເທດອື່ນໆໃນເອີຣົບຕາເວັນຕົກ. ຫຼາຍຂະແໜງການເສດຖະກິດຂອງອັງກິດໃນເວລານັ້ນຢືນຢູ່ອັນດັບໜຶ່ງຂອງ ທະວີບ ເອີຣົບ; ບັນດາໂຮງງານອຸດສາຫະກຳໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໄວວາ ໂດຍສະເພາະອຸດສາຫະກຳຜະລິດແຜ່ນແພດ້ວຍຂົນສັດ. ຕົວເມືອງຫຼາຍແຫ່ງໄດ້ກາຍເປັນສູນກາງທາງດ້ານການຄ້າທີ່ມີລະບົບຄົມມະນາຄົມຕິດຕໍ່ໄປມາຢ່າງສະດວກສະບາຍ.

ການກຳເນີດໂຮງງານຫັດຖະກຳ ແລະ ການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກຝັງເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດຕາມແບບເສດຖະກິດທຶນນິຍົມ. ຂະແໜງການຜະລິດທີ່ນາຍທຶນອັງກິດໄດ້ລົງທຶນຫຼາຍ ແລະ ນຳໜ້າໝູ່ຄືຂະແໜງການຕຳແຜ່ນແພ ທີ່ຜະລິດຈາກຂົນສັດ. ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ລາຄາຂົນແກະໃນທ້ອງຕະຫຼາດສູງຂຶ້ນ, ຈົນກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍ

ໃນປະເທດ ອັງກິດ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າທີ່ດິນ ແລະ ຊຸມນາງຕ່າງກໍພາກັນລ້ອມຮົ່ວຍຶດດິນຢ່າງເປັນຂະບວນ, ດ້ວຍການຫັນເອົາຕອນດິນມາ ເປັນທັງປູກຫຍ້າເພື່ອລ້ຽງແກະ, ມາດຳເນີນທຸລະກິດຕາມແບບທຶນນິຍົມ.

ເວົ້າລວມແລ້ວ ໃນໄລຍະຕົ້ນຂອງສະຕະວັດທີ 17, ເສດຖະກິດທຶນນິຍົມຂອງອັງກິດໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວເຮັດໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າທຶນ ແລະ ພໍ່ຄ້ານັບມື້ນັບມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ເສດຖະກິດຂອງອັງກິດຍັງຄົງຢູ່ໃນເກນທີ່ດີ ເຖິງ ແມ່ນວ່າຈະປະເຊີນກັບຄວາມທ້າທາຍຫຼາຍຮູບແບບທັງລາຄານ້ຳມັນທີ່ຍັງຄົງຂຶ້ນສູງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເຮັດໃຫ້ອັດຕາການ ຈະເລີນເຕີບໂຕໜ້ອຍກວ່າທີ່ຄາດໄວ້ ຫຼື ປະມານ 1.75% ເຊິ່ງຕໍ່າທີ່ສຸດໃນຮອບ 13 ປີ ແລະ ການສົ່ງອອກສິນຄ້າຂອງ ອັງກິດຫຼຸດລົງ ເຮັດໃຫ້ການຈະເລີນເຕີບໂຕເສດຖະກິດຂອງອັງກິດ ລະຫວ່າງ 2-2.5%. ໃນນັ້ນ ອັດຕາເງິນເຟີ້ຕັດສະນີ ລາຄາຜູ້ບໍລິໂພກ (CPI) ຫຼຸດລົງເຫຼືອ 2% ໂດຍມີສາເຫດມາຈາກພາກສ່ວນຂົນສົ່ງຄ່າບັດໂດຍສານ ຖ້ຽວບິນລະຫວ່າງ ປະເທດໃນລະດູທອງທ່ຽວມີລາຄາຕໍ່າກວ່າປີກ່ອນ. ລາຄານ້ຳມັນກາຊອນ ແລະ ແອັດຊັງ ຫຼຸດລົງເປັນ 3 ເດືອນຕິດຕໍ່ກັນ ໂດຍສະເລ່ຍໃນ ປີ 2005 ອັດຕາເງິນເຟີ້ຢູ່ລະຫວ່າງ 2.1% ເຊິ່ງຖືວ່າສູງທີ່ສຸດຕັ້ງແຕ່ ປີ 1997 (ອັດຕາເງິນເຟີ້ ມີເຖິງ 1.3%). ການຈ້າງງານເພີ່ມຂຶ້ນ 300,000 ຄົນ ຫຼື ສະເລ່ຍ 6000 ຄົນ ຕໍ່ອາທິດລວມການຈ້າງງານທັງໝົດ 2,880,000 ຄົນ ເຊິ່ງສູງທີ່ສຸດເປັນຜົນມາຈາກການກຳນົດມາດຕາການແກ້ໄຂບັນຫາເຍົາວະຊົນ ແລະ ການວ່າງງານໄລຍະຍາວ (Long Term Unemployment) ອັງກິດມີການຫວ່າງງານຕໍ່າກວ່າ 5% ຕໍ່າກວ່າຝຣັ່ງ, ເຢຍລະມັນ ແລະ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ. ອັງກິດຂາດດຸນ 10,200 ລ້ານປອນ ໃນມາດຕາທີ III ຂອງ ປີ 2005 ຈາກ 1.400 ລ້ານປອນ 3.4% ຂອງ GDP ເຊິ່ງຖືວ່າຂາດດຸນສູງສຸດຕັ້ງແຕ່ ປີ 2000 ເປັນຜົນເນື່ອງມາຈາກການຈ່າຍຄ່າປະກັນໄພຈາກເຮືອຣິເດນ Katrina ແລະ ເປັນການປັບໂຄງສ້າງບໍລິສັດນ້ຳມັນຍັກໃຫຍ່ເຊິ່ງມີຜົນກະທົບຕໍ່ການໝູນວຽນຂອງເງິນທຶນ.

(ຮູບທີ 26 The City of London is the financial capital of the world, ນະຄອນຫຼວງລອນດອນ)

ໃນການຄ້າ ຄາດວ່າການສົ່ງອອກສິນຄ້າ ແລະ ບໍລິການຂອງອັງກິດໃນ ປີ 2005 ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 4.75% ຕໍ່ກວ່າທີ່ເຄີຍຄາດໄວ້. ງົບປະມານໃນເດືອນຕຸລາ ປີ ດັ່ງກ່າວ ອັງກິດຂາດດຸນການຄ້າ ແລະ ບໍລິການລວມ 4,500 ລ້ານ ປອນ ແລະ ຂາດດຸນການຄ້າສິນຄ້າ 6,000 ລ້ານປອນ.

(ຮູບທີ 26 ສະຖານີຊຸດເຈາະນໍ້າມັນໃຕ້ທະເລ ໃນທະເລເໜືອ)

(ຮູບທີ 27 Queen Elizabeth Hospital Birmingham, an NHS hospital, ໂຮງໝໍຂອງພະລາຊິນີອິລິຊາເບັດທີ 2 ຢູ່ເບີຣິງແຮມ)

3. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ

ໃນສະຕະສັດທີ I ກ່ອນຄ.ສ ພ້ອມກັນການຊຸດໂຊມຂອງລະບອບຂ້າທາດເກຣັກ. ເມື່ອຄວາມສິວິໄລຂອງເກຣັກໄດ້ສູງສຸດລົງ, ຄວາມສິວິໄລໃໝ່ກໍເກີດຂຶ້ນ ນັ້ນກໍຄືຄວາມສິວິໄລຂອງຈັກກະພົບໂຣແມັງ. ຈັກກະພົບໂຣແມັງໄດ້ ຂະຫຍາຍຕົວຈົນຮອດສະຕະວັດທີ V ຄືປະມານປີ ຄ.ສ 475 ຈຶ່ງຄ່ອຍຊຸດໂຊມລົງ.

ຈາກນັ້ນ ລະບອບສັງຄົມຢູ່ເອີຣົບກໍມີການຫັນປ່ຽນໃໝ່ ແລະ ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວໃນທາງດ້ານເພາະ ມັນແມ່ນໄລຍະຊຸດໂຊມຂອງລະບອບຂ້າທາດ ແລະ ການດຳເນີນຂອງລະບອບສັກດີນາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

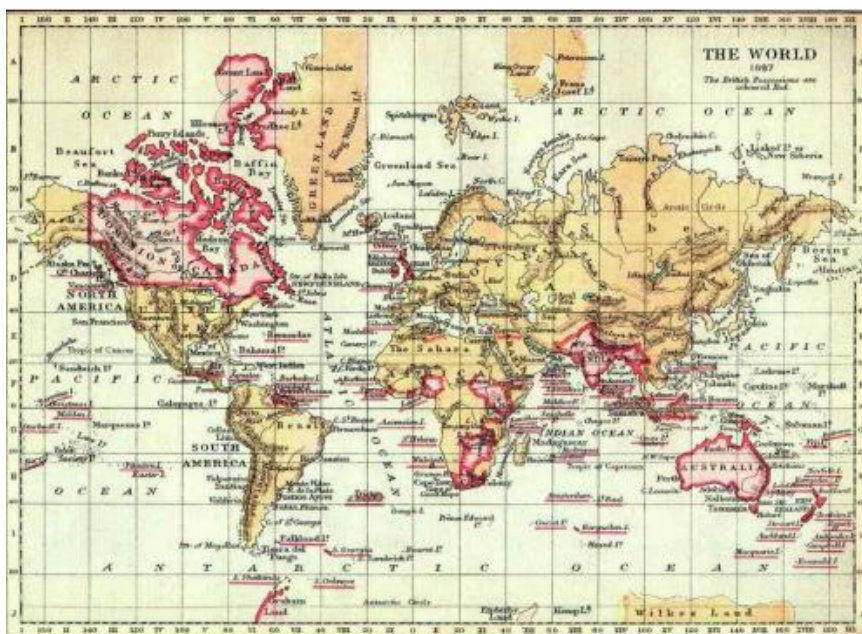
ເມື່ອທຽບ ກັບການຂະຫຍາຍຕົວຄາວກ່ອນ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນໄລຍະນີ້ວ່າ ສະໄໝບູຮານກາງ ເຊິ່ງແກ່ຍາວເຖິງ 10 ສະຕະວັດ ຄື ນັບແຕ່ ສະຕະວັດທີ V ຫາຕົ້ນສະຕະວັດທີ XV.

(ຮູບທີ 28 ພາບວາດສົງຄາມນອງເລືອດຂອງອັງກິດ ປີ 1792-1815)

ສະຫຼັກຖານການຕັ້ງຖິ່ນຖານຂອງກຸ່ມຊົນໃນດິນແດນລາຊະອານາຈັກປາກົດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ເມື່ອ 30.000 ກ່ອນ.ຈົນຮອດປີ ຄ.ສ 47 ເຊິ່ງໄລຍະແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງໂຣແມັງ ເຂົ້າຄອບຄອງພາກໃຕ້ຂອງລາຊະອານາຈັກເປັນ ເວລາ 400 ປີ ໃນເວລາຕໍ່ມາ ເຈີມານິກ ແອງໂກລແຊກຊອນ ໄດ້ເຂົ້າຮຸກຮານພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ ແລ້ວສ້າງຕັ້ງເປັນລາຊະ ອານາຈັກອັງກິດ ໃນສະຕະວັດທີ 10. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຊາວເກລລິກທີ່ຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງສະຫະ ລາຊະອານາຈັກ ຮ່ວມ ກັບຊາວຝິກ ກໍ່ຕັ້ງອານາຈັກແຫ່ງສະກັອດແລນຂຶ້ນໃນສະຕະວັດທີ 9.

ໃນປີ 1066 ຝຣັ່ງໄດ້ເຂົ້າຍຶດຄອງດິນແດນສ່ວນໜຶ່ງຂອງອັງກິດ ເຊິ່ງຖືວ່າ ໄລຍະນີ້ເປັນການນຳເອົາລະບົບ ສັກ ດີນາ ແລະ ວັດທະນະທຳໃນຮູບແບບຝຣັ່ງໄປສູ່ບັນດາປະເທດໃນແຖບນັ້ນ. ຕໍ່ມາ ກະສັດອັງກິດໃນຍຸກກາງ ກໍ່ ສາມາດ ຍຶດດິນແດນສ່ວນນັ້ນຄືນໄດ້ສຳເລັດ ແຕ່ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ກໍ່ເກີດສົງຄາມຍາດດິນແດນກັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງລະຫວ່າງ ອັງກິດກັບຝຣັ່ງ ເຊິ່ງແກ່ຍາວມາເປັນສະຕະວັດ ດັ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ “ສົງຄາມ 100 ປີ”.

(ຮູບທີ 29 ແຜນທີ່ດິນແດນຂອງສະຫະລາຊະອານາຈັກໃນປີ 1897)

ໃນໄລຍະການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຍຸກສະໄໝແຫ່ງການພັດທະນາ ໃນເອີຣົບໄດ້ເກີດຄວາມຂັດແຍ້ງທາງສາສະໜາ ທີ່ເກີດຈາກ “ການປະຕິຮູບ” ແລະການເຂົ້າມາມີບົດບາດຂອງສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ນິກາຍໂປເຕສແຕນໃນແຕ່ລະ ປະເທດ ເຮັດໃຫ້ເກີດການຍຶດຄອງອິດສະຫຼະພາບ ແລະ ຫຼຸດບົດບາດຂອງຊຸນນາງກາໂຕລິກແຫ່ງໄອແລນເໜືອ ຈົນ ຕ້ອງຂຶ້ນກັບ ໂປເຈສແຈນໃນເວລາຕໍ່ມາ. ໃນຂະນະນັ້ນ ປະເທດເວວ ໄດ້ລວມເຂົ້າກັບອານາຈັກອັງກິດຢ່າງຖາວອນ ສ່ວນໄອແລນ ຖືກບັນຍັດໃຫ້ເປັນອານາຈັກເອກະລາດ ຄຽງຄູ່ກັບການຮວມຕົວກັບອັງກິດ. ປີ 1603 ລາຊະ ອານາຈັກອັງກິດ, ສະກັອດແລນ ແລະ ໄອແລນ ໄດ້ຮວມຕົວເຂົ້າກັນ ເມື່ອກະສັດເຈມທີ 6 ແຫ່ງສະກັອດແລນ ໄດ້ທຳການຍ້າຍພະລາຊະວັງຈາກເອດິນເບີກໄປຍັງກຸງລອນດອນ. ກາງສະຕະວັດທີ 17 ໃນດິນແດນອັງກິດຍັງຄົງ ເກີດສົງຄາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (ລວມທັງສົງຄາມກາງເມືອງ) ອັນນຳໄປສູ່ການລົບລ້າງລະບອບລາຊາທິປະ ໄຕໄລຍະສັ້ນ ຂອງເຄືອຈັກກະພົບອັງກິດ ສະກັອດແລນ ແລະ ໄອແລນ. ມາເຖິງປີ 1707 ໄດ້ມີພະລາຊະບັນຍັດສະຫະ ພາບວ່າ ດ້ວຍລະບອບການປົກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ ໃຫ້ປົກຄອງດ້ວຍລະບອບລາຊາທິປະໄຕພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນ.

(ຮູບທີ 30 ອາຄານສີຊາຍຂະໜາດໃຫຍ່ໃນການອອກແບບສະຖາປັດຕະຍະກາເຄທິກ ແຄມແມ່ນ້ຳສີນ້ຳຕານ ແລະ ຂົວຂ້າມນ້ຳ. ອາຄານມີຫໍຄອຍຂະໜາດໃຫຍ່ຫຼາຍແຫ່ງ ລວມທັງມີຫໍໂມງຂະໜາດໃຫຍ່, ພະລາຊະວັງ Westminster ແລະ ທີ່ນັ່ງຂອງລັດຖະສະພາ)

ໃນສະຕະວັດທີ 18 ລດຖະບານອັງກິດພະຍາຍາມລົ້ມລ້າງ "ສະພາໂປເຕສແຕນແຫ່ງຮັນໂນເວີ" ແລ້ວຟື້ນ ຟຸສະພາກາໂຕລິກແຫ່ງສະຈວດ" ແຕ່ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ໃນກາງສະຕະວັດທີ 18 ເມື່ອປີ 1801 ສະຫະລາຊະ ອານາຈັກ ໄດ້ ຖືກປະກາດຊື່ຢ່າງເປັນທາງການ ພ້ອມກັບການປະກາດກົດສະຫະພາບ

(ຮູບທີ 31 ອາຄານໃນຫໍລັດຖະສະພາ)

ຕົ້ນສະຕະວັດທີ 19 ການປະຕິວັດອຸດສາຫະກຳໄດ້ກຳເນີດຂຶ້ນ ນຳໂດຍອັງກິດທີ່ເລີ່ມຈະປ່ຽນແປງປະເທດ ເຊິ່ງ ນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງອຳນາດທາງການເມືອງຈາກເຈົ້າຂອງທີ່ດິນອະນຸລັກນິຍົມ ໄປສູ່ນັກອຸດສາຫະກຳໃໝ່ (ນາຍທຶນ). ປີ 1832 ລັດຖະສະພາຜູ້ນາກົດໝາຍປະຕິຮູບຄັ້ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງມີການຖ່າຍໂອນອຳນາດຈາກຊົນຊັ້ນຊຸມນາງ ໄປສູ່ຊົນຊັ້ນກາງ ພາຍຫຼັງທີ່ຝຣັ່ງປະລາໄຊໃນການປະຕິວັດ ແລະ ສົງຄາມນາໂປເລອົງ (1712-1830) ສະຫະລາຊະອານາຈັກ ກາຍເປັນທ່າແຮງທາງດ້ານທຳເຮືອ ແລະ ເປັນຈັກກະພັດທີ່ສຳຄັນໃນສະຕະວັດທີ 19 (ທີ່ມີລອນດອນ ເປັນເມືອງທີ່ໃຫຍ່ ທີ່ສຸດໃນໂລກໃນປະມານປີ 1830). ອັງກິດໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສົງກັບຝຣັ່ງ, ລັດເຊຍ, ເຢຍລະມັນ ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາໃນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1 (1914-1918). ຕໍ່ມາ ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດໄດ້ເຂົ້າສູ່ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 2 ໂດຍການປະກາດສົງຄາມກັບເຢຍລະມັນ ປີ 1939 ແລະ ເປັນຝ່າຍຊະນະສົງຄາມ ກາຍເປັນໜຶ່ງໃນສາມຈັກກະພັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງໂລກ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມວາງແຜນໂລກຫຼັງສົງຄາມ ເປັນຜູ້ຮ່ວມລົງນາມປະກາດຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ເປັນໜຶ່ງໃນຫ້າຂອງສະມາຊິກຄະນະ ມົນຕິຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດ

(ຮູບທີ 32 ສິນທິສັນຍາສະຫະພາບນຳໄປສູ່ສະຫະລາຊະອານາຈັກດຽວທີ່ຄອບຄອງ ບຣິຕເທນໃຫຍ່ທັງໝົດ)

ເມື່ອໄໝບູຮານກາງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ສະໄໝໃໝ່ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນຄື ສະໄໝພັດທະນາຄືນ ເຊິ່ງແມ່ນໄລຍະທີ່ມີ ການຂະຫຍາຍຕົວແຮງພິສິດຄວນທາງດ້ານພູມສາດ, ເສດຖະກິດ ຕະຫລອດຮອດແນວຄິດ ປັດຊະຍາ ແລະ ວັນນະຄະດີ ສິລະປະກຳ. ໃນສະໄໝອາດິດ, ອັງກິດເປັນປະເທດທີ່ເຮືອງອຳນາດ ແລະ ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດຄືມີອານານິຄົມຢູ່ທົ່ວໂລກຈັນມີ ຄຳເວົ້າທີ່ເລື່ອງລືວ່າ “ ອັງກິດ ບໍ່ມີຍາມຕາເວັນຕົກດິນ ”.

ເຖິງວ່າອັງກິດຈະບໍ່ຄືຄາວກ່ອນ ແຕ່ກໍຖືວ່າເປັນປະເທດທີ່ມີບົດບາດພິສິດຄວນ ໃນເອີຣົບກໍຄື ໃນເວທີສາກົນ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມູນຍັງມໍລະດົກທາງດ້ານແນວຄິດ, ການປົກຄອງ ຕະຫລອດຮອດວັນນະຄະດີສິລະປະກຳຂອງອັງກິດຍັງຝັງເລິກ ຢູ່ໃນຫລາຍໆ ປະເທດ ທີ່ເຄີຍເປັນອານານິຄົມມາກ່ອນ.

ສະໄໝ ວິກຕໍເຣີຍ ຄືໄລຍະເວລາຕັ້ງແຕ່ ຄ.ສ 1873-1900 ເຊັ່ນຍຸກແຫ່ງຄວາມກ້າວໜ້າ ຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ສະລັບຊັບຊ້ອນ. ໃນດ້ານການເມືອງປະເທດອັງກິດໄດ້ກ້າວໄປສູ່ປະຊາທິປະໄຕທີ່ສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ ເປັນໄປດັ່ງນີ້ ໄດ້ແກ່ຂະບວນການທີ່ໄດ້ຮັບສຳເລັດນາ The Charrists ພວກນີ້ໄດ້ພະຍາຍາມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຖະບານ ອັງກິດປັບປຸງແນວທາງປະຕິບັດຕາມຫຼັກ 6 ປະການຄື:

- ໃຫ້ຜູ້ຊາຍໜຶ່ງຄົນມີສິດອອກສຽງເລືອກຕັ້ງ.
- ໃຫ້ໃຊ້ວິທີອອກສຽງໂດຍຄະແນນລັບ.
- ໃຫ້ມີການປະສົມລັດຖະສະພາລະໜຶ່ງສະໄໝ.
- ໃຫ້ຍົກເລີກຂໍ້ບັງຄັບວ່າດ້ວຍປະລິມານຂອງຊັບສິນໃນການກຳນົດຄຸນສົມບັດສູ່ການສະມັກເລືອກຕັ້ງເປັນສະມາຊິກລັດຖະສະພາ.
- ໃຫ້ຈ່າຍເງິນເດືອນສະມາຊິກລັດຖະສະພາ.

- ໃຫ້ກຳນົດເຂດເລືອກຕັ້ງໂດຍໃນແຕ່ລະເຂດມີຈຳນວນເທົ່າກັນ.

ໃນດ້ານສັງຄົມການຂະຫຍາຍຕົວທາງອຸດສາຫະກຳເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນອົບພະຍົກອອກຈາກຊົນນະບົດເຂົ້າສູ່ຕົວເມືອງ ເຂົ້າເຮັດວຽກເປັນກຳມະກອນຕາມໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີບັນຫາດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສແອອັດໃນໃຈກາງເມືອງບັນ ຫາດັ່ງກ່າວມານີ້ ມີການຜິດຖຽງກັນການແກ້ໄຂຄວນດຳເນີນໄປແນວໃດທີ່ສຳຄັນມີຢູ່ 3 ແນວທາງຄື:

- ແນວທາງເສລີປະຕິບັດຂອງ ອາດາມສະມິດ.
- ແນວທາງການຍຶດປະໂຫຍດຂອງຄົນສ່ວນຫຼາຍເປັນຫຼັກຂອງ ເຈີເຮັມມິເບິນທາມ.
- ແນວທາງການເຮັດວຽກຂອງຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເພື່ອຫວັງເງິນທອງເຖິງ ໂທມາສຄາຣໂຢວ ເປັນຜູ້ສະເໜີ.

4. ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ

ອັງກິດ ນອກຈາກເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດໂລກແລ້ວ ຍັງເປັນປະເທດທີ່ອຸດົມໄປດ້ວຍວັນນະຄະດີ ສິລະປະກຳອັນ ເປັນຕົ້ນແບບຂອງໂລກຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານມາຈົນເຖິງປະຈຸບັນ. ວັນນະຄະດີອັງກິດມີບົດບາດຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ມີຊື່ກ້ອງໂລກແມ່ນນັບຕັ້ງແຕ່ສະຕະວັດທີ 7 ເຖິງປະຈຸບັນ ເຊິ່ງແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍຍຸກເຊັ່ນ:

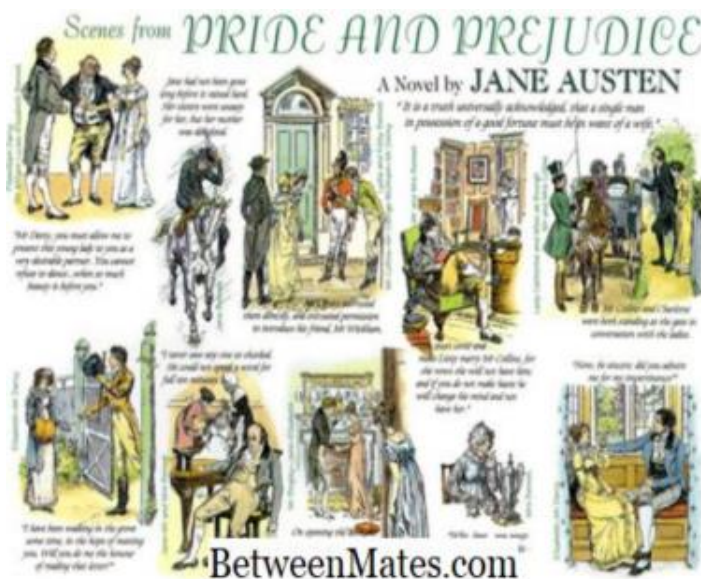
- ວັນນະຄະດີອັງກິດຍຸກປີ ຄ.ສ 658-1.100
- ວັນນະຄະດີອັງກິດຍຸກກາງ ປີ ຄ.ສ 1.100-1.500
- ວັນນະຄະດີອັງກິດຍຸກສະຕະວັດທີ 19
- ວັນນະຄະດີອັງກິດແຕ່ປີ ຄ.ສ 1.901 ເຖິງວັນນະຄະດີສະໄໝໃໝ່ ແລະ ວັນນະຄະດີໃນຍຸກສະຕະວັດ20.

ນັກປະພັນທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ແລະ ມີຊື່ສຽງເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍເຊັ່ນ: ວິນລຽມ ເຊັກສເປຍ, ຊາກ ດິກທິເກັນ... ວັນນະຄະດີທີ່ຂຽນຂຶ້ນ ມີທັງປະເພດເທບນິຍາຍ, ນະວະນິຍາຍ, ບົດກະວີ, ບົດລະຄອນ... ເນື້ອໃນວັນນະຄະດີສ່ວນໃຫຍ່ສ່ອງແສງເຖິງສະພາບເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ພ້ອມນັ້ນ ຍັງສ່ອງແສງຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງວັດທະນະທຳ ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນຄວາມສະຫຼຽວສະຫຼາດໃນການຂຽນພັນລະນາກ່ຽວກັບມາລະຍາດຂອງແຕ່ລະຊັ້ນຄົນ, ຊັ້ນຮຽນ. ມີຄວາມ ໂດດເດັ່ນດ້ານການເນັ້ນເລື່ອງລັກສະນະການປະພັນ ແລະ ລັກສະນະຂອງຕົວລະຄອນ.

ວັນນະຄະດີອັງກິດ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນແນວຄິດໃນຫຼາຍແງ່ຫຼາຍມຸມເຊັ່ນ:

- ແງ່ມຸມດ້ານຄວາມບັນເທີງ ຜ່ອນຄາຍອາລົມ ຜ່ານພາສາ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົວລະຄອນ.
- ແງ່ມຸມທີ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້, ຄວາມຄິດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ທີ່ແປກໃໝ່ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ
- ແງ່ມຸມທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນລັກສະນະຂອງວັດທະນະທຳອັງກິດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ.
- ແງ່ມຸມຊ່ວຍເພີ່ມພູນປະົບການຮຽນຮູ້ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຜ່ານຕົວລະຄອນ ແລະ ເຫດການໃນເລື່ອງ.

ນອກຈາກນັ້ນ ວັນນະຄະດີອັງກິດຍັງປະກອບດ້ວຍຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ເປັນຕົ້ນແບບທີ່ຍອດຍິງດ້ານ ລັກສະນະຂອງການປະພັນ ເຊິ່ງສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນວັນນະຄະດີຕົ້ນແບບຂອງໂລກທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ.

(ຮູບທີ 35 ບັນດາວັນນະກຳທີ່ພົ້ນເດັ່ນ)

ບົດທີ 2

ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ

1. ສະໄໝພັດທະນາຄືນ

ວັນນະຄະດີອັງກິດໃນສະໄໝພັດທະນາຄືນແມ່ນວັນນະຄະດີທີ່ມີຄວາມໂດດເດັ່ນ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ ບັນດາວັນນະຄະດີຂອງປະເທດຕາເວັນຕົກ. ໃນນີ້ ລະຄອນໄດ້ກາຍເປັນຮູບແບບປະດິດແຕ່ງທີ່ພື້ນເດັ່ນ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນ ລະຄອນໂສກ, ໃນໄລຍະນັ້ນ ອັງກິດໄດ້ມີຫຼາຍນັກປະພັນນັກກະວີ ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງດັງກ້ອງໄປທົ່ວປະເທດ ກໍຄື ທົ່ວເອີຣົບແມ່ນ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ເຊິ່ງແມ່ນນັກປະພັນອັງກິດຜູ້ຍິງໃຫຍ່ ທີ່ມີຜົນງານການປະດິດແຕ່ງຢ່າງ ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຍັງເປັນອະມະຕະມາເຖິງປະຈຸບັນ.

ພາຍໃຕ້ລາສະການຂອງລາຊິນີເອລິຊາເບັດ I (Queen Elizabeth) ປະເທດອັງກິດ ຮຸ່ງເຮືອງເຫຼືອງເຫຼ້ອມ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວວັນນະຄະດີສິລະປະກຳ ກໍໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຈິດຈໍ່ ຈາກລາຊິນີທີ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການປະດິດແຕ່ງ ແລະ ການສະແດງ ບໍ່ວ່າການສະແດງລະຄອນກໍຄືການສະແດງອື່ນໆ ເຮັດໃຫ້ວັນນະຄະດີອັງກິດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງແຮງ ຈົນກາຍເປັນມໍລະດົກໂລກທາງດ້ານວັນນະຄະດີສິລະປະກຳ ໃນໄລຍະຕໍ່ມາ.

ວັນນະຄະດີທີ່ດີເດັ່ນ ແລະ ເປັນຕົວແທນກວ່າໝູ່ໃນສະໄໝພັດທະນາຄືນນີ້ ແມ່ນວັນນະຄະດີອັງກິດ ເຊິ່ງແມ່ນ ນັກປະພັນວິນລຽມເຊັກສະເປຍ ເປັນຜູ້ຖືຄັນທຸງນຳໜ້າ. ສະໄໝພັດທະນາຄືນແກ່ຍາວເຖິງ 2 ສະຕະວັດ (XV-XVI) ຈຶ່ງ ສິ້ນສຸດລົງ.

ໃນດ້ານວັນນະຄະດີຂອງປະເທດອັງກິດໄດ້ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ນັກປະພັນເລີ່ມຂຽນເພື່ອຜູ້ອ່ານທົ່ວໄປ.
- ນັກປະພັນມັກຈະເປັນຄົນເວົ້າເກັ່ງທີ່ສາມາດຢູ່ນໍາໄດ້.
- ເອກະສານມີຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຈັດໜ້າໃໝ່ຂຶ້ນກັບລົດນິຍົມຂອງຊົນຊັ້ນ.
- ມີນັກປະພັນຍິງທີ່ມີຄວາມສາມາດຫຼາຍຄົນເຊັ່ນ: ກອກ ອີເລີດ.
- ເນື້ອໃນວັນນະກຳມັກຈະເປັນສ່ວນປະສົມລະຫວ່າງ ໂຣແມນຕິກ ແລະ ລິລິດ.
- ນັກປະພັນມັກຈະສອນສິນລະທຳໃຫ້ແກ່ຜູ້ອ່ານພ້ອມກັບການໃຫ້ຄວາມບັນເທີງ.

ບົດກະວີໃນຍຸກນີ້ແມ່ນສອງແສງເຖິງຄວາມທຸກຄວາມສຸກຂອງມວນມະນຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ນັກປະພັນ ອີລິຊາ ເບດ, ບາແຮັດ, ໂບນິງ ໄດ້ພັນລະນາຄວມທຸກຍາກຂອງເດັກທີ່ເຮັດວຽກງານເປັນກຳມະກອນຢູ່ຕາມໂຮງຈັກໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳໄວ້ໃນກະວີນິພົນ “ເດັກນ້ອຍຮ້ອງໄຫ້” ລອດ ເທີນນີເຊິນ, ເຈົ້າຊີວິດຊາກເລີ ແລະ ວິນລຽມ ມໍຣິສ ກໍລ້ວນ ແຕ່ສິນໃຈກັບບັນຫາສັງຄົມອັງກິດໃນສະໄໝນັ້ນ.

ບົດຄວາມໃນຍຸກນີ້ມີລັກສະນະເປັນປະເພນີ ແລະ ເອົາຈິງເອົາຈັງຂອງນັກຂຽນ ບົດຄວາມມີ 2 ສາຍຄື:

- ເຊື່ອວ່າວິທະຍາສາດ ແລະ ເຄື່ອງຈັກຈະພາໃຫ້ຊາດໄປສູ່ຄວາມຈະເລີນ.
- ເຊື່ອວ່າວິທະຍາສາດ ແລະ ເຄື່ອງຈັກຈະພາໃຫ້ຊາດໄປສູ່ຄວາມວິວັດທະນາການ.

ນະວະນິຍາຍເປັນວັນນະກຳຂະແໜງໜຶ່ງທີ່ຈະເລີນກວ່າໝູ່ໃນຍຸກນີ້ ເພາະຄົນໃນສັງຄົມນິຍົມອ່ານນະວະນິຍາຍ ຫຼາຍທີ່ສຸດ ນະວະນິຍາຍທີ່ມີໂຄງເລື່ອງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ການຂາດຄວາມສຳພັນ ໄດ້ແກ່ເລື່ອງ Pickwick Papers ຂອງຊາກ ດິກເກັນ.

ໃນດ້ານກະວີນິພົນໄດ້ແກ່ “ໂຄ້ງມ້ວນໃໝ່” ຂອງ ລອດ ເທີນນີເຊິນ, ໂຣເບີດ ໂບນິງ, ອີລິຊາເບດ, ບາແຮັດໂບນິງ.

ໃນດ້ານບົດຄວາມໄດ້ແກ່ Diana of crossway ຂອງ ກອກ ເມີຍຕິດ, ຮິດແນບເພດ.

ໃນດ້ານລະຄອນໄດ້ແກ່ເລື່ອງ Importance of Being Earest ຂອງ ໂອກາ ວິລ.

ໃນສະໄໝລັດທິສັດຈະທັດມີນັກປະພັນທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງຄື: ຊາກ ດິກເກັນ ບົດປະພັນຂອງທ່ານມີ ເລື່ອງ ໂອລິເວີ ທະວິສ, ນິໂຄລາສ ນິກເກັນບີ, ດີໂອລຄຽວຣີໂອຊີຕິຊອຟ, ເດວິດ ຄອບເບີຟິລ, ບິກເຣົາ, ເລື່ອງຂອງສອງນະຄອນ, ຄວາມຄາດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ບົດປະພັນທີ່ຍັງບໍ່ຈົບເລື່ອງ “ຄວາມລຶກລັບຂອງ ເອດວິນຄຣູດ”.

2. ນັກປະພັນດີເດັ່ນ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ (William Shakespeare)

ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ແມ່ນນັກປະພັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ໜຶ່ງ ຂອງປະເທດ ອັງກິດ ກໍຄືຂອງໂລກ ທ່ານເປັນຜູ້ຖືຄັນທຸງ ນຳໜ້າໃນການປະດິດແຕ່ງວັນນະຄະດີສະໄໝພັດທະນາຄືນຂອງ ອັງກິດ ທ່ານມີຄວາມສາມາດດ້ານການປະພັນຫຼາຍຮູບແບບ ເຊັ່ນ ນະວະນິຍາຍ, ກະວີ, ລະຄອນ ທ່ານປະພັນທັງບົດລະຄອນ ຕະຫຼົກ ໄດ້ແກ່ເລື່ອງ ພໍ່ຄ້າເມືອງວານິດ, ລະຄອນໂສກໄດ້ແກ່ເລື່ອງ: ຮ້າແລັດ, ລະຄອນໂສກນາດຕະກຳຮັກ ໄດ້ແກ່ເລື່ອງໂຮມີ ໂອ-ຈຸລຽດ. ນອກນັ້ນ, ທ່ານຍັງມີຜົນງານການປະດິດແຕ່ງອື່ນໆ ອີກເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ.

(ຮູບທີ 35 ນັກປະພັນ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ)

3. ປະຫວັດຫຍໍ້

ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ເກີດທີ່ເມືອງ ສະຕຣາຟອດ ອັບພອນ ອາວອນ (Stratford-upon-Avon) ໃນປີ 1564, ບິດາ ຂອງທ່ານຊື່ວ່າ ຈອນ ເຊັກສະເປຍ (John Shakespeare) ເຊິ່ງມີອາຊີບເປັນຄົນຂ້າສັດ ແຕ່ຕໍ່ມາກໍປ່ຽນອາຊີບ ມາດເປັນພໍ່ຄ້າທີ່ມີຜົນສຳເລັດພໍສົມຄວນ, ແມ່ຊື່ວ່າ ນາງ ແມຣີ ອາເດັນ (Mary Arden).

(ຮູບທີ 36 ບ້ານເກີດຂອງວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ)

ທ່ານ ວິນລຽມ ໄດ້ຮັບການສຶກສາຂັ້ນຕົ້ນທີ່ບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ແລະພໍ່ຂອງທ່ານໄດ້ 18 ປີ ກໍໄດ້ສ້າງຄອບຄົວກັບ ນາງ ແອນ ຮາດຕາເວ (Anne Hathaway) ເຊິ່ງແມ່ນລູກສາວຊາວນາ ແລະ ມີອາຍຸລື່ນວິນລຽມ 8 ປີ. ຕໍ່ ມາກໍມີບຸດຮ່ວມກັນ 3 ຄົນ, ຜູ້ທຳອິດແມ່ນລູກສາວ. ພໍມາຮອດປີ 1585 ພັນລະຍາກໍໄດ້ເກີດລູກຝາແຝດຕ່າງເພດ (ຕໍ່ມາ 1596 ແຝດຜູ້ຊາຍກໍໄດ້ເສຍຊີວິດອັນໄດ້ນຳເອົາຄວາມໂສກເສົ້າໂສກາມາສູ່ຄອບຄົວຫຼາຍທີ່ສຸດ)

ພໍ່ມາຮອດປີ 1592, ຊື່ສຽງຮຽງນາມຂອງ ທ່ານ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ເຊິ່ງເປັນທີ່ໂດງດັງໃນທົ່ວ ປະເທດ ແລະ ທ່ານເອງກໍໄດ້ກ້າວໜ້າໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ກິດຈະ ການວຽກງານປະດິດແຕ່ງຂອງທ່ານ ກ້າວເຂົ້າສູ່ ລະດັບ ສຸດຍອດ ປີ 1596 ແລະ ທ່ານໄດ້ຖືກຈັດເຂົ້າ ໃນຖັນ ແຖວແນວໜ້າ ຂອງບັນດານັກປະພັນລະດັບ ສຸດຍອດ ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມອຸປະຖຳຄ້ຳຊຸ ຈາກວົງກະສັດ ອັນມີລາຊິນີ ເອລີຊາເບັດ ເປັນຜູ້ນຳສູງສຸດ. ຖືໄດ້ວ່າ ທ່ານ ວິນລຽມ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທັງທາງ ດ້ານການປະພັນ ແລະ ທາງດ້ານເສດຖະກິດຄອບຄົວ. ທ່ານໄດ້ຖືຫຸ້ນສ່ວນໂຮງລະຄອນສອງແຫ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງ ຂອງອັງກິດໃນຕອນນັ້ນ.

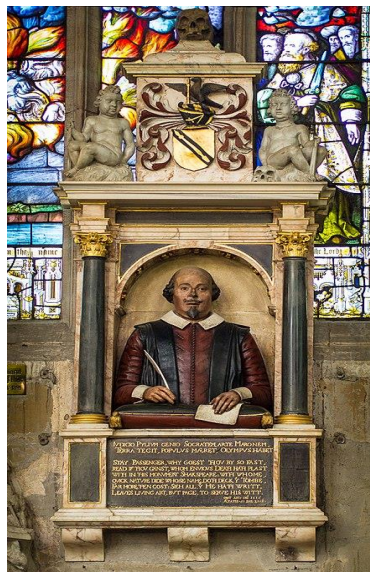

(ຮູບທີ 37 ກາສັນຍາລັກປະຈຳຕະກູນຂອງວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ)

(ຮູບທີ 38 ໂຮງລະຄອນຫຼັງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນລອນດອນ)

ທ່ານຍັງເປັນຍັງນັກທຸລະກິດທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ ແລະ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະດວກ ສະບາຍ ໃນເມືອງຈິນເຖິງມີສິ້ນຊີວິດຄື ເດືອນ 5 ປີ 1616. ສິບຂອງທ່ານໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ ທີ່ໂບດແຫ່ງໜຶ່ງ ແລະ ປະຈຸ ບັນນີທີ່ແຫ່ງນັ້ນກໍມີອະນຸສາວະລີຂອງທ່ານຕັ້ງຢູ່ເພື່ອລະນຶກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງທ່ານໃນວົງການປະດິດແຕ່ງ ວັນນະຄະດີ.

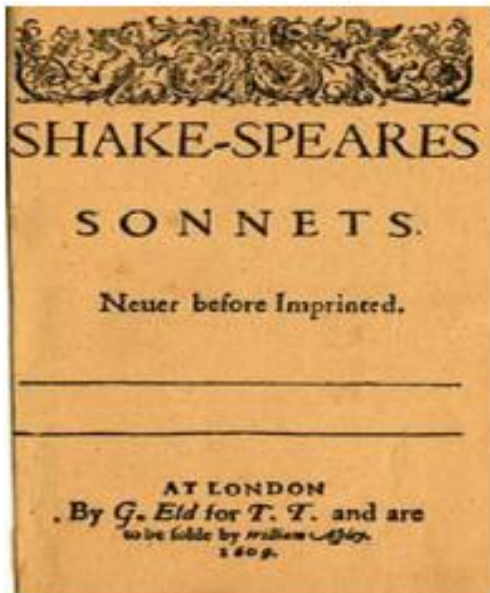
(ຮູບທີ 40 ຫຼຸມຝັງສິບ ແລະ ອະນຸສາວະລີຂອງ ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ)

4. ພາລະກິດການປະດິດແຕ່ງ

ຜົນງານຂອງທ່ານແມ່ນມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ບົດລະຄອນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໂສກອະນາດຕະກຳ ເຊິ່ງແມ່ນມູນມັງອັນລ້ຳຄ່າ ໃຫ້ແກ່ຊາວໂລກຈຳນວນ 38 ບົດ ຜົນງານເລື່ອງທຳອິດແມ່ນ "ພະເຈົ້າຊາທີ 3" ໃນນັ້ນບົດລະຄອນທີ່ດີເດັ່ນ ແລະ ມີຊື່ ສຽງກວ່າໝູ່ແມ່ນເລື່ອງ "ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ, ລາຊາເລຍ, ແມັກເບັດ, ຮຳແລັດ, ໂອແຕັນໂລ, ແອນໂທນີ ແລະ ນາງ ຄຣິໂອພັດຕຣາ". ສ່ວນທີ່ເປັນບົດເລື່ອງກໍ່ມີເລື່ອງ ລະດູໜາວ, ເຈົ້າຊີວິດຮັງຮີ VIII ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆ. ສ່ວນບົດລະຄອນ ຕະຫຼັກກໍ່ມີ ພໍ່ຄ້າເມືອງເວນິດ, ລາງຝັນໃນລະດູຮ້ອນ, ຄົນທີ 12 ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆ.

ນອກນັ້ນຍັງມີກະວີນິພົນແບບ "ຊອນເນັດ" 154 ເລື່ອງ, ກະວີນິພົນຍາວ 2 ເລື່ອງຄື: ພະເຈົ້າເຮັນລີທີ 4 ແລະ ທີ 5 (1590).

(ຮູບທີ 40 ໜ້າປົກໜັງສື ຊອນເນັດ ພິມໃນປີ 1609)

ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງຟື້ນຟູ ລາຊະວົງ ຊ່ວງທົດສະວັດ 1660 ແລະ ປາຍ ສະຕະວັດທີ 17 ແນວຄິດແບບຄາສຊິກ ນັກວິຈານໃນຍຸກນັ້ນສ່ວນຫຼາຍມັກ ຈັດລະດັບງານຂອງ ເຊັກສະເປຍ ຕໍ່າກວ່າ ຈອນ ເຟສເຊີ ແລະ ເບນ ໂຈນສັນ , ໂທມັສ ໄຮເມີ ວິພາກວິຈານເຊິ່ງຕໍ່ານີ້ກັບການທີ່ ເຊັກສະເປຍນຳເອົາເລື່ອງຕະຫຼົກ ມາປົນເປັກບາງໂສກ ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຈອນ ໄດຣເດນ ແລະ ນັກວິຈານອີກຄົນໜຶ່ງ ໃຫ້ຄຳແກງງານຂອງເຊັກສະເປຍຢ່າງສູງ ເຂົາເົ້າເຖິງ ໂຈນສັນວ່າ " ຂ້ອຍນັບຖືເຈົ້າ ແຕ່ຂ້ອຍຮັກ ເຊັກສະເປຍ", ຄຳວິຈານຂອງ ໄຮ ເມີ ມີອິດທິພົນເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດ ຈົນຮອດສະຕະວັດທີ 18 ນັກ ວິຈານຈຶ່ງເລີ່ມກ່າວຂວັນເຖິງຖ້ອຍຄຳອັນງົດງາມຂອງເຊັກ ສະເປຍ ແລະ ຍອມຮັບເຖິງອັດສະລິຍະພາບໃນທາງອັກສອນຂອງທ່ານ ງານຂຽນທາງວິຊາການຫຼາຍຢ່າງ ລວມເຖິງງານທີ່ໂດດເດັ່ນ ເຊັ່ນງານຂຽນຂອງ

ຊາມູເອລ ຈອນສັນ ໃນປີ 1765 ແລະ ເອດມອນ ມາໂລນ ໃນປີ 1790 ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມນິຍົມຍົກຍ້ອງທີ່ເພີ່ມ ພຸນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ເມື່ອເຖິງຊ່ວງປີ 1800 ທ່ານໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງເປັນກະວີເອກແຫ່ງ ຊາດ ຕະຫຼອດສະຕະວັດທີ 18 ແລະ 19 ຊື່ສຽງຂອງວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ກໍ່ໂດ່ງດັງກວ້າງໄກທຽບ ກັບບັນດານັກ ຂຽນຊື່ດັງທ່ານອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ວິກຕໍ່ ຣຸຍໂກ ແລະ ທ່ານອື່ນໆ.

ບົດທີ 3

ລະຄອນໂສກ ໂຣມີໂອ ແລະ ຈູລຽດ

1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້ (Romeo and juliet)

ແປໂດຍ: ອາລຸນ ສິລັດຕະນະກຸນ.

ຮຽບຮຽງຄືນໃໝ່ໂດຍ: ອາທິດອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ. ຢູ່ເມືອງເວໂຣນາທີ່ປະເທດອິຕາລີ, ໄດ້ມີສອງຕະກຸນໃຫຍ່ ຄື ຕະກຸນມົງຕັກ (Montague) ແລະ ຕະກຸນກາປຸເລັດ (capulet) ທັງສອງຕະກຸນມີການຜິດຖຽງກັນ, ເປັນປໍລະປັກ ກັນນັບມື້ນັບແຮງຂຶ້ນ, ຕະຫຼອດຮອດຄົນຮັບໃຊ້ຂອງສອງ ຕະກຸນກໍ່ກຽດສັງກັນ. ເມື່ອພົບພໍ້ກັນຢູ່ບ່ອນໃດກໍ່ຜິດຖຽງກັນ ຕອຍຕີກັນ.

ເລື່ອງນີ້ແມ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຮັກອະມະຕະຂອງໂຣເມໂອ (ລູກຊາຍຂອງຕະກຸນມົງຕັກ) ກັບຈູລຽດ (ລູກສາວຂອງຕະກຸນກາປຸເລັດ).

ວັນໜຶ່ງຊຳຊັນ (Samson) ແລະ ກຣີກໍຣີ (Gregory) ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງກາປຸເລັດໄດ້ໄປພົບກັບອາຟຣານ (Afran) ແລະ ບານທາຊາ (Balthasar) ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງມົງຕັກ ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນ. ເວລາຕໍ່ສູ້ກັນນັ້ນ, ເປັນໂວລີໂອ (Benvolio) ເພື່ອນຂອງໂຣເມໂອ

ທີ່ມັກຄວາມສະຫງົບກໍ່ເຂົ້າຫ້າມແຕ່ ກໍ່ຊ້າເກີນໄປ, ໄຫບານ (Tybalt) ຜູ້ເລືອດຮ້ອນຂອງຕະກຸນກາປຸເລັດກໍ່ມາຮອດ, ສຽງຮ້ອງຖືກຖຽງກັນຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍ່ມາຫຸ້ມລ້ອມເຖົ້າກາປຸເລັດ ແລະ ເມຍກໍ່ມາ, ເຖົ້າມົງຕັກ ແລະ ເມຍກໍ່ມາການຖືກຖຽງກັນໄດ້ຂຶ້ນສູ່ລະດັບ ສູງສຸດ. ພໍດີເຈົ້າຊີວິດແອສຄາລາສ (Escalus) ກໍ່ໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດປ່າ. ການຜິດຖຽງກັນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ້ອງຖະໜົນຟືດຟື້ນນັ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຟັງ ດຽວນີ້ ! ຖ້າພວກເຈົ້າຫາກເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາໃນທ້ອງຖະໜົນອີກ, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຈ່າຍຄ່າເສຍຫາຍດ້ວຍຊີວິດ, ທຸກ ຄົນຕ້ອງໝີຈາກບ່ອນນີ້ໄປດຽວນີ້. ມົງຕັກ ແລະ ເມຍ ແລະ ເປັນໂວລີໂອໝີນໍາຫຼັງໝູ່.

ໂຣເມໂອຢູ່ໃສ? ເມຍອຸທານຂຶ້ນ. ຂ້ອຍດີໃຈຫຼາຍທີ່ໂຣເມໂອບໍ່ໄດ້ຮ່ວມໃນການຕອຍຕີກັນເທື່ອນີ້. ເປັນໂວລີໂອ ເວົ້າວ່າ: ແຕ່ເຊົ້າໆພຸ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດນອນໄດ້, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໄດ້ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນປ່າໄມ້ຢູ່ໃນເບື້ອງຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງ ແລະ ໄດ້ເຫັນໂຣເມໂອຢູ່ລຳພັງພຽງຄົນດຽວ. ຈາກນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາລາວແຕ່ລາວເຫັນຂ້ອຍລາວກໍ່ເອົາໂຕເຂົ້າ ໄປລີ້ຢູ່ໃນປ່າ, ຂ້ອຍກໍ່ເລີຍບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຊ້າ.

ມົງຕັກກໍ່ເວົ້າວ່າ: ໂຣເມໂອຖືກພົບແຕ່ໃນຍາມເຊົ້າຫຼາຍເທື່ອຢູ່ ແລະ ກໍ່ໄຫ້ລຳພັງຢູ່ຜູ້ດຽວ. ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນສູງ ແລ້ວກໍ່ເຂົ້າຫ້ອງນອນອັດປະຕູຕະຫຼອດວັນ. ຂ້ອຍກໍ່ຄິດວ່າຢ້ານມີບັນຫາໃດໜຶ່ງ.

ພໍດີໂຣເມໂອຍ່າງມາເປັນໂວລີໂອເຫັນກ່ອນ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ກະຣຸນາຫຼົບຫຼີກໄປ ແລະ ຂ້ອຍຈະພະຍາຍາມຄື້ນຄວາວ່າບັນຫາຂອງດລາວແມ່ນຫຍັງ?

ຈາກນັ້ນເປັນໂວລີໂອກໍ່ເຂົ້າຫາໂຣເມໂອແຕ່ລາວບໍ່ຖາມຫຍັງຫລາຍກ່ອນທີ່ລາວຈະຮູ້ຄວາມຈິງ. ໂຣເມໂອ ເວົ້າວ່າ: ຂ້ອຍຮັກໂຣຊາລິນຜູ້ສວຍງາມ, ແຕ່ລາວບໍ່ຮັກຂ້ອຍ.

ເປັນໂວລີໂອກໍ່ພະຍາຍາມເວົ້າລົມຈົນສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອຊ່ວຍໂຣເມໂອ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີຜົນຄືເປັນໂວລີໂອໄດ້ເວົ້າ: ລົມນາງສາ.....ຢາຄິດເຖິງອີກ.....ເປັນໂວລີໂອເວົ້າ; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະມາສອນຂ້ອຍໃຫ້ລົມນາງໄດ້ດອກ....ໂຣເມໂອ ເວົ້າ.

ເປັນໂວລີໂອ: ເຈົ້າຄວນຈະປ່ອຍຕາເຈົ້າເພື່ອເບິ່ງອ້ອມຂ້າງຢ່າງອິດສະຫຼະຕື່ມລອງເບິ່ງ! ຊອກເບິ່ງສາວງາມຜູ້ອື່ນແດ່ !

ໂຮເມໂອ: ພວກເຂົາກໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງຕໍ່ຂ້ອຍວ່າພວກເຂົາງາມພຽງໃດ, ສ່ວນໂຮຊາລິນຊ້ຳພັດລົມພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນອີກ.

ຊະນະດຽວກັນຢູ່ຖະໜົນແຫ່ງໜຶ່ງໃນເມືອງເວໂຮນາ, ປາຣີກຳລັງເວົ້າກັບກາປຸຍເດວ່າ: ທ່ານຈະວ່າແນວໃດ ຕໍ່ ກັບຄວາມປາຖະນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຢາກແຕ່ງງານກັບລູກຈູລຽດ

ກາປຸຍເລັດວົ້າວ່າ: ນາງຍັງນ້ອຍຫຼາຍ; ລໍໄປອີກຈັກສອງສາມປີເບິ່ງຈົນກວ່າວ່າພວກເຮົາຄິດວ່າລາວຈະພໍແຕ່ງງານໄດ້ແລ້ວ. ລາວແມ່ນລູກສາວຄົນດຽວຂອງຂ້ອຍແຕ່ເຈົ້າກໍ່ຈະເວົ້າລົມກັບລາວໄດ້ ແລະ ເບິ່ງວ່າເຈົ້າຈະເອົາຊະນະໃຈນາງ ໄດ້ຫຼືບໍ່. ມື້ແລງນີ້ຂ້ອຍຈະຈັດງານກິນລ້ຽງຂ້ອຍເຄີຍຈັດມາຫຼາຍປີແລ້ວໃນເວລາດຽວກັນນີ້, ເພື່ອນສະຫາຍຂອງຂ້ອຍ ທັງໝົດກໍ່ຈະມາຮ່ວມ. ເຈົ້າກໍ່ເຊີນມາຄືກັນເດີຈູລຽດກໍ່ຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ຈາກນັ້ນມາກາປຸຍເລັດກໍ່ເອີ້ນຄົນໃຊ້ ແລະ ກໍ່ບອກວ່າ: ໃຫ້ໄປທົ່ວເມືອງເວໂຮນາ ແລະ ພົບທຸກຄົນທີ່ມີຊື່ຢູ່ໃນເຈຍນິດ ເຊີນພວກເຂົາເຈົ້າມາຮັບປະທານອາຫານແລງຢູ່ເຮືອນຂອງຂ້ອຍ. ຄົນໃຊ້ຄິດ: ມັນກໍ່ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຫຍາກໃຫ້ຂ້ອຍສົມຄວນເພາະຂ້ອຍບໍ່ສາມາດອ່ານໜັງສືໄດ້. ພໍດີເບັນໂວລີໂອ ແລະ ໂຮເມໂອມາຕາມທາງ.

ກະຣຸນາເຖີດທ່ານ, ທ່ານສາມາດອ່ານໄດ້ບໍ່? ຄົນໃຊ້ຖາມ. ພ້ອມນັ້ນກໍ່ຍື່ນລາຍຊື່ໃຫ້ໂຮເມໂອ. ໂຮເມໂອອ່ານໃຫ້ລາວຟັງແລ້ວຖາມວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄປພົບກັນຢູ່ໃສ ?

ຢູ່ອາຫານແລງທີ່ບ້ານຂອງທ່ານກາປຸຍເລັດ. ນີ້ມັນເປັນໂອກາດດີຊຶ່ງຂ້ອຍຕ້ອງການສໍາລັບເຈົ້າ, ພາໄປທີ່ນັ້ນ ແລະ ຈັດໂຮຊາລິນຂອງເຈົ້າໄປປະຊຸມກັບສາວງາມອື່ນໆເບິ່ງ. ດຽວນີ້ນາງງາມທີ່ສຸດສໍາລັບເຈົ້າເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ພົບສາວອື່ນບໍ່ ຫຼາຍ.

ໂຮເມໂອ: ຂ້ອຍຈະໄປ ແລະ ຈະເບິ່ງພຽງແຕ່ໂຮຊາລິນຄົນດຽວ.

ກ່າວເຖິງຈູລຽດຢູ່ກັບແມ່ຕະຫຼອດເຖິງນາງນິມ ແລະ ແມ່ລ້ຽງນາງມາແຕ່ນ້ອຍ.

ແມ່ນິມ: ເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດຊຶ່ງຂ້ອຍເຄີຍລ້ຽງມາ, ຖ້າວ່າຂ້ອຍໄດ້ມີ ຊີວິດເຫັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າພົບແຕ່ງງານຂ້ອຍກໍ່ຈະສົມປາຖະໜາທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ອຍຫວັງໄວ້.

ແມ່: ບັນຫານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຈະເວົ້ານຳນາງ.

ນີ້ລູກຈູລຽດ ! ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບການແຕ່ງງານ ?

ຈູລຽດ: ລູກບໍ່ໄດ້ຄິດຍັງຫຼາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

ແມ່: ຍິງສາວທີ່ໜຸ່ມນ້ອຍກວ່າເຈົ້າມີຫຼາຍຢູ່ເວໂຮນາ, ດຽວນີ້ກໍ່ໄດ້ກາຍເປັນແມ່ຄົນ ແລະ ເປັນສຸພາບສະຕິທີ່ມີໜ້າທີ່ສໍາລັບຫຼາຍໂຄົນແລ້ວ. ແມ່ຈະບອກລູກດຽວນີ້ເຄົາຄົບປາລີກໍ່ຫວັງຊະນະຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ.

ແມ່ນິມ: ລາວເປັນລູກຜູ້ຊາຍເກືອບວ່າເປັນຊາຍທີ່ສົມບູນທຸກຢ່າງ. ລາວປຽບເໝືອນດອກໄມ້ຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ທັງໝົດໃນເວໂຮນາ.

ແມ່: ລູກຈະເຫັນເພິ່ນໃນຄໍາຄືນນີ້ໃນງານກິນລ້ຽງຂອງພວກເຮົາ. ເພິ່ນຕ້ອງການຍາກໄດ້ເມຍ. ລາວຕ້ອງການພຽງຕົວເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ລາວສົມບູນທຸກຢ່າງ. ຕົກມາຕອນແລງໂຮເມໂອ ແລະ ເບັນໂວລີໂອໄປງານລ້ຽງໂດຍການສວມໜ້າກາກ (ງານແຟນຊີ). ທີ່ບ້ານໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າຂອງໂຮເມໂອໃນງານລ້ຽງໝໍ້ຈິ່ງເວົ້າວ່າ: ຂ້ອຍຮູ້ສຽງນັ້ນ, ມັນແມ່ນຄົນມົງຕັກມັນກໍ່ມາທີ່

ນີ້ແນວໃດ ? ມັນຮ້ອງບອກຄົນໃຊ້ໃຫ້ໄປເອົາດາບຂອງມັນມາໃຫ້ຂ້ອຍ.

ກາປຸຍເລັດ: ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນບໍ່ ?

ທີ່ບານ: ຊາວໜຸ່ມຜູ້ນັ້ນແມ່ນສັດຕູຂອງພວກເຮົາ, ມັນແມ່ນຄົນຂອງມົງຕັກ.

ກາປຸຍເລັດ: ບໍ່ໜຸ່ມໂຮເມໂອຫັນບໍ່ ?

ທີ່ບານ: ແມ່ນແລ້ວ

ກາປຸຍເລັດ: ປ່ອຍລາວໄວ້ຫັນລະ. ຊາວເມືອງເວໂຮນາເວົ້າວ່າລາວເປັນຊາວໜຸ່ມທີ່ດີ, ລາວປະພຶດຕົວເໝືອນສຸພາບ ບຸລຸດທີ່ດີຢ່າໄດ້ສັງເກດລາວຫຍັງອີກ ແລະ ຢ່າມີຄວາມໃຈຮ້າຍ. ໃຈຮ້າຍຈະເຮັດໃຫ້ງານລ້ຽງບໍ່ເປັນມົງຄຸນເລີຍ.

ກ່າວເຖິງໂຮເມໂອ, ເໝືອນມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລາວ. ລາວໄດ້ພົບຢຶງທີ່ໜ້າຮັກອ່ອນຫວານ ແລະເບີກບານມ່ວນຊື່ນເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ລາວບໍ່ຄິດເຫັນໂຮຊາລິນພໍ້ໜ້ອຍເລີຍ. ມາຮອດນີ້ຖືວ່າໂຮເມໂອໄດ້ພົບກັບ ຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງແທ້.

ໂຮເມໂອ: ຂ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ຈັບມືຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສືບຂອງຂ້ອຍມັນກໍໄດ້ກຽມທີ່ຈະມອບຮອຍຈຸບຮັກ ແກ່ເຈົ້າ.

ຈຸລຽດກໍຮູ້ສຶກເກີດຄວາມຮັກຕໍ່ໂຮເມໂອເຊັ່ນກັນຈຶ່ງຝາກຮອຍຈຸບແກ່ກັນ. ທັນໃດນັ້ນແມ່ນິມກໍມາບອກວ່າ: ແມ່ຂອງເຈົ້າມີບາງບັນຫາຢາກເວົ້າກັບເຈົ້າ.

ແມ່ຂອງລາວແມ່ນຜູ້ໃດ? ໂຮເມໂອຖາມ?

ແມ່ຂອງລາວກໍແມ່ນເຈົ້າຍິງຂອງເຮືອນລັງນີ້ຈຶ່ງໃດລະ, ແມ່ນິມຕອບ.

ຄໍາເວົ້ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວສໍາລັບໂຮເມໂອ, ຈາກນັ້ນທຸກຄົນກໍທະຍອຍອອກໄປ; ໂຮເມໂອກໍອອກໄປ ຈຸລຽດກໍແນມນໍາລັງ.

ຈຸລຽດແມ່ນິມມານີ້ ! ສຸພາບບຸລຸດນັ້ນແມ່ນໃຜ? ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັ້ນນໍາຫັນນາ! ໄປຖາມຊື່ຂອງລາວດູ ! ແມ່ນິມ ກັບມາແລ້ວບອກວ່າ: ຊື່ຂອງລາວແມ່ນໂຮເມໂອ, ແມ່ນຄົນຂອງມົງຕັກ, ຊຶ່ງເປັນລູກສັດຕູເຈົ້າຄົນນັ້ນເອງ. ຂະນະທີ່ ເພື່ອນຂອງໂຮເມໂອກາດລັງຊອກຫາໂຮເມໂອໄດ້ໄປຍືນຢູ່ລຸ່ມປ່ອງຢ້ຽມທີ່ມີແສງໄຟລອດອອກມາຈາກຫ້ອງຂອງ ຈຸລຽດ.

ໂຮເມໂອ: ມັນແມ່ນຈຸລຽດແລ້ວ ! ໂອ...ມັນ ແມ່ນຄົນຮັກກຂອງຂ້ອຍ, ລາວກໍາລັງເວົ້າກັບເຮົາ, ນາງກໍາລັງ ແຫງນເບິ່ງໝູ່ດາວສາຍຕາຂອງນາງຢູ່ເທິງ ສະຫວັນຄືຈະແຈ້ງສະຫວ່າງຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ຝຸງນົກໄດ້ ຮ້ອງ ແລະ ຄິດວ່າ ແມ່ນຍາມກາງເວັນ.

ຈຸລຽດຊຶ່ງຢູ່ປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນກໍເອົາມືຄໍາແກ້ມຕາລອຍ ຢູ່, ນາງຄິດເຫັນໂຮເມໂອ. ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າໂຮເມໂອຢູ່ທີ່ນັ້ນ ..ໂອ..ໂຮເມໂອ ! ໂຮເມໂອ ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເປັນໂຮ ເມໂອ? ປ່ຽນຊື່ເຈົ້າສາ, ຫຼື ວ່າຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນ, ຂ້ອຍຄື ຈະບໍ່ເປັນຄົນຂອງກາບຸເລັດອີຕໍ່ໄປອີກ. ມັນ ເປັນພຽງຊື່ຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນສັດຕູຂອງຂ້ອຍ.

ໂຮເມໂອ: ເອີ້ນອ້າຍຫວະທີ່ຮັກ, ນັ້ນຈະເປັນຊື່ຂອງອ້າຍ ແລະ ຈາກນີ້ອ້າຍຈະບໍ່ແມ່ນໂຮເມໂອອີກແລ້ວ. ອ້າຍຊື່ ຊື່ ຂອງອ້າຍເພາະວ່າມັນເປັນສັດຕູຂອງນ້ອງ.

ຈຸລຽດ: ອ້າຍມາທີ່ນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ກໍແພງສູງຂະນາດເລີຍ!

ໂຮເມໂອ: ກໍແພງຫິນບໍ່ສາມາດກົດຮັກຂອງອ້າຍໄດ້.

ຈຸລຽດ: ຖ້າວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມາເຫັນອ້າຍ, ພວກເຂົາກໍຈະຂ້າອ້າຍໄດ້. ໂຮເມໂອ: ຊີວິດຂອງອ້າຍບໍ່? ຈະສິ້ນ ສຸດດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າກໍຍັງດີກວ່າອ້າຍຈະໝົດໂດຍມີຊີວິດແຕ່ບໍ່ສະຈາກຄວາມຂອງນ້ອງ. ຈຸລຽດ: ອ້າຍຮັກນ້ອງບໍ່? ນ້ອງຮູ້ສຶກດີວ່າອ້າຍຕອບນ້ອງວ່າ: ເຈົ້າແຕ່ວ່າຖ້າອ້າຍວ່າສາບານໄດ້ອ້າຍກໍອາດຈະຍັງບໍ່ຈິ່ງໃຈຄືເກົ່າ

ໂຮເມໂອ: ຍອດຍິງເອີຍ ! ອ້າຍຂໍສາບານຕໍ່ດວງຈັນຊຶ່ງອົບອ້ອມດ້ວຍສີເງິນ ແລະ ກໍາລັງລອຍຢູ່ຈອມຂອງ ຕົ້ນໄມ້ ນັ້ນ.

ຈຸລຽດ: ໂອ ! ຢ່າໄດ້ສາບານຕໍ່ພະຈັນເລີຍ, ມັນປ່ຽນໄດ້ທຸກໆເດືອນ, ຄວາມຮັກຂອງຮັກຂອງອ້າຍກໍຈະ ປ່ຽນແປງໄປແບບນັ້ນລະຕິ !

ໂຮເມໂອ: ຊັ້ນ ! ຊິໃຫ້ອ້າຍສາບານຕໍ່ຫຍັງອີກ?

ຈຸລຽດ: ບໍ່ຕ້ອງສາບານດອກ.

ຈຸລຽດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຕໍ່ມາກໍອອກປ່ອງຢ້ຽມອີກ.

ຈຸລຽດ: ໂຮເມໂອທີ່ຮັກ ! ຖ້າອ້າຍປາຖະໜາຢາກແຕ່ງງານກັບນ້ອງ, ມື້ອື່ນໃຫ້ອ້າຍສົງຄໍາຕອບໃຫ້ນ້ອງ. ນ້ອງຈະ ສົງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄປຮັບເອົາຄໍາຕອບຈາກອ້າຍ. ໃຫ້ອ້າຍບອກວ່າອ້າຍຈະແຕ່ງງານກັບນ້ອງຢູ່ໃສ? ເວລາໃດ? ແລະ ນ້ອງກໍຈະຈັດຫວ່າງທຸກສິ່ງທີ່ນ້ອງມີນັ້ນລົງບົນຕີນຂອງອ້າຍແລ້ວຈະຕິດຕາມອ້າຍໄປທົ່ວທຸກມຸມໂລກ. ແມ່ນິມຮ້ອງມາອີກ. ຈຸລຽດ: ລູກຈະໄປດຽວນີ້, ແລ້ວຈຸລຽດກໍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລະ ກໍກັບມາອີກ. ຈຸລຽດ: ໂຮເມ ໂອ. ສຸດທີ່ຮັກຂອງນ້ອງ. ອ້າຍສົ່ງຂ່າວໃຫ້ນ້ອງມື້ອື່ນຈັກໂມງ?

ຈຸລຽດ: ນ້ອງບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ອີກມັນເກືອບຮອດຍາມເຊົ້າແລ້ວນ້ອງຈະປ່ອຍອ້າຍໄປ. ແຕ່ມັນຄູ່ຄືຈະເກີນໄປກ່ວາ ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງເຊິ່ງປ່ອຍນົກຂອງລາວໃຫ້ບິນອອກໄປຈາກໝູ່ ແລະ ເວລານັ້ນກໍມັດດ້ວຍເຊືອກໄມ້ເພື່ອດຶງມັນມາ ອີກ.

ໂຣເມໂອ: ອ້າຍປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນນົກຂອງນ້ອງ. ລາກ່ອນນອນຫຼັບຝັນດີ.

ຄຸນພໍ່ລໍເລັນຢູ່ຫ້ອງນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງເຊິ່ງຄືກັນກັບໂບດໃນມື້ເຊົ້ານັ້ນ, ເພິ່ນກຳລັງໄປເກັບເອົາຕົ້ນໄມ້ມາເຮັດຢາເພື່ອ ປົວຄົນເຈັບໃຫ້ດີ ຫຼືວ່າໃຫ້ຄົນທີ່ເມື່ອຍ ຫຼື ເຈັບນັ້ນໃຫ້ດີ ແລະ ນອນຫຼັບໄດ້. ຕອນນັ້ນກໍຍັງເຊົ້າເຕີບຢູ່ຄຸນພໍ່ກໍຮູ້ສຶກ ປະຫຼາດໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນໂຣເມໂອແລ່ນມາຫາລາວ.

ຄຸນພໍ່: ເຈົ້າລູກເດີກແທ້, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດນອນໄດ້ຍ່ອນເຈົ້າຄິດຮອດໂຮຊາລິນແມ່ນບໍ່?

ໂຣເມໂອ: ໂຮຊາລິນຫວະ ! ບໍ່ ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລືມຊື່ຂອງນາງແລ້ວ ແລະ ກໍລືມສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນສຸກໄປໝົດ. ຂ້ານ້ອຍຈະ ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ທ່ານຟັງຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮັກລູກສາວຜູ້ສວຍງາມຂອງກາປຸຍເລັດ ຜູ້ຮັ່ງມີ ແລະ ນາງກໍຮັກຂ້ານ້ອຍຄື ກັນ. ກະຣຸນາແຕ່ງງານໃຫ້ພວກເຮົາມື້ນີ້ເທາະ ! ຢ່າໄດ້ເວົ້າຄຳທີ່ບໍ່ມ່ວນຕໍ່ຂ້ານ້ອຍເລີຍ. ຈຸລຽດຮັກຂ້ານ້ອຍ. ໂຮຊາລິນບໍ່ ໄດ້ຮັກຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງແຕ່ງງານໃຫ້ພວກເຮົາໃນມື້ນີ້ເຖິດ.

ຄຸນພໍ່: ໂຮຊາລິນກໍຮູ້ວ່າເຈົ້ານັ້ນບໍ່ທັນມີຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ. ແຕ່ວ່າເຮົາຈະແຕ່ງງານໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະການແຕ່ງງານນີ້ ອາດຈະປ່ຽນຄວາມກຽດຊັງລະຫວ່າງສອງຄອບຄົວຂອງເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຮັກແພງກັນຕໍ່ກັນໄດ້ກເວລານີ້ໂຣເມໂອເປັນຜູ້ເບີກຍານທີ່ສຸດ. ລາວຢູ່ກັບເພື່ອແມກກຸຍຊີໂອ (Mercutio) ແລະ ເບັນໂວລີໂອ ແມ່ລ້ຽງກໍໄດ້ມາບ່ອນເຂົາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສິນທະນາ. ແຜນການໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນຢ່າງໄວວາສຳລັບການແຕ່ງງານ.

ໂຣເມໂອ: ບອກຈຸລຽດແຕ່ວ່າໃຫ້ຫາທາງເຮັດແນວໃດ ທີ່ຈະສາມາດໄປຢູ່ກັບຄຸນພໍ່ລໍເລັນໃນຕອນທ່ຽງມື້ນີ້. ທ່ານຈະແຕ່ງງານໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ຫ້ອງຂອງລາວ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄົນຂອງລູກ, ບານທາຊາຈະພົບພາຍໃນ 1 ຊົ່ວໂມງຢູ່ຫຼັງ ໂບດ. ລາວຈະເອົາຂັ້ນໄດເຊືອກໄປໃຫ້ແມ່ເພື່ອວ່າລູກຈະໄດ້ບິນຂຶ້ນໃນຫ້ອງຂອງຈຸລຽດໃນມື້ແລງ. ລາກອນ. ! ຈົ່ງນຳ ເອົາຄວາມຮັກທີ່ສຸດຂອງລູກໄປໃຫ້ຍອດຍິງຂອງແມ່.

“ແມ່ໃຫ້ສັນຍາ”

ຈຸລຽດໄດ້ລໍຖ້າແມ່ກັບມາ. ໃນທີ່ສຸດແມ່ລ້ຽງກໍກັບມາເຖິງ.

"ໂອ ! ມານີ້ແລ້ວ ! ແມ່ລ້ຽງສຸດທີ່ຮັກ ! ຂ່າວວ່າແນວໃດ? ແມ່ໄດ້ພົບລາວບໍ່? ລາວເວົ້າແນວໃດກ່ຽວກັບການແຕ່ງງານຂອງພວກເຮົາ?."

ແມ່ນິມ: ເຈົ້າຈະສາມາດໄປ ແລະ ໄຫວ້ພະສູດມືນກັບຄຸນພໍ່ລໍເລັນໃນມື້ບໍ່? "ເຈົ້າ" ຈຸລຽດຕອບ.

ແມ່ນິມ: “ຄັນຊັ້ນກໍໄປດຽວນີ້ເລຍໄປທີ່ຫ້ອງຂອງພໍ່ລໍເລັນ. ໂຣເມໂອໄດ້ລໍຖ້າລູກຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອເອົາເຈົ້າເປັນເມຍ. ເອີ ! ດຽວນີ້ແມ່ຕ້ອງໄປນຳເອົາຂັ້ນໄດເຊິ່ງຄົນຮັກຂອງລູກຈະສາມາດຂຶ້ນມາໃນຫ້ອງຂອງລູກໃນຄືນນີ້.”

"ແມ່ລ້ຽງທີ່ແສນຮັກ". ຈຸລຽດເວົ້າ.

ທ່ຽງມື້ນີ້, ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ໂດຍຄຸນພໍ່ລໍເລັນແຕ່ງໃຫ້. ຈາກນັ້ນມາບິດໜຶ່ງເບນໂວລີໂອ ແລະ ແມກກຸຍຊີໂອກຳລັງເວົ້າກັນ. ແມກກຸຍຊີໂອກຳລັງເວົ້າກັນ. ແມກກຸຍລີໂອຊວນ “ພວກເຮົາໄປກັນເທາະພວກກາ ປຸຍເລັດກຳລັງຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງໃກ້ໆນີ້, ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຈັກັບເຂົາ ຂ້ອຍຢ້ານຈະມີການຕອຍຕີກັນ.”

ໃນທັນໃດແມກກຸຍຊີໂອ ແລະ ທິບານໄດ້ເຈັກັນທີ່ຖະໜົນ. ໂຣເມໂອກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໂຣເມໂອພະຍາຍາມຫ້າມການຜິດຖຽງກັນຂອງສອງຄົນແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດຫ້າມໄດ້. ແມກກຸຍຊີໂອບໍ່ມັກໂຣເມໂອທີ່ມີຈິດໃຈດີແບບແປກປະຫຼາດຕໍ່ ທິບານ. ການຕໍ່ສູ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຄວາມຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ໂຣເມໂອໄດ້ເຂົ້າຫ້າມກຳພິດບັງໜ້າແມກກຸຍຊີໂອ, ດາບຂອງທິ ບານໄດ້ລອດແຂນໂຣເມໂອເຂົ້າແທງແມກກຸຍຊີໂອ, ບານແລ່ນໜີ.

“ຂ້ອຍຖືກເຈັບແລ້ວ” ແມກກຸຍຊີໂອຮ້ອງຂຶ້ນ, “ຄວາມສາບແສງຈະມີແຕ່ສອງຄອບຄົວພວກເຈົ້າສິ່ງທີ່ຂ້ອຍລົບ ກວນກໍມີແກ່ສອງຄອບຄົວພວກເຈົ້າ”.

“ຄົນໃຊ້ຂ້ອຍຢູ່ໃສ? ໄປ ! ໄປ ! ນຳເອົາໝໍມາ.”, ໂຣເມໂອເວົ້າ.

“ບໍ່, ມັນບໍ່ເລີກປານນ້ຳສ້າງດອກ ແລະ ບໍ່ກ້ວາງປານປະຕູໂບດດອກ ແຕ່ມັນກໍເປັນອັນຕະລາຍສົມຄວນ. ມື້ອື່ນຖາມຫາຂ້ອຍແດ່ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງຊອກຫຼຸມຝັງສືບໄວ້ສຳລັບຂ້ອຍ. ເປັນຫຍັງວິນຍານຜີ ສາດຈິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມາຢູ່ລະຫວ່າງກາງພວກເຮົາ. ດາບລອດແຂນຂອງເຈົ້າ ຊ່ວຍຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແດ່ ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາບຶງໜຶ່ງ, ເປັນໂວລີໂອກຳກັບມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ : ໂອ ! ໂຣເມໂອແມ່ກຸຍຊີໂອຜູ້ກ້າຫານນັ້ນຕາຍແລ້ວ.”

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເບິ່ງວ່າມືດມົນໄປໝົດຕໍ່ໂຣເມໂອເພາະເມື່ອຕາຍໄປ ຜ່ານມາທີ່ບານຊັງລາວຫຼາຍ ກ່ວາ. ເຈົ້າຊີວິດຈະໂກດຮ້າຍທີ່ສຸດເມື່ອໄດ້ຍິນເລື່ອງການຕາຍຂອງແມ່ກຸຍຊີໂອ ແລະ ຂ່າວກໍຈະກະຈາຍຍ້ອນການຜິດຖຽງກັນ.” “ທີ່ບານ ກັບມາ! ທີ່ບານຍັງມີຊີວິດແຕ່ເພື່ອນແມ່ກຸຍຊີໂອຂອງຂ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວໂຣເມໂອຮ້ອງຂຶ້ນ. ດຽວນີ້ ຂ້ອຍຈະບັງຄັບຕໍ່ການກະທຳຂອງຂ້ອຍທັງໝົດ.”

ຈາກນັ້ນກໍມີການຕໍ່ສູ້ກັນລະຫວ່າງໂຣເມໂອກັບທີ່ບານ, ໃນທີ່ສຸດ ທີ່ບານກໍລົ້ມຟຸບລົງສິ້ນໃຈຕາຍ.” ໄປທະ ແມ !” ເບນໂວລີໂອຮ້ອງຂຶ້ນ.” ທຸກຄົນກຳລັງມາ ເຈົ້າຊີວິດຈະສົ່ງເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມຕາຍໃນຂະນະທີ່ໂຣເມໂອແລ່ນໜີດ້ວຍ ຄວາມອຸກໃຈ, ຄົນທັງຫຼາຍ, ເຈົ້າຊີວິດ, ຄອບຄົວມົງຕັກ ແລະ ຄອບຄົວກາປຸຍເລັດກໍມາຮອດ.

ແມ່ນໃຜເລີ່ມຜິດຖຽງກັນນີ້ ເຈົ້າຊີວິດຖາມຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ກາປຸຍເລັດຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າສືບຂອງທີ່ບານຈາກນັ້ນ ເບນ ໂວລີໂອກໍພະຍາຍາມອະທິບາຍຕາມຄວາມຈິງ.....

“ຍ້ອນຂ້າທີ່ບານ ໂຣເມໂອຕ້ອງຖືກເນລະເທດ, ຖ້າວ່າຫາກພົບເຂົາຢູ່ທີ່ນີ້, ເວລານັ້ນກໍແມ່ນວິນາທີ່ສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດເຂົາ... “ເຈົ້າຊີວິດກ່າວ.

ຈຸລຽດໄດ້ຄອງຖ້ຳໃຫ້ຄຳຄືນມາເຖິງໄວ້ເພື່ອຈະນຳເອົາໂຣເມໂອມາຫານາງ.

“ອາດີການເອີຍ ເຈົ້າສາທ້ອນ ມາເທັດໂຣເທໂອ ເຈົ້າຄືທົ່ວໃນຍາມຮາຕີ ມາເທັດຮາຕີທີ່ອ່ອນໂຍນ ນຳເອົາໂຣ ເມໂອມາໃຫ້ຂ້ອຍສາ ແລະ ເມື່ອເຂົາຈະຂາຍໄປຈິ່ງໃຫ້ເຂົາເປັນໝູ່ດາວນ້ອຍໆ ແລະ ເຂົາເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າສະຫວັນສວຍສົດງົດງາມຈາກນັ້ນໂລກທັງໂລກກໍຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງຮາຕີນີ້, ລຽງມາແລ້ວ, ເອີແມ່! ມີຂ່າວຄາວແນວໃດ? ເປັນ ຫຍັງແມ່ຈິ່ງຮ້ອງໄທ້.

ແມ່ລ້ຽງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງພ້ອມດ້ວຍຂັ້ນໄດເຊືອກ “ທີ່ບານຕາຍແລ້ວ! ໂຣມີໂອຂ້າເຂົາ ແລະ ຖືກເນລະເທດ, ! ທີ່ບານແມ່ນເພື່ອທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຂ້ອຍເຄີຍມີມາ.....”

“ຜົວຂອງຂ້ອຍມີຊີວິດ ແລະ ທີ່ບານຕາຍໄປ, ທີ່ບານຈະຂ້າຜົວຂອງຂ້ອຍແຕ່ໂຣເມໂອຖືກເນລະເທດ, ຄຳເວົ້ານັ້ນກໍໝາຍເຖິງການຕາຍຂອງຂ້ອຍ” ຈຸລຽດເວົ້າ. “ໄປຫ້ອງຂອງເຈົ້າ, ແມ່ຈະໄປຊອກຫາໂຣເມໂອມາອົບອຸ່ນລູກ, ແມ່ຮູ້ດີວ່າລາວຢູ່ໃສ? ລາວກຳລັງລີ້ຊ້ອນຢູ່ເຮືອນຂອງລໍເລັນ.”

“ໂອແມ່! ໄປຊອກຫາລາວສາ. ເອົາແຫວນນີ້ໄປໃຫ້ລາວດ້ວຍ ແລ້ວບອກລາວມາ ແລະ ມາສົ່ງລາວເປັນຄັ້ງສຸດ ທ້າຍ.” ຈຸລຽດເວົ້າ.

ຝ່າຍຄຸນພໍ່ລໍເລັນກໍກຳລັງປອບໃຈໂຣເມໂອຢູ່. ເຈົ້າຊີວິດສາມາດນຳເຈົ້າສູ່ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ວ່າພຽງແຕ່ຖືກເນລະເທດເທົ່ານັ້ນ ! ໂລກນີ້ຍັງກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານ...” LOVE ມັນບໍ່ມີໂລກໃດອີກແລ້ວສຳຫຼັບຂະນ້ອຍ, ມີແຕ່ບ່ອນນີ້ ເທົ່ານັ້ນຊຶ່ງມີຈຸລຽດຢູ່, ບອກຂ້ານ້ອຍແດ່ດຸນນາງເປັນແນວໃດ ? “ ໂຣເມໂອເວົ້າ.

“ນາງບໍ່ເວົ້າຫຍັງດອກມີແຕ່ໃຫ້ກັບໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ”, ຄຸນພໍ່ເວົ້າ. ໂຣເມໂອອົດທົນຢູ່ບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ, ເຂົາຈະພະຍາຍາມຖອດມືດແຫຼມຂອງເຂົາ ແລະ ຈະສຽບແທງຫົວໃຈແຕ່ຄຸນພໍ່ລໍເລັນຫ້າມໄວ້ແທນ.

“ເຈົ້າແມ່ນຄົນບໍ່? ນ້ຳຕາຂອງເຈົ້າຄືນ້ຳຕາຂອງຜູ້ຍິງ ແລະ ການກະທຳອັນປ່າເຖື່ອນຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບສັດປ່າ. ຖ້າ ເຈົ້າຂ້າຕົນເອງກໍແມ່ນເຈົ້າຂ້າຜູ້ສາວຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ຍິງຍັງມີຊີວິດກໍເພາະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດ. ແມ່ນິມ ! ຈິ່ງໄປຫາຄຸນຍິງຂອງເຈົ້າ ແລ້ວບອກລາວວ່າໂຣເມໂອກຳລັງມາຫານາງ.”

“ນີ້, ທ່ານ, ແຫວນທີ່ນາງບອກຂ້ານ້ອຍເອົາມາມອບໃຫ້ໂຣເມໂອ.”

ຮາຕີໄດ້ມາເຖິງ, ໂຣເມໂອກໍປິ່ນຂຶ້ນຂຶ້ນໄດເຊືອກເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງຈຸລຽດ. ຄືນນີ້ຖືວ່າເປັນຄືນແປກປະຫຼາດ ສຳ ຫຼັບຄູ່ແຕ່ງງານໃໝ່ໂຣເມໂອ-ຈຸລຽດ. ພວກເຂົາດີໃຈຫຼາຍ ແຕ່ກໍມີຄວາມຢ້ານກົວຫຼາຍ. ພໍຕົກຂ້ອນແຈ້ງໂຣເມໂອຈຳ ຕ້ອງໜີໄປ.

“ອ້າຍຕ້ອງໜີໄປດຽວນີ້?”

“ມັນບໍ່ທັນໃກ້ຈະແຈ້ງເທື່ອ” ຈຸລຽດເວົ້າ.

“ນ້ອງເບິ່ງພຸ້ນຕີທີ່ຮັກ” ໂຣເມໂອເວົ້າ “ແສງທອງກຳລັງສອງແສງເມກເຝື້ອຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກ ! ໝູ່ດາວກຳລັງ ຈະຫາຍໄປ, ມື້ໃໝ່ກຳລັງຍືນລໍຖ້າຢູ່ເທິງຈອມພູເຂົານັ້ນ. ອ້າຍຕ້ອງໄປດຽວນີ້ ແລະ ມີຊີວິດ ຫຼື ວ່າຢູ່ ແລະ ຕາຍ” “ຊັ້ນລະອ້າຍໄປສາ”, ຈຸລຽດຕອບ. ຝ່າຍພໍ່ແມ່ຂອງຈຸລຽດ ໄດ້ວາງແຜນໃຫ້ຈຸລຽດ ແລະ ປາຣີແຕ່ງງານກັນ. ແມ່ຂອງຈຸລຽດໄດ້ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງຂອງຈຸລຽດ.

“ລູກຂອງແມ່ ໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ວັນພະຫັດໜ້າ, ເຄົາປາຣີຈະໄດ້ເອົາລູກເປັນເຈົ້າສາວຂອງເພິ່ນຢູ່ທີ່ໂບດ ແຊນ-ປີເຕີ”.

“ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ແນວນັ້ນ”, ຈຸລຽດເວົ້າ. “ ລູກຈະແຕ່ງງານກັບໂຣເມໂອຜູ້ຊົ່ງລູກຮູ້ດີວ່າພໍ່ - ແມ່ຊັງເຂົາ.”ພໍ່ ແລະ ແມ່ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ.

ພໍ່: “ແມ່ນຫຍັງກະ ! ລູກຍັງໃຫ້ຢູ່ແນວນີ້ຫວາ? ແມ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກຫວາພວກເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈແນວໃດ?”.

ແມ່: “ເຈົ້າ, ໄດ້ບອກແລ້ວ, ນາງຂອບໃຈ ແຕ່ວ່ານາງຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງ”.

ພໍ່: “ຂ້ອຍຄືຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ນາງບໍ່ດີໃຈບໍ່? ບໍ່ຍິນດີບໍ່? ມັນບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າມັນຈະໄດ້ເປັນສຸກ ຍ້ອນພວກເຮົາໄດ້ຊອກເອົາ ສຸພາບຊົນທີ່ດີເພື່ອເປັນຜົວຂອງມັນ !”.

“ລູກບໍ່ສາມາດຍິນດີຊົມຊື່ນຕໍ່ສິ່ງລູກກຽດຊັງ !”, ຈຸລຽດເວົ້າ.

ພໍ່: “ໃນວັນພະຫັດໜ້າ ລູກຈະຕ້ອງໄປທີ່ໂບດແຊນ-ປີເຕີ ກັບປາຣີ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພໍ່ຈະເອົາເຈົ້າໄປໂດຍໃຊ້ກຳລັງ. ໄປທີ່ໂບດໃນວັນພະຫັດ, ຫຼື ວ່າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ຕ້ອງມາໃຫ້ເຫັນໜ້າກູອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ຕ້ອງມາເຮືອນອີກ. ມືງອາດຖືກແຂວນຄໍ ແລະ ກໍ່ຈະຕາຍຢູ່ແຄມທະໜົນ” ແລ້ວຖ້າກາປູເລັດກໍ່ອອກໄປນອກ.

“ບໍ່ມີຄວາມອິດຖຸກຸນາຈັກດີບໍ່?”. ຈຸລຽດເວົ້າ “ໂອ ... ແມ່ທີ່ແສນຮັກ, ເລື່ອນວັນແຕ່ງງານນີ້ໄປເປັນເດືອນຫຼືອາທິດໜຶ່ງອີກບໍ່ໄດ້ບໍ່?”.

“ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງກັບແມ່ດອກ ເພາະວ່າແມ່ຈະບໍ່ເວົ້າຫຍັງອີກໄດ້” .

ຈາກນັ້ນ ຈຸລຽດກໍ່ໄປຫາຄຸນພໍ່ລໍເລັນທີ່ໂບດ. ນາງຄິດ “ຖ້າວ່າຄຸນພໍ່ລໍເລັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອນາງ, ນາງກໍ່ສາມາດນຳເອົາຊີວິດຂອງນາງໄປສູ່ບ່ອນສຸດທ້າຍໄດ້”.

ຝ່າຍປາຣີກໍ່ໄປທີ່ຫ້ອງຂອງພໍ່ລໍເລັນເພື່ອຈັດພິທີຕ່າງງານຂອງຕົນ ກັບຈຸລຽດ.

“ວັນພະຫັດບໍ່ທ່ານ? ເວລາຈັດຫຼາຍ”, ຄຸນພໍ່ເວົ້າ.

“ທ່ານກາປູເລັດກໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາແນວນັ້ນ ແລະ ເຮົາກໍ່ຄື ກັນ. ນາງຮ້ອງໃຫ້ຫຼາຍຍ້ອນການຕາຍຂອງທີ່ບານ. ພໍ່ຂອງນາງປະສົງ ຢາກຮີບເຮັດການແຕ່ງງານຂອງພວກເຮົາໃຫ້ໄວ ເພື່ອຈະຍຸດຢັ້ງນ້ຳຕາ ຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນ: ທ່ານກໍ່ຄືຈະຮູ້ໄດ້ກ່ຽວກັບການຮີບເຮັດນີ້.” ປາຣີເວົ້າ.

“ຂ້ອຍກໍ່ປາດຖະໜາ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເຫດຜົນວ່າ ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຊັກຊ້າ ຫຼື ວ່າບໍ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍ. ເບິ່ງຕີທ່ານນາງມາຫັນເດ !”.

“ຍອດຍິງ ! ເມຍຂອງອ້າຍ”, ປາຣີເວົ້າ “ເຈົ້າຈະເປັນເມຍຂອງຂ້ອຍໃນວັນພະຫັດ” ແລະ ປາຣີຈາກທີ່ນັ້ນໄປ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ນາງກັບຄຸນພໍ່ລໍເລັນຢູ່ຕາມລຳພັງ.

“ໂອ ! ປິດປະຕູໄວ້ເສຍ !” ນາງຮ້ອງ ແລ້ວຈາກນັ້ນນາງກໍ່ຮ້ອງໃຫ້. “ຂ້ານ້ອນສິ້ນແລ້ວແຫຼ່ງແຫ່ງຄວາມຫວັງ, ໝົດ ແລ້ວການຊ່ວຍເຫຼືອ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍໄປ, ຖ້າທ່ານຫາກບໍ່ຄິດຫາແຜນທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອຂ້ານ້ອຍ”.

“ລໍກ່ອນ, ລູກສາວເອີຍ ! ພໍ່ຍັງເຫັນຄວາມຫວັງຢູ່. ຖ້າຫາກເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າສາມາດຂ້າຕົວຕາຍເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານກັບປາຣີ. ດັ່ງນັ້ນ, ບາງເທື່ອເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ການທີ່ເຮັດຄືຕາຍໄປຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ”.

“ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຖ້າຫາກວ່າມັນເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອຂ້ານ້ອຍ ໃຫ້ຫຍັງໄດ້ເຫຼືອຢູ່ກັບ ຄວາມຮັກຂອງຂະນ້ອຍ”, ຈຸລຽດເວົ້າ.

“ຊັ້ນ ! ເຈົ້າຈຶ່ງເມື່ອບ້ານ, ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າເຈົ້າຈະແຕ່ງງານກັບປາຣີ. ມື້ອື່ນແມ່ນວັນພຸດ, ເຈົ້ານອນຢູ່ຄືນດຽວໃນຄໍ່າ ຄືນຂອງມື້ອື່ນ. ແມ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເວລາເຈົ້າຢູ່ບ່ອນນອນເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຢານີ້, ຄວາມຮູ້ສຶກງ່ວງນອນຈະ ແລ່ນທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ ແລ້ວຈະເບິ່ງຄືຄືນຕາຍ ແລະ ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນພາບນີ້ເປັນເວລາ 24 ຊົ່ງ

ໂມງ. ຈາກນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະ ຕື່ນຂຶ້ນຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເວລາທີ່ປາຣີມາຫາເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຫຼັບຕາຄິນຕາຍ. ພວກເຂົາກໍ່ຈະເອົາໄປໄວ້ທີ່ບ່ອນມັງຽນສິບຂອງ ຄອບຄົວເຈົ້າ. ຂ້ອຍຈະສົ່ງຈົດໝາຍໄປຫາໂຣເມໂອ. ຂ້ອຍ ແລະ ລາວຈະໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນເວລາທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເມື່ອ ແລະ ຈາກນັ້ນ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະເອົາເຈົ້າໄປທີ່ແມ່ນຫົວ. ກໍາພໍທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ່ລະ".

"ເອົາຢາມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາ ແລະ ຢ່າໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃດອີກ", ຈູລຽດເວົ້າ.

"ຂ້ອຍຈະສົ່ງຄົນໄປຫາໂຣເມໂອດຽວນີ້". ຈູລຽດເມື່ອບ້ານ. ຄົນຕໍ່ມານາງດີມໍ້ນ້ຳຢາ ແລະ ນອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ການຈັດແຈງການແຕ່ງງານໄດ້ດໍາເນີນໄປຢ່າງໃຫຍ່ໂຕ ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນພະຫັດແມ່ລ້ຽງຂອງຈູລຽດກໍ່ໄດ້ເຂົ້າ ມາປຸກນາງ. ລາວຮ້ອງຊື່ນາງ, ເວົ້າກັບນາງ ສຸດທ້າຍກໍ່ຈັບໂຕນາງສັ່ນ.

"ເຈົ້າຍິງ ! ຊ່ວຍດ້ວຍ ! ໆ ! ເຈົ້າຍິງຂອງຂ້ອຍຕາຍແລ້ວ !".

ພໍ່ ແມ່ຂອງຈູລຽດກໍ່ເຂົ້າມາ, ປາຣີກໍ່ມາ. ຄຸນພໍ່ກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມອົບອຸ່ນພວກເຂົາ.

ຄຸນພໍ່: "ສະຫວັນ ແລະ ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ມີສ່ວນຕໍ່ນາງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຮັກສານາງ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມ ຕາຍໄດ້. ດຽວນີ້ສະຫວັນໄດ້ເອົານາງໄປແລ້ວ. ນາງໄດ້ຢູ່ເທິງເມກເນື້ອໃນສະຫວັນແລ້ວ, ຈິ່ງເຊັດນ້ຳຕາ ແລະ ເອົານາງໄປ ໄວ້ບ່ອນເກັບສິບ"

ແມ: "ດອກໄມ້ຊຸມນີ້ ແມ່ນສໍາຫລັບພິທີແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າແຕ່ກໍ່ຈະຮັບໃຊ້ສໍາລັບພິທີຝັງສິບຂອງເຈົ້າ". ແລ້ວສິບ ຂອງຈູລຽດກໍ່ໄດ້ນໍາໄປໄວ້ ທີ່ບ່ອນເກັບສິບຂອງກາປູເລັດ. ຝ່າຍໂຣເມໂອກໍ່ໄດ້ພົບຄົນໃຊ້ຂອງຕົນ.

"ທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍເປັນແນວໃດ ? ລາວຍັງສະບາຍດີບໍ່ ?".

"ຮ່າງກາຍຂອງນາງໄດ້ນອນຫຼັບສະນິດຢູ່ທີ່ບ່ອນເກັບສິບຂອງກາປູເລັດ. ດຽວນີ້ນາງກໍາລັງມີຊີວິດຢູ່ເທິງສະຫວັນ!", ຄົນໃຊ້ຕອບ.

ໂຣເມໂອ: "ເອົາມ້າມາໃຫ້ຂ້ອຍ ຂ້ອຍຕ້ອງການຈາກທີ່ນີ້ໄປໃນຄືນນີ້". ບານທາຊາກໍ່ຄິດຢ້ານຕໍ່ນາຍຂອງຕົນທີ່ ກໍາລັງຈະໄປເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ.

"ເຈົ້າບໍ່ມີໜັງສືຫຍັງຈາກຄຸນພໍ່ມາເຖິງຂ້ອຍບໍ່?", ໂຣເມໂອຖາມ "ບໍ່" ບານທາຊາຕອບ.

"ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ໄປ ! ໄປ ! ໄປເອົາມາຊຸມນັ້ນມາ", ໂຣເມໂອເວົ້າ.

ດຽວນີ້, ໂຣເມໂອປາດຖະໜາພຽງແຕ່ຈະໄປຂ້າຕົວຕາຍ ຮຽງຂ້າງສິບຂອງຈູລຽດທີ່ບ່ອນຝັງສິບ. ດັ່ງນັ້ນ: ໂຣເມໂອ ຈິ່ງໄດ້ຫາຄົນທີ່ທຸກຍາກຄົນໜຶ່ງປະສົມຢາເປື້ອໃຫ້. ຝ່າຍຄຸນພໍ່ ລໍເລັ່ນກໍ່ໄດ້ສົ່ງສານໄປແມ່ນຫົວຫາໂຣເມໂອ, ແຕ່ຄົນໃຊ້ຂອງລໍເລັ່ນກໍ່ໄປບໍ່ຮອດເພາະການສັນຈອນໃນ ຄືນນັ້ນຖືກປິດ.

ຄຸນພໍ່: "ນີ້ມັນອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ, ຈິ່ງໄປໄວໆ, ໄປນໍາເອົາທ່ອນເຫຼັກອັນໜຶ່ງມາ, ລໍເລັ່ນຄິດວ່າ: "ໃນ 3 ຊົ່ວໂມງໜ້າ

ນີ້ ຈູລຽດຈະຕື່ນຂຶ້ນແລ້ວຕົນຈະເອົາຈູລຽດມາເຊື່ອງໄວ້ທີ່ຫ້ອງນອນຂອງຕົນຈົນກວ່າໂຣເມໂອຈະມາເຖິງ". ຝ່າຍປາຣີກໍ່ຄຶກັນ. ລາວກໍາລັງຈະໄປຫາສິບຂອງຈູລຽດ, ລາວໄດ້ບອກຄົນໃຊ້ໃຫ້ລໍຖ້າລາວແລ້ວກໍ່ໄປວາງດອກໄມ້ໃນບ່ອນຝັງສິບ. ໝໍໄດ້ຍິນສຽງໂຣເມໂອຢູ່ໃກ້ໆກັບບ່ອນເກັບສິບ.

ສ່ວນໂຣເມໂອກໍ່ໄດ້ເອົາຈົດໝາຍໃຫ້ບານທາຊາໄປໃຫ້ພໍ່ຂອງລາວ ແລະ ເອົາໄຟທີ່ບານທາຊາຖືມາພ້ອມສິ່ງທີ່ຈະ ໄຂບ່ອນມັງຽນສິບ ແລະ ບອກໃຫ້ບານທາຊາໜີໄປ, ແຕ່ບານທາຊາຊ້າພັດລີ້ຢູ່ບ່ອນໃກ້ໆນັ້ນເພື່ອເບິ່ງໂຣເມໂອທີ່ມີ ລັກສະນະແປກໆ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າລາວກໍາລັງຈະເຮັດຫຍັງ?. ໂຣເມໂອກໍ່ມ້າງບ່ອນເກັບສິບເຂົ້າໄປ.

ຝ່າຍປາຣີໄດ້ຍິນສຽງ "ມັນແມ່ນໂຣເມໂອ, ມັນກັບມາເຮັດແນວທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ສິບຂອງຈູລຽດບໍ່ ? ຈະຈັບມືງ, ມືງ ຕ້ອງຕາຍ".

"ເອີ ! ເຮົາຕ້ອງຕາຍ ! ດັ່ງນັ້ນລະຈິ່ງມາທີ່ນີ້ ເຮົາມາທີ່ນີ້ກໍ່ເພື່ອຂ້າຕົວຕາຍ "ໂຣເມໂອເວົ້າ" ເຈົ້າຈິ່ງໜີໄປ ! ແລະ ກໍ່ ໃຫ້ຮູ້ວ່າແມ່ນຄົນບ້າທີ່ມີຄວາມຫວັງດີທີ່ບອກໂຕໜີໄປ.

ແຕ່ປາຣີກໍ່ໄດ້ກໍ່ເລື່ອງຮຸ້ນຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນ. ຄົນໃຊ້ຂອງປາຣີໄດ້ຍິນກໍ່ໄປເອີ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ຍາມຢູ່ຕະຫຼອດ ຄືນ. ປາຣີລົ້ມລົງ ໂອ ... ຂ້ອຍຈະຕາຍແລ້ວ, ເປີດຫ້ອງເກັບສິບດ້ວຍ ແລະ ວາງຂ້ອຍໄວ້ກັບຈຸລຽດ. ໂຣເມໂອກໍ່ ສາມາດເຫັນຜູ້ທີ່ລາວຂ້າວແມ່ນໃຜ ແລ້ວກໍ່ເອົາສິບນັ້ນວາງນອນໄວ້ໃນບ່ອນເກັບສິບຂ້າງຈຸລຽດ, ໂຣເມໂອ "ຈຸລຽດ ທີ່ ຮັກ ! ເປັນຫຍັງນັ້ນຈຶ່ງງາມຢູ່ ? ແມ່ນຄວາມຕາຍບໍ່ ທີ່ເອົາເຈົ້າມາທີ່ນີ້ເພື່ອເປັນຄົນຮັກຂອງເຂົາ? ຕາເອີຍ ! ຈຶ່ງ ເບິ່ງນັ້ນ ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍເສຍ, ແຂນເອີຍ ! ຈຶ່ງກອດນາງເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍສາ ! ຈຸລຽດທີ່ຮັກຂອງອ້າຍ !", ແລ້ວໂຣເມໂອກໍ່ ຕື່ມຢາພິດ.

ຝ່າຍຄຸນພໍ່ລໍເລີ້ນມາຕາມຫຼັງລາວເຫັນແສງໄຟຢູ່ໃນບ່ອນເກັບສິບ ແລະ ເຫັນບານທາຊາ.

ບານທາຊາ: "ເຈົ້ານາຍຂ້ອຍ, ໂຣເມໂອໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນເກັບສິບປະມານເຄິ່ງຊົ່ວໂມງກວ່າແລ້ວ".

ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຸນພໍ່ຄິດຍາກທີ່ຢາກໄດ້ຍິນ, ລາວເຂົ້າໄປໃນບ່ອນເກັບສິບຜູ້ດຽວ ແລະ ໄດ້ເຫັນສິບ ໂຣເມໂອ-ປາຣີພ້ອມນັ້ນຈຸລຽດກໍ່ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ:

"ໂຣເມໂອຢູ່ໃສ?".

"ນາງເອີຍ ! ອອກຈາກບ່ອນເກັບສິບຄົນຕາຍດຽວນີ້. ກຳລັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງກວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນ ຂອງ ! ພວກເຮົາບໍ່ມີຜົນຫຍັງໝົດ. ໄປອອກ, ອອກໜີ. ຜົວຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວ ແລະ ປາຣີກໍ່ຕາຍ. ຂ້ອຍຈະເອົາເຈົ້າ ໄປບ່ອນທີ່ ປອດໄພ ໄປອອກໜີຈາກນີ້

"ຂ້ອຍຈະບໍ່ໜີ", ຈຸລຽດເວົ້າ.

ແລ້ວຄຸນພໍ່ກໍ່ໄດ້ອອກໄປ. ຈຸລຽດເບິ່ງໂຣເມໂອ "ແມ່ນຫຍັງອັນນີ້ ຈອກຢາເບື້ອຢູ່ໃນມືຂອງຄົນຮັກຂອງ ຂ້ອຍ, ຢາ ຜິດບໍ່? ໂອ ໂຣເມໂອ, ອ້າຍຕື່ມມັນໝົດແລ້ວ ແລະ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ປະມັນແມ້ແຕ່ຍຶດດຽວໄວ້ໃຫ້ນັ້ນ, ເພື່ອ ຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນສູ່ ເສັ້ນທາງຂອງນັ້ນ. ນັ້ນຈະຂໍຈົບສິບຂອງອ້າຍ, ບາງເທື່ອຢາພິດອາດຄ້າງຢູ່ສິບນັ້ນແລ້ວກໍ່ຈະເຮັດ ໃຫ້ນັ້ນຕາຍໄປ". ແລ້ວຈຸລຽດກໍ່ຈຸບໂຣເມໂອ. ຈາກນັ້ນຜູ້ເຝົ້າຍາມກໍ່ມາ, ຈຸລຽດບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ, ນາງຄວ້າເອົາມືດ ຂອງໂຣເມໂອແລ້ວກໍ່ແທງໂຕຕາຍ.

ບິດໜຶ່ງທຸກຄົນກໍ່ມາ, ບານທາຊາກໍ່ຍັງຖືກພົບເຫັນ ໂດຍລີ້ຢູ່ບ່ອນທີ່ນາຍຂອງຕົນເອງຕາຍ. ຄຸນພໍ່ຮ້ອງໃຫ້ ເວລາ ຢ່າງອອກມາເດີນໂບດ. ຈາກນັ້ນເຈົ້າຊີວິດແອສຄາລາສ ກໍ່ມາ. "ແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຖືກ ຮຽກເອີ້ນ ອອກມາຈາກການພັກຜ່ອນໃນຍາມເຊົ້າແບບນີ້ ?". ກາປູເລັດ ແລະ ມົງຕັກກໍ່ມາເຖິງ.

ນາງກາປູເລັດ: ຄົນຕາມຖະໜົນກໍ່ຮ້ອງວ່າ: "ໂຣເມໂອ", ບາງຄົນກໍ່ຮ້ອງວ່າ: "ຈຸລຽດ", ບາງຄົນກໍ່ຮ້ອງວ່າ: "ປາຣີ". ພວກເຂົາກໍ່ກຳລັງມາບ່ອນເກັບສິບນີ້. ຈາກນັ້ນຫົວໜ້າຍາມກໍ່ບອກຄົນທັງໝົດວ່າ: "ນີ້ ແມ່ນສິບຂອງປາຣີທີ່ ຖືກຂ້າ, ໂຣເມໂອທີ່ໄຮ້ວິນຍານ ແລະ ຈຸລຽດທີ່ຂ້າຕົວຕາຍ. ນີ້ແມ່ນຄຸນພໍ່ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄົນໃຊ້ຂອງໂຣເມໂອຄືບານ ທາຊາ". ມົງຕັກເວົ້າວ່າ: "ໂອ ! ພະລາຊາ ເມຍຂອງຂະນ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປໃນຄືນນີ້ຍ້ອນຄວາມ

ເສຍໃຈທີ່ການຖືກເລະເທດຂອງລູກຊາຍໄດ້ຂ້າມາງ". ຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຫັນໜ້າຫາຄຸນພໍ່ "ບອກຂ້ອຍ ເບິ່ງ, ລໍເລີນ ! ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້?". ຄຸນພໍ່ລໍເລີນເວົ້າບໍ່ຫຼາຍ, ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທີ່ໂສກເສົ້ານັ້ນ ແລະ ລົງທ້າຍ ວ່າ: "ຖ້າບາງອັນໃນການກະທຳນີ້ແມ່ນເຮົາໄດ້ ເຮັດໄປ, ຈຶ່ງເອົາຊີວິດຂອງເຮົາທົດແທນໄປ".

ເຈົ້າຊີວິດ: "ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ສະເໝີວ່າ: ການເປັນຄົນດີ...ຄົນຂອງໂຣເມໂອເດ ! ມັນສາມາດເວົ້າຫຍັງໄດ້ອີກ ແດ່?". ບານທາຊາຈຶ່ງເວົ້າຕື່ມຕໍ່ບັນຫາທີ່ລາວໄດ້ເຫັນ ແລະ ຄົນໃຊ້ຂອງປາຣີກໍ່ເລົ່າຄືກັນ.

"ກາປູເລັດ; ມົງຕັກ" ເຈົ້າຊີວິດກ່າວດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ "ມາດຽວນີ້ພວກເຮົາຄືຊິໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນກັນແລ້ວ ວ່າ ແມ່ນ ຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນເຈົ້າກຽດຊັງກັນ ແລະ ຍ້ອນບັນຫານັ້ນ, ຂ້ອຍຈຶ່ງສູນເສຍຄອບຄົບຂອງຂ້ອຍໄປ".

ກາປູເລັດ: "ການແຕ່ງງານຂອງລູກສາວຂ້ອຍກັບໂມໂອລຸກຊາຍເຈົ້າ ໄດ້ຮ່ວມສອງຄອບຄົວພວກເຮົາເຂົ້າກັນອີກ ໃນ ທີ່ສຸດ. ໂອ... ! ອ້າຍມົງຕັກ, ເດມີເຈົ້າມາຕີ".

ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນອີກວ່າ: "ຄວາມມືດມົນ ແລະ ເມກເຝື້ອໃນຕອນເຊົ້ານີ້ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສະຫງົບ (ສັນຕິພາບ) ອັນໂສກເສົ້າມາແລ້ວ..."

(ຮູບທີ 42 ໂສກນາດຕະກຳລຳລືກ ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ)

2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ

ຜ່ານບົດເລື່ອງ, ນັກປະພັນໄດ້ກ່າວປະນາມ ຮີດຄອງປະເພນີທີ່ເກົ່າແກ່ຫຼ້າຫຼັງຂອງລະບອບສັກດີນາ ທີ່ຍາມໃດກໍ ກົດໝ່ວງທວງດຶງສິດເສລີພາບຂອງມວນມະນຸດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າການບັງຄັບລູກເຕົ້າໃຫ້ປະຕິບັດຕາມເຈດຈຳນົງຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ ແມ່ ໂດຍສະເພາະການບັງຄັບໃຫ້ລູກເຕົ້າໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄືນທີ່ລູກຕົນເອງບໍ່ປາຖະໜານນັ້ນ ແມ່ນອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ. ຄວາມຮັກລະຫວ່າງໂຣມໂອ ແລະ ຈຸລຽດແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດ ແລະ ອະມະຕະທີ່ສຸດ ແຕ່ສຸດທ້າຍກໍຖືກ ສະກັດກັ້ນຍ້ອນແນວຄິດອັນຄັບແຄບຂອງສອງຕະກຸນເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ແສນຫວານ ແລະ ດູດດື່ມຕ້ອງປິດສາກລົງ ດ້ວຍເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາ. ຕຳນານຮັກອຳມະຕະຂອງໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດຈະຖືກເລົ່າຂານກັນຕໍ່ໄປໃຫ້ຊາວໂລກໄດ້ຮັບຮູ້ ເໝືອນກັບຄວາມຮັກອະມະຕະລະຫວ່າງ ຊຸນລຸ ແລະ ນາງອິວຂອງ ວັນນະຄະດີລາວເຮົາ.

ບົດລະຄອນໂສກ “ໂຣມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ” ນອກກ່າວປະນາມໂຈມຕີແນວຄິດທີ່ໂງ່ຈ້າຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ຄັບແຄບເຫັນແກ່ໂຕແລ້ວ ເລື່ອງຍັງໄດ້ເປີດເສັ້ນທາງໃຫ້ແກ່ແນວໃໝ່ແນວຄິດທີ່ໄດ້ກ້າວໜ້າຄື ມັນໄດ້ຍົກສູງສິດເສລີພາບຂອງ ມວນມະນຸດ ໃນການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຕະຫຼອດການຕັດສິນບັນຫາດ້ວຍຕົນເອງປາສະຈາກການໜີຮັດຈາກອິດທິພົນ ທາງນອກ. ຍຸກສະໄໝທີ່ເທບພະເຈົ້າຕັດສິນການກະທຳຂອງມະນຸດໄດ້ຟື້ນສະໄໝໄປແລ້ວ. ມະນຸດເອງຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນ ໂຊກສະຕາຂອງຕົນເອງ. ເວົ້າລວມແລ້ວສິດທິຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະລະເມີດໄດ້. ນີ້ແລະຄືແນວຄິດຕົ້ນຕໍຂອງບົດ ລະຄອນໂສກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ”.

1.2 ເນື້ອໃນ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງເລື່ອງ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ”

- ເນື້ອໃນ

ຜ່ານການອ່ານບົດເລື່ອງ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ” ນັກປະພັນໄດ້ກ່າວປະນາມຮີດຄອງປະເພນີທີ່ເກົ່າແກ່ຫຼ້າຫຼັງ ຂອງລະບອບສັກດີນາທີ່ຍາມໃດກໍກົດໝ່ວງທວງດຶງສິດເສລີພາບຂອງມວນມະນຸດ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການບັງຄັບລູກເຕົ້າ ໃຫ້ປະຕິບັດໃຫ້ຕາມເຈດຈຳນົງຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໂດຍສະເພາະແມ່ນການບັງຄັບໃຫ້ລູກເຕົ້າແຕ່ງງານກັບຄືນ ຫາກຍັງ ທຳລາຍອະນາຄົດຂອງເຂົ້າເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຄວາມຮັກລະຫວ່າງໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດ ແລະ ອະມະຕະທີ່ສຸດແຕ່ສຸດທ້າຍກໍຖືກສະກັດກັ້ນຍ້ອນແນວຄິດອັນຄັບແຄບຂອງສອງຕະກຸນເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ແສນ ຫວານ ແລະ ດູດດື່ມຕ້ອງປິດສາກລົງດ້ວຍເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາ. ຕຳນານຮັກຂອງໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດຈະຖືກເລົ່າ ຂານກັນຕໍ່ໄປໃຫ້ຊາວໂລກໄດ້ຮັບຮູ້ເໝືອນກັບຕຳນານຮັກທີ່ອະມະຕະລະຫວ່າງ ຊຸນລຸ ແລະ ນາງອິວຂອງວັນນະຄະດີ ລາວເຮົາ.

ບົດລະຄອນໂສກ " ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ " ນອກຈາກຈະກ່າວປະນາມໂຈມຕີແນວຄິດທີ່ໂງ່ຈ້າຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ຄັບແຄບເຫັນແກ່ຕົວແລ້ວ. ເລື່ອງນີ້ຍັງເປີດເສັ້ນທາງໃຫ້ແກ່ແນວຄິດ ໃໝ່ແນວຄິດທີ່ກ້າວໜ້າຄືມັນໄດ້ຍົກສູງສິດ ເສລີພາບຂອງມວນມະນຸດໃນການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຕະຫຼອດການຕັດສິນບັນຫາດ້ວຍຕົນເອງປະສາຈາກການໜີຮັດ ຈາກອິດທິພົນທາງນອກ. ຍຸກສະໄໝທີ່ເທບພະເຈົ້າຕັດສິນການກະທຳຂອງມວນມະນຸດໄດ້ຟື້ນສະໄໝໄປ

ແລ້ວ. ມະນຸດ ເອງຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງຕົນເອງ. ເວົ້າລວມແລ້ວສິດທິຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີໃຜຈະລະເມີດໄດ້. ນີ້ແລະຄື ແນວຄິດຕົ້ນຕໍຂອງບົດລະຄອນໂສກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈູລຽດ”

ຄຸນຄ່າຂອງເລື່ອງ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄຸນຄ່າສະທ້ອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງສະພາບການດຳລົງຊີວິດຂອງສັງຄົມຊາວອັງກິດໃນຍຸກສະໄໝນັ້ນທີ່ຍັງ ມີແນວຄິດແບບຫຼ້າຫຼັງຈິດໃຈຄັບແຄບ, ຂົ່ມຂູ່ຄົນອື່ນ ແລະ ຍັງມີການແປງແຍກຊົນຊັ້ນວັນນະ. ນອກຈາກນີ້ບົດເລື່ອງນີ້ ຍັງເປັນຕົວແບບ ຫຼື ແວ່ນແຍງໃຫ້ແກ່ຄົນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ສຶກສາຮຽນຮູ້ຄວາມເປັນມາຂອງສັງຄົມສະໄໝນັ້ນແລ້ວໄປ ດັດແກ້ໃນຊີວິດຂອງຕົນ ແລະ ສັງຄົມໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ບົດເລື່ອງນີ້ຈຶ່ງມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານຮູບການ ແລະ ເນື້ອໃນ ສົ່ງສອນຄົນໃນສັງຄົມໃຫ້ມີຄວາມຄິດແບບສ້າງສັນ, ເບິ່ງກ້ວາງເຫັນໄກ ແລະ ນຳເອົາໄປເປັນບົດຮຽນໃນອະນາຄົດ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

ເລື່ອງ " ພໍ່ຄ້າເມືອງເວນິດ "

ອັງໂຕນີໂອ (Antonio) ແມ່ນພໍ່ຄ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງຢູ່ເມືອງເວນິດ. ລາວແມ່ນພໍ່ຄ້າທີ່ມີມະນຸດສະທຳ ແລະ ໄວ້ໃຈຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຊື່ ບັດຊານີໂອ (Bassanio). ບັດຊານີໂອໃນເມື່ອ ກ່ອນກໍ່ມີເງິນຫຼາຍສົມຄວນ, ແຕ່ດຽວນີ້ກໍ່ມີຄວາມຂາດເຂີນ. ລາວໄດ້ຕົກຫຼຸມຮັກກັບຍິງຄົນໜຶ່ງຊື່ ປໍເຈຍ (Portia). ບັດຊານີໂອຈຶ່ງໄປຂໍຢືມເງິນນຳອັງໂຕນີໂອຈຳນວນ 3.000 ດູກາ (ducat) ແມ່ນເງິນຕາຂອງເມືອງເວນິດໃນສະໄໝນັ້ນ ເພື່ອຈະ ໄປຂໍແຕ່ງງານກັບນາງ ປໍເຈຍຢູ່ເມືອງແບນມົງ (Belmont) ຢູ່ ໃກ້ກັບເມືອງເວນິດ.

ພໍ່ຂອງນາງປໍເຈຍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ແລະ ຊັບສົມບັດທັງໝົດກໍ່ເປັນຂອງນາງຄົນດຽວ. ສ່ວນອັງໂຕນີໂອໃນເວລານີ້ສຳພັດ ບໍ່ມີເງິນເຖິງ 3.000 ດູກາເພາະຂະບວນເຮືອພໍ່ຄ້າຂອງລາວຍັງບໍ່ ທັນກັບມາແຕ່ຕ່າງປະເທດເທື່ອ. ດັ່ງນັ້ນ, ອັງໂຕນີໂອຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ບັດຊານີໂອໄປຊອກຢືມນຳຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງ ຮູ້ຈັກກັບອັງໂຕນີໂອດີ. ບັດຊານີໂອຈຶ່ງໄປຊອກຫາຊາຍພໍ່ຄ້າຄົນໜຶ່ງຊື່ ໄຊລັອກ (Shylock).

ໄຊລັອກແມ່ນພໍ່ຄ້າຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ເມືອງເວນິດ ທີ່ເອົາເງິນໃຫ້ຜູ້ອື່ນຢືມແຕ່ໄລ່ດອກເບ້ຍສູງ. ໄຊລັອກ ແລະ ອັງໂຕນີໂອ ເປັນສັດຕູກັນໝາຍຄວາມວ່າສອງຄົນນີ້ເຄີຍຜິດກັນແຕ່ຜູ້ອື່ນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຂອງຄົນທັງສອງ.

ເມື່ອບັດຊານີໂອ ໄປຖາມຢືມສາມພັນດູກາໃນນາມຂອງອັງໂຕນີໂອ ຕາມອັງໂຕນີໂອແນະນຳ, ໄຊລັອກກໍ່ບອກວ່າ ໃຫ້ໃຫ້ອັງໂຕນີໂອມາຢືມເອງ. ອັງໂຕນີໂອຈຶ່ງໄປຢືມກັບບັດຊານີໂອ, ໄຊລັອກກໍ່

ດີໃຈເພາະຄິດວ່າແມ່ນໂອກາດທີ່ຈະ ແກ້ແຄ້ນຕໍ່ອັງໂຕນີໂອ, ຍ້ອນອັງໂຕນີໂອເຄີຍເວົ້າສິ່ງທີ່ບໍ່ດີໃຫ້ໄຊລັອກ.

ເມື່ອອັງໂຕນີໂອໄປພົບກັບໄຊລັອກ, ໄຊລັອກກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: ທ່ານບໍ່ມັກວິທີທາງເງິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານຍເຄີຍເວົ້າ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນໜ້າໂຕໜຶ່ງ... ແຕ່ມາດຽວນີ້ທ່ານມາຂໍຢືມເງິນນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມທ່ານວ່າໂຕໜ້າກໍ່ມີເງິນ ຢູ່ບໍ່ ?... ສົມຄວນບໍ່ທີ່ໜ້າຄືຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາເງິນ 3.000 ດູກາໃຫ້ທ່ານປຶ້ມ ?...

ອັງໂຕນີໂອກໍ່ຕອບວ່າ:

"ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ປະຕິເສດ, ເຮົາເຄີຍເອີ້ນທ່ານແນວນັ້ນແທ້ ແລະ ທ່ານກໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນແທ້. ບັດນີ້ຖ້າທ່ານຈະເອົາເງິນໃຫ້ ເຮົາຢືມກໍ່ບໍ່ຢືມໃນຖານະໝູ່ເພື່ອ, ຈຶ່ງໃຫ້ຢືມໃນຖານະສັດຕູຂອງທ່ານ. ຖ້າເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ແທນຄືນໃນກຳນົດ 3 ເດືອນ, ທ່ານກໍ່ສາມາດລົງໂທເຮົາ ຢ່າງສົມບຳຖະໜາ..."

ໄຊລັອກກໍ່ປັບທຳທີຂອງຕົນໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ ແລະ ເວົ້າແບບຍື່ມແຍ້ມແຕ່ມີເລ່ລ່ຽມ ແລະ ເວົ້າຫຼິ້ນແກ້ມອີ່ຫຼີ ຕໍ່ອັງໂຕນີໂອວ່າ:

" ຖ້າທ່ານບໍ່ສາມາດຍ່າຍຄືນໃຫ້ເຮົາພາຍໃນ 3 ເດືອນ ທ່ານຕ້ອງສັນຍາວ່າ ທາຈະຕ້ອງເອົາຊີ້ນສີດໆໃນຮ່າງກາຍຂອງ ທ່ານມອບໃຫ້ເຮົາໂດຍແມ່ນເຮົາຈະປາດເອົາເອງ 1 ປອນ (0,454 kg)"

ອັງໂຕນີໂອກໍ່ຍື່ມຫົວ ແລະ ຮັບເອົາຄຳສັນຍານັ້ນເພາະລາວຄິດວ່າພາຍໃນສອງເດືອນຂະບວນເຮືອສິນຄ້າຂອງລາວ ຕ້ອງມາຮອດແນ່ນອນ, ສ່ວນບັດຊານີໂອໄດ້ເບິ່ງທຳທີຂອງໄຊລັອກແລ້ວ ກໍ່ເຫັນດີໃຫ້ອັງໂຕນີໂອຢືມ ແຕ່ອັງໂຕນີໂອກໍ່ ຕັດສິນໃຈຢືມເງິນນຳໄຊລັອກ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບບັດຊານີໂອເພື່ອຮັກ.

ກ່າວເຖິງນາງ ປໍເຈຍ, ກ່ອນທີ່ພໍ່ຂອງນາງຈະຕາຍ ເພິ່ນໄດ້ຊອກຫາວິທີທາງເພື່ອຈະຊອກຜົວທີ່ດີໃຫ້ແກ່ລູກສາວ ຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດກັບໄວ້ 3 ກັບຄືກັບເງິນ, ກັບຄໍ ແລະ ກັບຂີ້ກົວ. ຜູ້ທີ່ຈະເອົານາງ ປໍເຈຍເປັນເມຍຈະຕ້ອງ ໄດ້ເລືອກເອົາກັບທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ.

ຕໍ່ມາມື້ໜຶ່ງ, ຂະນະທີ່ນາງ ປູເຈຍ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງຊື່ ເນຣິດຊາ (Nerissa) ກຳລັງຄິດຫາຜູ້ຊາຍ ທັງຫຼາຍ ທີ່ຈະມາຫາ, ຄົນໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງກໍ່ມາບອກວ່າ. ມີເຈົ້າຊາຍຜູ້ໜຶ່ງມາຈາກອາຟຣິກາເພື່ອຈະຂໍແຕ່ງງານນຳນາງ ບໍ່ເຈຍ. ນາງ ປູເຈຍຈຶ່ງເອົາກັບທັງ 3 ມາວ່າງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຂອງເຈົ້າຊາຍອົງນັ້ນ. ຢູ່ເຖິງກັບໄດ້ຂຽນວ່າ

- ຢູ່ເຖິງກັບຄຳຂຽນວ່າ: " ຊາຍໃດທີ່ເລືອກເອົາຂ້ອຍ ກໍ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງ ທີ່ຄົນທັງຫຼາຍປາຖະໜາ "

- ຢູ່ເຖິງກັບເງິນຂຽນວ່າ: "ຊາຍໃດທີ່ເລືອກເອົາຂ້ອຍ ກໍ່ຈະໄດ້ ຈະໄດ້ຮັບ "ຮັບເທົ່າທີ່ລາວສົມຄວນ

- ກັບຂໍ້ກົວຂຽນວ່າ: " ຊາຍໃດທີ່ເລືອກເອົາຂ້ອຍ ກໍ່ຈະຕ້ອງ ກຽມເສຍທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີທັງໝົດ "

ເຈົ້າຊາຍຄົນນັ້ນເບິ່ງຢູ່ດົນເຕີບ ຈຶ່ງເອີ້ນປາກວ່າ: " ຄົນທັງໝົດ ໂລກນີ້ເຂົາປາຖະໜາ ຢາກໄດ້ແຕ່ຄຳກໍ່ຄືໝົດໂລກປາຖະໜາປູເຈຍ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຂໍເລືອກເອົາກັບຄຳ " ແລ້ວນາງ ປູເຈຍກໍ່ເອົາ ກຸນແຈໃຫ້ອົງຊາຍນັ້ນໄຂເບິ່ງກັບຄຳ ແລະ ໄດ້ພົບເຫັນຫົວກະ ໂຫຼກຄົນຕ່າຍ ແລະ ເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງຊຶ່ງມີໂຕໜັງສືຂຽນວ່າ: " ທຸກສິ່ງທີ່ມີແສງສີສວຍສົດງົດງາມນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນໝົດ " ແລ້ວອົງຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ໜີໄປຢ່າງອັບອາຍຂາຍໜ້າ. ຂຶ້ນຕໍ່ມາກໍ່ແມ່ນລາຊາມາຈາກເມືອງຟຣັງໄດ້ມາເລືອກເອົາກັບເງິນ. ເມື່ອເປີດເບິ່ງແລ້ວກໍ່ພົບກັບຮູບຫົວຄົນໂງ່ຈ້າ (ຜີປ້າ) ແລະ ມີໂຕໜັງສືຂຽນຢູ່ເຈ້ຍວ່າ: " ຂ້ອຍເປັນຄົນໂງ່ "

ຖັດຈາກນັ້ນມາແມ່ນໝູ່ມັດຊານີໂອພ້ອມກັບເພື່ອຂອງເຂົາຜູ້ໜຶ່ງມານຳ. ຄວາມຈິງເຈຍ ແລະ ບັດຊານີໂອເຄີຍ ພົບກັນ ແລະ ເຄີຍມີຄວາມຮັກນຳກັນມາແຕ່ແລ້ວ ແຕ່ນາງກໍ່ບໍ່ສາມາດບອກໃຫ້ບັດຊານີໂອເລືອກເອົາກັບໃໃດທີ່ຖືກ ຕ້ອງໄດ້. ນາງກໍ່ບອກໃຫ້ບັດຊານີໂອຄິເບິ່ງຄັກໆ ເຖິງສອງເດືອນເສຍກ່ອນຈິ່ງເລືອກເອົາກັບຕ່າງໆ ແຕ່ບັດຊານີໂອກໍ່ຟ້າວ ດັ່ງເລືອກກັບຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ.

ບັດຊານີໂອພິຈາລະນາເບິ່ງກັບຄຳ ແລະ ກັບເງິນ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: " ທັງສອງກັບນີ້, ເບິ່ງທາງນອກເຫັນວ່າງາມ ແຕ່ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວທີ່ທາງຂ້າງນອກມີສີສວຍງາມ ແຕ່ເບິ່ງຂ້າງໃນອາດຈະຂີ້ຮ້າຍ ຫຼື ສິ່ງທີ່ຂີ້ຮ້າຍມັນຖືກປົກປິດດ້ວຍ ຄວາມງາມ ຍ້ອນເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ເລືອກເອົາກັບເງິນ ແລະ ກັບຄຳ. ບັດຊານີໂອເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: " ແລະ ກັບນີ້ເຮັດດ້ວຍ ຂໍ້ກົວ ຮູບນອກຂອງມັນຂີ້ຮ້າຍແຕ່ເບື້ອງໃນຂອງມັນອາດຈະສວຍງາມ... ດັ່ງນັ້ນເຮົາຂໍເລືອກເອົາກັບນີ້". ເມື່ອເປີດເບິ່ງ ກັບຂໍ້ກົວຈຶ່ງໄດ້ພົບຮູບຂອງນາງເຈຍ ແລະ ພົບໜັງສືທີ່ຂຽນເທິງເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງວ່າ: " ຖ້າຫາກທ່ານໃດເພິ່ງພໍໃຈຕໍ່ກັບນີ້ , ທ່ານກໍ່ຫັນໜ້າໄປຫາຍິງໃນດວງໃຈຂອງທ່ານ ແລະ ມອບຮອຍຈູບແກ່ນາງໄດ້... " ບັດຊານີໂອຈຶ່ງໄດ້ນາງປູເຈຍເປັນ ເມຍ ແລະ ນາງຈຶ່ງໄດ້ມອບແຫວນວົງໜຶ່ງໄວ້ກັບບັດຊານີໂອ ແລະ ເວົ້າວ່າ: " ອ້າຍຈຶ່ງຮັບແຫວນວົງນີ້, ເມື່ອແຫວນວົງນີ້ ເສຍໄປເມື່ອໃດເມື່ອນັ້ນຄວາມຮັກຂອງເຮົາກໍ່ຈະສູນສ້ຽງໄປ... ". ບັດຊານີໂອຕອບວ່າ " ເມື່ອໃດທີ່ແຫວນນີ້ຫາຍຈາກ ມືຂອງອ້າຍ, ນັ້ນກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າຊີວິດຂອງອ້າຍກໍ່ໝົດໄປຄືກັນ.. "

ຂະນະທີ່ທັງສອງຊື່ນຊົມຍິນດີຢູ່ນັ້ນ, ນາງ ເນຣິດຊາກັບກາຣາຈີອາໂນ (Gratiano) ເຊິ່ງແມ່ນໝູ່ ຫຼືຄົນຮັບໃຊ້ຂອງ ບັດຊານີໂອ ທີ່ມານຳກັນກ່ອນມາສະເໜີຕໍ່ນາຍຂອງຕົນວ່າ: ພວກເຮົາທັງສອງກໍ່ກຽມຈະແຕ່ງງານກັນ. " ເມື່ອທັງ 4 ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຢູ່ນັ້ນ, ກໍ່ມີຄົນ 3 ຄົນມາຈາກເມືອງເວນິດ ແລະ ຍິນຈົດໝາຍຂອງອັງໂຕນີໂອມອບໃຫ້ບັດຊານີໂອ...

ເນື້ອໃນຈົດໝາຍຂຽນວ່າ: " ເພື່ອນບັດຊານີໂອທີ່ຮັກແພງ, ເຮືອສີຄ້າຂອງເຮົາທັງໝົດຖືກຫຼົ່ມ ດັ່ງນັ້ນໃນປະຈຸ ບັນນີ້ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີເງິນເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ໄຊລ້ອກ ເຮົາຈະຕ້ອງເສຍຊັ້ນສົດ 1 ປອນໃຫ້ໄຊລ້ອກ. ຖ້າຫາກເປັນແນວນັ້ນ ມັນ ກໍ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຄືເກົ່າ. ດັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ເພື່ອນຈົ່ງລົມກ່ຽວກັບເງິນທີ່ເພື່ອນເອົາມານຳເຮົານັ້ນ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາ ປາຖະໜາທີ່ສຸດໃນເວລານີ້ ກໍ່ຄືເຮົາປາຖະໜາຢາກເຫັນໜ້າເພື່ອນເທື່ອສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຈາກເພື່ອນໄປ ".

ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ນາງ ບໍ່ເຈຍຈຶ່ງບອກໃຫ້ບັດຊານີໂອຮັບຟ້າວ ເຂົ້າພິທີແຕ່ງງານໂດຍໄວ, ແລ້ວຈຶ່ງໄປຫາອັງໂຕນີ ໂອ (ຕາມກົດໝາຍ ຜົວເມຍຈະໄດ້ຊັບສົມບັດນຳກັນ ກໍຕ້ອງຜ່ານພິທີແຕ່ງງານຢ່າງເປັນທາງ ການ). ເມື່ອເສັດພິທີແລ້ວ , ນາງບໍ່ເຈຍກໍເອົາເງິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ມອບໃຫ້ບັດຊານີໂອເພື່ອໄປໄຖ່ຖອນ ຫຼື ໃຊ້ໜີ້ແທນໃຫ້ອັງໂຕນີໂອ. ເມື່ອບັດຊານີໂອ ແລະ ກຣານີອາໂນຈາກເຮືອນໄປ, ບໍ່ເຈຍ ແລະ ເນຣົດ ຊາກໍຄິດຫາວິທີຈະຊ່ວຍອັງໂຕນີໂອ, ຈຶ່ງຮັບຟ້າວໄປເມືອງເວນີ ຕາມຫຼັງ ບັດຊານີໂອ ເພາະແຜ່ນຂອງລາວແມ່ນຈະໄປຂໍຢືມເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຜູ້ ພິພາກສາ ຂອງເມືອງເວນີດ (ຊຶ່ງແມ່ນເພື່ອຂອງນາງ) ແລ້ວນາງຈະຂໍໄປ ຕັດສິນເປັນຜູ້ພິພາກສາແທນ.

ກ່າວເຖິງໄຊລັອກ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ລູກສາວຂອງລາວໄດ້ລັກໜີໄປ ກັບຜູ້ ຊາຍຊູ່ເຊິ່ງເປັນເພື່ອນຂອງອັງໂຕນີໂອ ແລະ ລັກເງິນຂອງໄຊລັອກ ໄປນຳຈຳ ນວນຫຼວງຫຼາຍ. ສົມທົບກັບໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າເຮືອຂອງອັງໂຕນີໂອ ຫຼົ້ມ, ໜີ້ກໍ ຍິ່ງມີຄວາມຄຽດແຄ້ນ ແລະ ດີໃຈພ້ອມກັນທີ່ຈະໄດ້ແກ້ແຄ້ນ ອັງໂຕນີໂອໃຫ້ ສົມໃຈ.

ອັງໂຕນີໂອໄດ້ຖືກນຳໂຕຂຶ້ນສານ ເພື່ອສອບສວນ ແລະ ຕັດສິນຄະດີ. ໃນຂະນະທີ່ລຳຖ້ຳຜູ້ພິພາກສາ, ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ ໄຊລັອກມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ເຫັນອີກເຫັນໃຈອັງໂຕນີໂອ ແຕ່ໄຊລັອກ ປະຕິເສດ. ບັດຊານີໂອຂໍຈ່າຍ 6.000 ດູກາ ຫຼືຫຼາຍກ່ວານັ້ນ, ໄຊລັອກບໍ່

ຍອມຮັບເອົາ. ໜີ້ຍິນຢັນຂໍເອົາແຕ່ຊື້ນສິດ 1 ປອນ ຈາກຮ່າງກາຍຂອງອັງໂຕນີໂອ.ຕໍ່ມາຄາວໜຶ່ງ, ຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ນຸ່ງເຄື່ອງຜູ້ຊ່ວຍຜູ້ພິພາກສາກໍເອົາຈົດໝາຍມາສົ່ງໃຫ້ເມືອງຊຶ່ງຈົດໝາຍນັ້ນກໍບອກວ່າຜູ້ ພິພາກສາເພິ່ນບໍ່ສະບາຍເພິ່ນ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ພິພາກສາສຳຮອງມາແທນ ແລະຜູ້ພິພາກສາສຳຮອງນີ້ກໍມີມີຄວາມສາມາດສູງຄືກັນ ກັບເພິ່ນເອງ ແລະ ມີ ຄວາມສາມາດຕັດສິນໄດ້ແທນເພິ່ນ. ຈາກນັ້ນນາງເຈຍໃນຊຸດຜູ້ພິພາກສາ ກໍກ່າວເຂົ້າສູ່ເວທີສານ, ບັດຊານີໂອກໍບໍ່ຮູ້ ໄດ້. ຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ເລີ່ມພິທີຕັດສິນ. ນາງຂໍເບິ່ງໃບສັນຍາກໍເຫັນວ່າໄຊລັອກ ຈະຕ້ອງໄດ້ປາດເອົາ ຊື້ນ 1 ປອນ ຂອງອັງໂຕນີໂອ, ໄຊລັອກມີຄວາມພໍອີກພໍໃຈຕໍ່ຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ຕໍ່ມານາງກໍຂໍຮ້ອງໃຫ້ໄຊລັອກເມດ ຕາປານນີຕໍ່ອັງ ໂຕນີໂອ ແຕ່ໄຊລັອກປະຕິເສດ.

ເມື່ອຜູ້ພິພາກສາໄດ້ຖາມ ໄຊລັອກກ່າວໄດ້ກຽມມືດ, ຊຶ່ງຊຶ່ງມາພ້ອມບໍ່, ໄຊລັອກຕອບວ່າກຽມພ້ອມແລ້ວ ຜູ້ ພິພາກສາຖາມໄປວ່າ ໄດ້ກຽມແພດມາຫ້າມເລືອດຫຼືບໍ່, ໄຊລັອກ ຕອບວ່າບໍ່ມີຢູ່ໃນສັນຍາ. ໃນທີ່ສຸດຜູ້ພິພາກສາ ຈຶ່ງ ຖາມ ອັງໂຕນີໂອວ່າມີຫຍັງຈະເວົ້າເລີ່ມຫຼືບໍ່ ອັງໂຕນີໂອກໍໄດ້ກ່າວອຳລາ ບັດຊານີໂອເພື່ອນຮັກເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ບອກບັດຊານີໂອ ໄປບອກເຈຍວ່າ ເຂົ້າເປັນເພື່ອນຮັກກັນພຽງໃດ...

ຈາກນັ້ນຜູ້ພິພາກສາ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ໄຊລັອກ ກຽມປາດເອົາຊື້ນສິດ 1 ປອນ. ເມື່ອໄຊລັອກຫຍັບເຂົ້າໄປກຽມ ຈະປາດ ຊື້ນຈາກຮ່າງກາຍຂອງອັງໂອນີໂອ, ຜູ້ພິພາກສາກໍຢ້າຕື່ມອີກວ່າ " ຕາມສັນຍາແມ່ນອັງໂຕນີໂອຈະຕ້ອງເສຍ ຊື້ນສິດ 1 ປອນໃຫ້ທ່ານ ແຕ່ກໍບໍ່ສັນຍາວ່າຈະເອົາເລືອດໃຫ້ທ່ານແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຢືດ. ຖ້າທ່ານແຕະຕ້ອງເຖິງເລືອດນັ້ນ ທ່ານກໍຈະເສຍ ຊັບສິນ ແລະ ເງິນຄຳຕາມກົດໝາຍ ". ເມື່ອໄດ້ຍິນແນວນັ້ນ, ໄຊລັອກກໍປ່ຽນໃຈຈຶ່ງຂໍເອົາເງິນ 3 ທົບ ບັດຊານີໂອພໍໃຈ ໃຫ້, ແຕ່ຜູ້ພິພາກສາຍັງກ້າວຕໍ່ໄປວ່າ: " ໄຊລັອກຈະບໍ່ມີສິດຈະໄດ້ຮັບເອົາເງິນນັ້ນໂດຍງ່າຍດາຍ, ສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການກໍ ວາສິ່ງອື່ນໝົດແມ່ນຊື້ນສິດ 1 ປອນ, ລາວສາມາດເອົາໄດ້ເທົ່ານັ້ນບໍ່ເກີນບໍ່ຫຼຸດ ແລະ ບໍ່ມີເລືອດ ຕິດ... "

ໄຊລັອກເຫັນທ່າທບໍ່ດີຈຶ່ງຈະໜີອອກຈາກສານໄປ, ແຕ່ຜູ້ພິພາກສາຍັງກ້າວຕໍ່ໄປວ່າ " ກົດໝາຍຂອງເມືອງ ເວນີດ ໄດ້ບອກວ່າຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຫາກພະຍາຍາມຂົ່ມຂູ່ແຕະຕ້ອງເຖິງຊີວິດ ຂອງປະຊາຊົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຂອງເມືອງເວ ນີດ ວັດຖຸ ສິ່ງຂອງທີ່ລາວມີທັງໝົດ, ອີກເຄິ່ງໜຶ່ງມອບໃຫ້ລັດ ແລະ ອີກເຄິ່ງໜຶ່ງຕ້ອງມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະຖືກເອົາຊີວິດ ນັ້ນ... "

ມາເຖິງເວລານີ້ສານໄດ້ຕັດສິນໃຫ້ ໄຊລ້ອກເສຍຊັບສິນໃຫ້ອັງໂຕນີໂອ ເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະ ເສຍເຂົ້າລັດເຄິ່ງໜຶ່ງ, ແຕ່ອັງ ໂຕນີໂອບໍ່ຮັບເອົາ ລາວຂໍມອບໃຫ້ລູກສາວຂອງໄຊລ້ອກ ແລະ ຊາຍຊູ້ຂອງນາງ.

ໄຊລ້ອກ ຕອບວ່າ: "ເງິນຂອງເຮົາ ຊັບສິນຂອງເຮົາ ກໍ່ຄືກັບຊີວິດຂອງເຮົາເມື່ອທ່ານຍເອົາມັນໜີຈາກເຮົາໄປ ກໍ່ຈົ່ງ ເອົາຊີວິດຂອງເຮົາໄປນຳດ້ວຍ " ການຕັດສິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ເມື່ອທຸກຄົນອອກຈາກສານໄປ ອັງໂຕນີໂອ ກັບ ບັດຊານີໂອ ກໍ່ຍັງຢາກເອົາເງິນ ແລະ ສິ່ງອື່ນອີກມອບໃຫ້ຜູ້ພິພາກສາແຕ່ກໍ່ຖືກປະຕິເສດ. ສຸດທ້າຍ ຜູ້ພິພາກສາຈຶ່ງຂໍ ເອົາແຫວນຈາກມື ຂອງບັດຊານີໂອ. ບັດຊານີໂອກໍ່ໜ້າແດງ ແລະ ປະຕິເສດ, ໃນສຸດທ້າຍບັດຊານີໂອຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ ກໍ່ຈົ່ງ ໄດ້ມອບແຫວນວົງນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ພິພາກສາ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ຜູ້ຊ່ວຍຜູ້ພິພາກສາກໍ່ຍັງຂໍເອົາແຫວນນໍ ກຣາຈີອາໂນ, ກຣານີ ອາໂນປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງໄດ້ ມອບແຫວນໃຫ້ຜູ້ຊ່ວຍຜູ້ພິພາກສາ ຈາກນັ້ນນາງປ່ຽນແປງ ແລະ ນາງເນຣິດຊາກໍ່ກັບຄືນສູ່ ເຮືອນກ່ອນ.

ບັດຊານີໂອ, ກຣາຈີອາໂນ ແລະ ອັງໂຕນີໂອກໍ່ມຸ້ງໜ້າສູ່ເຮືອນຂອງນາງ ເຈຍ. ເມື່ອກັບຄືນເມື່ອຮອດເຮືອນ ປູ່ເຈຍ ກໍ່ຖາມແຫວນທີ່ນາງມອບໃຫ້ຜົວ ແລະ ເນຣິດຊາ ກໍ່ຖາມແຫວນທີ່ນາງມອບໃຫ້ຜົວເຊັ່ນດຽວ: ເມື່ອບໍ່ເຫັນ ແຫວນ ແຕ່ລະຄົນກໍ່ທຳທຳຮ້າຍໃຫ້ຜົວຢ່າງໃຫຍ່, ຜູ້ເປັນຜົວກໍ່ຮັບສາລະພາບຜິດ. ໃນທີ່ສຸດເຂົາເຈົ້າກໍ່ເລົ່າຄວາມຈິງໃຫ້ ກັນຟັງ ແລະ ພ້ອມກັນມ່ວນຊື່ນ ເບີກບານໃຈ.....

ກ. ເນື້ອໃນ

ຝ່າຍເປັນທຳ ຍຶດຖືມະນຸດສຳພັນ ສ່ວນອີກຝ່າຍໜຶ່ງຍຶດຖືເອົາເງິນຄຳເປັນສິ່ງສູງສຸດ.

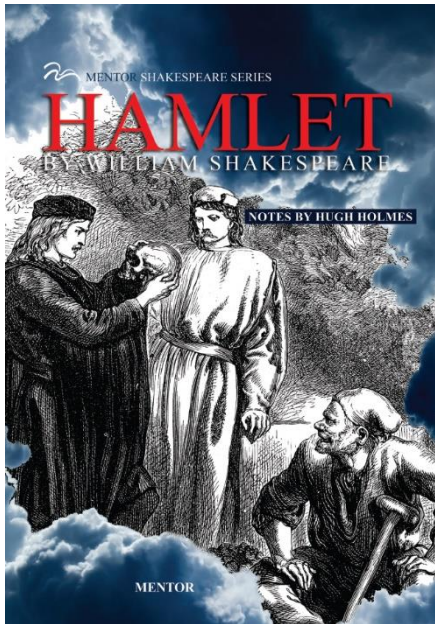
ໃນທີ່ສຸດຝ່າຍເປັນທຳໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ ອັນໄດ້ນຳເອົາຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າມາສູ່ຝ່າຍອະທຳ ຊຶ່ງມີໄຊລ້ອກ ເປັນຕົວແທນ. ນາງ ປູ່ເຈຍໄດ້ປະກົດເປັນເພດຍິງທີ່ສະຫຼາດສະຫຼຽວ ແລະ ຕັດສິນບັນຫາທຸກຢ່າງໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນ. ການເລືອກຄູ່ຄອງ, ການສະໜັບສະໜູນໃນມິດຕະພາບຕະຫຼອດຮອດການຕັດສິນຄະດີ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ ແມ່ນໄຫວພົບຂອງນາງທີ່ແກ້ໄຂສະຖານະການ ທີ່ຄັບຂັນໃຫ້ບັນລຸດ້ວຍຜົນສຳເລັດອັນຈົນງາມ. ກົງກັນຂ້າມກັບຝ່າຍ ເປັນທຳ, ໄຊລ້ອກໄດ້ປະກົດຕົວດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນເຫັນເງິນຄຳເປັນສິ່ງສູງສຸດ ກ້າວ ໄປເຖິງນາບຊຸ່ຊີວິດຂອງ ຄົນອື່ນໂດຍໄຮ້ຄວາມເມດຕາປານີ.

ມິດຕະພາບກໍ່ແມ່ນຫົວຂໍ້ໜຶ່ງ ທີ່ຜູ້ແຕ່ງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນສອງສ່ຽວ ອັງໂຕນີໂອ ແລະ ບັດ ຊານີໂອ. ການພົວພັນລະຫວ່າງສອງສ່ຽວແມ່ນການພົວພັນອັນດີງາມຂອງມະນຸດນັ້ນຄືມິດຕະພາບ ທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໄດ້ຜ່ານການທົດສອບໃນຫຼາຍໆດ້ານ. ການຊົດຊ່ວຍເພື່ອນໃນຍາມຄັບຂັນແມ່ນເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງ ເພື່ອນຮ່ວມ ອຸດົມການ ເພື່ອນທີ່ຕື່ມເຕີມສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ກັນ ແລະ ກັນ. ຂ. ຄຸນຄ່າຂອງເລື່ອງ

ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີມື້ນຳໃຈມະນຸດສະທຳບໍ່ຄວນຍຶດຖືເອົາວັດຖຸເງິນຄຳມາເປັນສິ່ງທີ່ສູງ ສຸດ, ຮູ້ຈັກ ບົດບາດຂອງແມ່ຍິງທີ່ມີຄວາມສະຫຼຽວສະຫຼາດສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ວ່ອງໄວ, ສ້າງ ໃຫ້ ພວກເຮົາມີຄວາມຮັກແພງກັນ, ພົວພັນມິດຕະພາບລະຫວ່າງໝູ່ເພື່ອນດ້ວຍກັນ, ບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ມີແນວຄິດມັກ ໃຫຍ່ໄຝ່ສູງ, ຢ່າເປັນຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຄວນເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເມດຕາປານີຊ່ວຍເຫຼືອໝູ່ເພື່ອນດ້ວຍກັນຢາມມີ ຄວາມຄັບຂັນ.

ບົດອ່ານເພີ່ມ

ເລື່ອງ “ຮຳແລັດ”

ລະຄອນເອກໃນເລື່ອງ ເປັນການກະທຳທີ່ສູງສົ່ງ ເຊິ່ງສາມາດດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຊົມ ແລະ ຜູ້ອ່ານ ໄດ້ເປັນຢ່າງດີ.

ກ. ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ “ຮຳແລັດ”

- ເວົ້າເຖິງການຍາດຄອງບັນລັງຂຶ້ນເປັນພະລາຊາ ຂອງໂຄໂລດີອຸດ

- ເວົ້າເຖິງຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງ ຮຳແລດ ທີ່ມີຕໍ່ ໂຕໂລດີອຸດ ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ເປັນຕົ້າເຫດເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຕ້ອງເສຍຊີວິດ. ນອກຈາກນີ້ບົດເລື່ອງຍັງມີເນື້ອໃນສ່ອງແສງເຖິງ ການແຄ້ນທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຄື: ລູກແກ້ແຄ້ນແທນພໍ່, ອ້າຍແກ້ແຄ້ນແທນໃຫ້ນ້ອງສາວຕໍ່ໄປ.

ຂ. ລະຄອນໂສກ “ຮຳແລັດ” “(Hamlet)

ບົດເລື່ອງ “ຮຳແລັດ” “(Hamlet) ໂດຍຫຍໍ້

ແປໂດຍ ອາລຸນ ສີລັດຕະນະກຸນ

ຮຽບຮຽງຄືນໃໝ່ໂດຍ ອາທິດອຸທິ ຈະຕຸພອນໄຊ

ນາງເປີຕຣູ (Gertrude) ແມ່ນພາລາຊິນີແຫ່ງປະເທດເດັນມາກ. ພາຍຫຼັງພະລາຊາ (ຜູ້ເປັນຜົວ)ຕາຍໄປໄດ້ສອງເດືອນ, ນາງກໍໄດ້ຕົກລົງໃຈແຕ່ງງານກັບອາວໂຄຣດີອຸດ (Claudius) (ນ້ອງຊາຍຂອງພະລາຊາ), ໂຄຣດີອຸດເປັນຜູ້ຂ້າພະລາຊາເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຂຶ້ນເປັນລາຊາແທນເຈົ້າຊາຍຮຳແລັດເຊິ່ງແມ່ນລູກຊາຍຂອງພະລາຊາ ແລະ ລາຊິນີ ເປີຕຣູດ.

ຮຳແລັດເປັນລູກທີ່ມີຄວາມກະຕັດຍູ່ຕໍ່ພໍ່ແມ່ຕົນຫຼາຍທີ່ສຸດ, ດັ່ງນັ້ນການຕາຍຂອງພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຄວາມໂສກເສົ້າ ມາສູ່ຮຳແລັດ. ເຈົ້າຊາຍໄດ້ກາຍເປັນຄົນເປື້ອໜ່າຍຕໍ່ໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຄີຍກະທຳມາ. ຮຳແລັດຕ້ອງຢຸດເຊົາ ໃນການອ່ານ, ການມ່ວນຊື່ນລື້ນເລີງແບບໄວໜຸ່ມ. ຮຳແລັດໄດ້ແຕ່ຄອຍຈົ່ມກັບໂຕເອງວ່າ “ແມ່ຄືວ່າມາຫຼົງລືມພໍ່ເຮົາໄວ ແທ້, ທັງໆທີ່ບໍ່ຫາກປະຕິບັດຕົນເປັນຜົວທີ່ດີຂອງເມຍ ແລະ ກໍເປັນພໍ່ທີ່ດີຂອງເຮົາ....”

ມື້ໜຶ່ງ, ໂຄຣດີອຸດໄດ້ຮຽກເສນາອາມາດ ແລະ ອົງກະລັກຜູ້ໃກ້ຊິດຕົນເຂົ້າພົບ. ໂຄຣດີອຸດໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າສະຫຼົດໃຈຂອງການຈາກໄປຂອງພະລາຊາ. ຈາກນັ້ນ ເຂົາພັດສະແດງຄວາມປິຕິຊົມຊື່ນຕໍ່ການແຕ່ງງານໃໝ່ຂອງເຂົາ. ໂຄຣດີອຸດໄດ້ເວົ້າຕໍ່າແລັດ:

“ນີ້! ຮຳແລັດ, ປະຈຸບັນເຈົ້າກໍປ່ຽນເໝືອນລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ແຕ່ເປັນຫຍັງເມກໝອກແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າ ເສຍ ໃຈ ຈຶ່ງຍັງປົກຄຸມແນວຄິດຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນລື່ນເລີງພໍຈັກໜ້ອຍ? ຢ່າ ເພາະຍາມ ໃຫ້ຄິດຫຍັງຫຼາຍຈົນເກີນໄປ ກ່ຽວກັບການຕາຍຂອງພໍ່ເຈົ້ານັ້ນ ....

ເຝີຕຣຸດເວົ້າຕື່ມວ່າ: “ລູກຂອງແມ່ຄົງຈະຮັບຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈດີແລ້ວວ່າ ສັດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນບົນໂລກນີ້ມັນ ຕ້ອງ ມີມື້ຕາຍ ແລະ ດັບສູນໄປ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມໂສກເສົ້າຫຼວງຫຼາຍຢູ່?”

ຜູ້ເປັນແມ່ຂອງຮຳແລັດ ແລະ ໂຄຣດີອຸດບໍ່ມີຄວາມສາມາດຈະເຮັດສິ່ງໃດໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮຳແລັດມີຄວາມ ເບີກບານແຈ່ມໃສໄດ້. ຮຳແລັດຮູ້ສຶກເຈັບແຄ້ນແໜ້ນໃຈທີ່ແມ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ໂຫດຮ້າຍສາມານຄື ອາວ ຂອງຕົນແລະຮຳແລັດໄດ້ຮູ້ສຶກປະລາດໃຈວ່າ ເປັນແນວໃດແມ່ຂອງຕົນຈຶ່ງມີຄວາມສາມາດແຕ່ງງານກັບໂຄຣດີ ອຸດໄດ້ ຢ່າງໄວວາ ທັງໆທີ່ພໍ່ຕາຍໄປບໍ່ທັນດົນປານໃດ.

ຮຳແລັດຄິດຜູ້ດຽວວ່າ “ອາວມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກພໍ່ຂອງເຮົາແບບໜ້າມືກັບຫຼັງມື:ອີກຂອງເຮົາຊິແຕກຕາຍ ຢູ່ ແລ້ວ,ເຮົາບໍ່ສາມສັນລະຍາຍເລື່ອງນີ້ສູ່ໃຜຟັງໄດ້.....”

ມື້ໜຶ່ງ, ໂຮຣາຈີໂອ(Horajio)ເຊິ່ງເປັນເພື່ອນໄດ້ມາຫາຮຳແລັດ ແລະເລົ່າເລື່ອງທີ່ແປກປະຫຼາດສູ່ແລັດຟັງວ່າ “ໃນຕອນທ່ຽງຄືນທີ່ຜ່ານທາໄດ້ມີຄົນພົບເຫັນຜີພໍ່ຂອງເຈົ້າປະກົດໂຕຂຶ້ນຢູ່ເທິງກຳແພງຂອງພະລາຊະວັງ.ຜີໄດ້ເລາະ ເບິ່ງບໍ່ ລິແວນລາຊະວັງ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທະຫານຢ້ານກວ່າຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຂ້ອຍກໍໄກ້ເຫັນຜີນັ້ນໃນຊຸດລາຊະອົງກ່ອນ ໃນເວລາ ເພິ່ນຈະອອກສູ່ສະໜາມຮີບ ຂ້ອຍພະຍາຍາມເວົ້າກັບຜີແຕ່ວ່າຜີກໍບໍ່ຕອບຄວາມຂ້ອຍ. ມີຕອນໜຶ່ງຜີໄດ້ ເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ຊົງຄື ຈະເວົ້າແຕ່ຊ້ຳພັດງຽບຄືເກົ່າ...”

“ເຈົ້າເຫັນໜ້າຜີເບາະ?ຮຳແລັດຖາມ”

“ເອີ! ພວກເຮົາເຫັນແທ້” ໂຮຣາຈີໂອຕອບ”ເຫັນຄືວ່າຜີມີທ່າທາງໂສກເສົ້າຫຼາຍກວ່າຄວາມຄຽດແຄ້ນໃດ” “ຄັນຊັ້ນ, ໃນຄືນນີ້ເຮົາຈະໄປພິສູດຄວາມຈິງ. “ຮຳແລັດກ່າວ”ບາງທີຜີອາດຈະມາອີກ, ເຮົາຈະເວົ້າກັບຜີ.ປະມານສິບ ເອັດ-ສິບສອງໂມງ ເຮົາຈະໄປພົບກັບເຈົ້າຢູ່ບ່ອນກຳແພງນັ້ນ ແລະຢ່າໄດ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້ສູ່ໃຜຟັງເດັດຂາດ”.ຈາກ ນັ້ນໂຮ ຣາຈີໂອກໍໜີໄປ.ຮຳແລັດເວົ້າຜູ້ດຽວວ່າ:“ຜີພໍ່ເຮົາ! ມັນຕ້ອງມີບາງອັນທີ່ບໍ່ຄັກບໍ່ແນ່, ການກະທຳທີ່ຜິດພາດບໍ່ເປັນທຳ ຍ່ອມບໍ່ ສາມສດປົດລັບໄວ້ໄດ້.ເຮົາຈະພິສູດຄວາມເປັນຈິງໃນທ່ຽງຄືນມື້ນີ້ເອງ.

ເມື່ອຮອດຕອນກາງຄືນ, ແລັດກໍໄດ້ໄປເຂົ້າຮ່ວມກັບບັນດາທະຫານຍາມທີ່ກຳລັງເຂົ້າຍາມຕາມກຳແພງນັ້ນ ຮຳແລັດໄດ້ພົບເຂົ້າເຈົ້າຢູ່ບ່ອນທີ່ຜູ້ເຄີຍມາປະກົດຕົວ. ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ປະກົດມີຄວາມເຢືອກເຢັນພໍສົມຄວນ, ແຕ່ພວກ ເຂົາເຈົ້າກໍຍັງສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຫົວ ແລະສຽງຮ້ອງເພງຕ່າງໆມາຈາກໃນວັງ,ໃນທັນໃດນັ້ນ, ໂຮຣາຈີໂອກໍຮ້ອງຂຶ້ນ, ຜີ ໄດ້ມາປະກົດຕົວອີກແລ້ວ! ເມື່ອຫຼຽວເຫັນຜີພໍ່,ຮຳແລັດກໍລືມຄວາມຢ້ານຢ່າງໄວວາ ແລະເວົ້າຂຶ້ນກັບຜີດ້ວຍຄວາມ ກ້າຫານວ່າ“ທ່ານຈະດຶງຮ້າຍ, ເຮົາກໍຈະເວົ້າກັບທ່ານ,ເບິ່ງທ່ານແລ້ວປະກົດວ່າຄືກັບພໍ່ເຮົາຫຼາຍທີ່ສຸດເຊິ່ງເຮົາຈະເອີ້ນ ຕາມ ຊື່ອັນແຈ້ງວ່າພໍ່ພະລາຊະຮຳແລັດ. ຈຶ່ງບອກເຮົາແດ່ວ່າ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງມາຢູ່ບ່ອນນີ້ ແລະທ່ານຄວນຈະໃຫ້ ເຮົາ ຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານແນວໃດ? “ຜີຍົກມືຂຶ້ນແລະຊີ້ມືມາໃສ່ຮຳແລັດ. ໂຮຣາຈີໂອໄດ້ເວົ້າອອກມາວ່າ: “ຜີຕ້ອງການເວົ້າ ກັບເຈົ້າ ສອງຕໍ່ສອງໄດ້ຫັ້ນ”.

ອົງຊາຍຢ່າໄປຫາມັນເດີ! “ທະຫານຍາມຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນ”, ມັນອາດຈະເອົາເຈົ້າລົງພື້ນທະເລຫຼືບໍ່ກໍຈະຈັບເຈົ້າ ໄປ ໄວ້ເທິງຜາສູງກໍອາດເປັນໄດ້. “ໂຮຣາຈີໂອ ຮ້ອງບອກ.ສ່ວນຮຳແລັດບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວແຕ່ຢ່າງໃດ.ລາວໄດ້ ຕິດຕາມຜີໄປ.

ໃນເມື່ອຮຳແລັດແລະຜີຢູ່ນຳກັນສອງຕໍ່ສອງ, ຜູ້ຈຶ່ງເອີຍປາກຂຶ້ນວ່າ: “ເຮົານີ້ແລະຄືພໍ່ຂອງເຈົ້າ ພໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ຢ່າງ ເລາະໄປເລາະມາໃນຕອນກາງຄືນຈົນກວ່າການກະທຳອັນໄດ້ຜິດພາດທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຄາວພໍ່ຍັງມີຊີວິດນັ້ນ ຖືກແກ້ໄຂ ໄປຢ່າງຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ຟັງໃຫ້ດີເດີ! ແມ່ນໂຄຼດີອຸດເປັນຜູ້ຂ້າພໍ່ຂອງລູກ. ມັນໄດ້ຖອກຢາພິດໃສ່ຫູຂອງ ພໍ່ ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ ກຳລັງນອນ ຫຼັບຢູ່! ຍ້ອນແນວນັ້ນພໍ່ຈຶ່ງຕາຍ ມັນຂ້ອຍຂ້າຍຂອງມັນແລ້ວຍາດແຍ່ງເອົາທັງມົງກຸດ ແລະທັງລາຊິນີ! ໜ້າກໍ ດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຖືຫຸ້ນແທນຄືນ! ມັນຕ້ອງຕາຍ,ຕ້ອງກຳຈັດມັນແຕ່ຢ່າໃຫ້ທຳຮ້າຍແມ່ ຂອງລູກເດີ!” ທຸກບັນຫາທີ່ລູກໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຈາກເອກະສານຕ່າງໆຜ່ານມານັ້ນ, ລູກຈະລືມມັນທັງໝົດ “ ຮຳ ແລັດກ່າວຕອບ.“ລູກຈະໄວ້ແຕ່ ສະເພາະຄຳເວົ້າທີ່ລູກສັນຍາໄວ້ກັບພໍ່ເທົ່ານັ້ນ.”

ເມື່ອເພື່ອນທັງຫຼາຍໄດ້ແລ່ນຂຶ້ນມາຫາຮ່າແຮັດແລ້ວ ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງພາກັນບອກ ຮ່າແລັດເລົ່າເລື່ອງຕ່າງ ທີ່ຜິດໄດ້ເວົ້ານັ້ນສູ່ພວກເຂົາຟັງ. ແຕ່ແລັດກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງເລີຍ ແມ່ແຕ່ເພື່ອນຜູ້ສະໜິດສະໜົນກໍຕາມ.

“ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງໃຫ້ສັນຍາກັບເຮົາວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເລົ່າເລື່ອງທີ່ໄດ້ເຫັນໃນຄືນນີ້ສູ່ຄົນອື່ນຟັງຢ່າງເດັດຂາດ”, ຮ່າແລັດໄດ້ກ່າວເຕືອນໝູ່ຄູທັງໝົດ “ ແລະຖ້າວ່າເຮົາສະແດງທ່າທີອັນແປກໆ ພວກເຈົ້າກໍຢາບອກໃຫ້ໃຜຮູ້ ເຖິງສາເຫດຂອງມັນຢ່າງເດັດຂາດຄືກັນ.” ຮ່າແລັດມີຈຸດປະສົງບໍ່ຢາກໃຫ້ໂຄດຄືອຸດ ຮູ້ພິລຸດຂອງຕົນຕໍ່ປະກົດການທີ່ ລາວກຳລັງດຳເນີນໄປ. ດັ່ງນັ້ນ, ຮ່າແລັດຈຶ່ງທ່າທີ ຫຼືຕັ້ງແກ້ງເຮັດຄືຄົນບ້າແມ່ນແຕ່ນາງໂອເຟລີອາ (Ophelia) ເຊິ່ງແມ່ນນາງສາວງາມຜູ້ໜຶ່ງ ແລະກໍທັງແມ່ນຜູ້ທີ່ຮ່າແລັດຮັກທີ່ສຸດ ຮ່າແລັດກໍຍິ່ງສະແດງທ່າທີຄືຄົນບ້າໃສ່ນາງ.

.. ພໍຂອງນາງ ໂອເຟລີອາ ຊື່ວ່າ ໂປໂລນີອຸດ(Polonius)ກໍແມ່ນເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງຂອງພະລາຊາ. ໂປໂລນີອຸດມີຄວາມໝັ້ນ ໃຈວ່າຮ່າແລັດບໍ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ລູກສາວຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ ຈຶ່ງໄດ້ຫ້າມໃຫ້ໂອເຟລີອາບໍ່ໃຫ້ພົບກັບຮ່າແລັດໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນ, ໂອເຟລີອາຈຶ່ງໄດ້ສິ່ງຈົດໝາຍຕ່າງໆຄືນໃຫ້ແລັດ ແລະບອກວ່ານາງບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນໜ້າຮ່າແລັດອີກ.

... ໂອເຟລີອາມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ນາງກໍໄດ້ເລົ່າເລື່ອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ພໍ່ຂອງນາງຟັງ. ຮອດເວລານີ້, ໂປໂລນີອຸດຈຶ່ງຄິດວ່າຮ່າແລັດມີຄວາມຮັກມັກຕໍ່ນາງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຂົາເອງເຊື່ອວ່າສາຍເຫດທີ່ພາໃຫ້ຮ່າແລັດເປັນບ້ານນັ້ນຍ້ອນນາງໂອເຟລີອາ. ເຂົາຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປພົບພະລາຊາໃນທັນທີ.

ເຮົາໄດ້ຊອກຫາສາເຫດ ແລະເຫັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ່າແລັດເປັນບ້ານແລ້ວ “ໂປໂລນີອຸດກ່າວບອກ ໂຄດຄືອຸດ. ແລ້ວ ໂປໂລນີອຸດໄດ້ຈົກເອົາຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງ ເຊິ່ງແມ່ນຮ່າແລັດໄດ້ຂຽນຫາໂອເຟລີອານັ້ນອອກມາອ່ານສຸພະລາຊາ ແລະ ພາລາຊິນີຝັງ. ໃນຈົດໝາຍນັ້ນຮ່າແລັດໄດ້ບອກໃຫ້ໂອເຟລີອາວ່ານາງບໍ່ຄວນສົງໄສໃນຄວາມຮັກທີ່ຕໍ່າແລັດມີຕໍ່ນາງ. ໂປໂລນີອຸດໄດ້ກ່າວອີກວ່າ:“ເຮົາໄດ້ບອກໃຫ້ໂອເຟລີອາບໍ່ໃຫ້ພົບກັບຮ່າແລັດອີກ ແລະບໍ່ຕ້ອງຮັບເອົາຈົດໝາຍທີ່ຮ່າແລັດ ສົ່ງມາຫານາງອີກເດັດຂາດ.”

ໂຄດຄືອາດບໍ່ທັນເຊື່ອເຕັມສ່ວນວ່າ, ຮ່າແລັດເປັນບ້ານຍ້ອນໂອເຟລີອາ, ເຂົາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຫາໂອກາດເພື່ອເບິ່ງ ການພົບກັນ ລະຫວ່າງຮ່າແລັດກັບໂອເຟລີອາ ຮ່າແລັດຈະສະແດງຕົວແນວໃດແທ້.

"ຫັ້ນເດ! ຮ່າແລັດມາພໍດີ. “ພະລາຊາຊິນີເວົ້າຂຶ້ນ.

“ອາ! ຮ່າແລັດ“ໂປໂລນີອຸດທ້ວງຂຶ້ນ.“ເຈົ້າຮູ້ຈັກຂ້ອຍບໍ່?”

“ໂອ! ແນ່ນອນ. ເຮົາຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ. ເຈົ້າເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ. ຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວລ້ວນແຕ່ແມ່ນຄົນດີບໍ່ຄົນດີ ແລະຄົນຜູ້ດີ ຊ້ຳພັດມີໜ້ອຍ. ໃນຈຳນວນຄົນເປັນພັນເປັນໝື່ນກໍບໍ່ມີຄົນຮູ້ຜູ້ດີພຽງຜູ້ໜຶ່ງຊ້ຳດອກ”.

“ ບໍ່ໃດ ! ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຕົວ,”ໂປໂລນີອຸດກ່າວຕອບ.

“ ເຈົ້າມີລູກສາວແມ່ນບໍ່ ?”

“ ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍມີແທ້”

" ເອົາໃຈໃສ່ນາງໃຫ້ດີໆເດີ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ນາງໄປຕາກແດດຕາກລົມຫຼາຍ”ຈາກນັ້ນໂປໂລນີອຸດກໍຟ້າວໜີອອກໄປ.

ໂອ! ພວກເຖົ້າແກ່ໂງ່ງາວເຕົ້າຕູນເອີຍ ! “ແລັດເວົ້າຊ້ຳອີກ.

“ ມັນເປັນບ້າໜັກສົມຄວນແລ້ວ”. ໂປໂລນີອຸດເວົ້າຜູ້ດຽວ” ເຮົາກໍບໍ່ທັນແຈບໃຈເທື່ອ, ເຮົາຕ້ອງຫາວິທີໃຫ້ຮ່າແລັດໄປ ພົບກັບລູກສາວ ຂອງເຮົາອີກເທື່ອໃໝ່.”

ຕໍ່ມາ, ໂຄດຄືອຸດທີ່ບໍ່ທັນຍອມເຊື່ອຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ, ໄດ້ສົ່ງເພື່ອນເກົ່າຂຶ້ນຮ່າແລັດສອງຄົນໄປຫາຮ່າແລັດ. ໂຄດຄືອຸດຢາກໃຫ້ຊາຍໝູ່ມທັງສອງຊອກຮູ້ສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ່າແລັດປະພຶດຕົນແບບແປກປະຫຼາດນັ້ນ.

ເມື່ອຮ່າແລັດຫຼຽວ,ເຫັນພວກເຂົາກຳລັງມາຫາ,ຮ່າແລັດກໍຮູ້ສຶກແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາທັງສອງຈຶ່ງມາຢ້ຽມຢາມຕົນເອງ.

“ພວກເຈົ້າມາບ່ອນນີ້ເຮັດຫຍັງ? “ຮ່າແລັດຖາມ.” ແມ່ນໃຜສົ່ງພວກເຈົ້າມາ “ຮ່າແລັດໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນອີກວ່າ” ເຮົາ ໄດ້ສູນເສຍໄປເຊິ່ງຄວາມປິຕິຊົມຊື່ນ ແລະກໍບໍ່ມີຄວາມອາໄລໄຍດີຕໍ່ກັບຄວາມຈິບງາມຂອງໂລກມະນຸດກໍຄືຜົນ

ແຜ່ນຟ້າ ແຜ່ນນີ້ອີກແລ້ວ. ມະນຸດເຮົານີ້ອາດເປັນສິ່ງອັດສະຈັນແທ້ ສະຫຼາດສະຫຼຽວທີ່ສຸດຈົບງາມທີ່ສຸດ ແຕ່ຊ້ຳພັດ ບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ ໃດເຫັນອີກເຫັນໃຈເຮົາເລີຍ, ແມ້ແຕ່ຜູ້ຢາຜູ້ຍິງກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ.”

“ ພວກເຂົາແມ່ນໃຜ, ນັກສະແດງພວກນີ້ແມ່ນພວກໃດ?”

“ ພວກເຂົາແມ່ນບັນດານັກສະແດງຈຳພວກເກົ່າເຊິ່ງເຈົ້າເຄີຍມັກເບິ່ງມັກຊົມມາແລ້ວ ເພື່ອຕອບ. ບົດໜຶ່ງຕໍ່ມາ , ນັກສະແດງທັງຫຼາຍກໍ່ມາຮອດ, ຮຳແລັດໄດ້ຮູ້ສຶກພໍອົກພໍໃຈກັບການສະແດງຂອງພວກນີ້, ຮຳແລັດໄດ້ບອກໃຫ້ນັກສະແດງຜູ້ໜຶ່ງເລົ່າເລື່ອງຫຍໍ້ເລື່ອງທີ່ຈະສະແດງນັ້ນໃຫ້ຟັງ ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບການຕາຍຂອງລາຊາອົງ ກ່ອນ. ນັກສະແດງໄດ້ເລົ່າເຖິງພະລາຊາອົງກ່ອນນັ້ນ ເຊິ່ງຖືກຂ້າຕະກຳ ແລະບ້ານເມືອງຖືກຈຸດເຜົາແນວໃດ.ຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ເລົ່າເຖິງພະລາຊິນີທີ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ເຊິ່ງໄດ້ປ່ວນອ້ອມໄປອ້ອມມາຕາມລາຊະວັງ ໂດຍເອົາຜ້າປົກຄຸມແທນທີ່ຈະແມ່ນມົງກຸດ. ນັກສະແດງຜູ້ນັ້ນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໄດ້ດີທີ່ສຸດຈົນເຖິງຂັ້ນນ້ຳຕາໄຫຼຊຶມອອກມາ. ເມື່ອຮຳແລັດໄດ້ ເຫັນນັກສະແດງລະຄອນໄຫ້, ລາວຮູ້ສຶກຢາກຮ້າຍໃສຕົນເອງ.

“ນັກສະແດງລະຄອນຜູ້ນີ້ສາມາດໄຫ້ໄດ້ຍ້ອນເຫັນອີກເຫັນໃຈພະລາຊິນີຜູ້ທີ່ລາວບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນຈັກເທື່ອ.” ຮຳແລັດຄິດ“ແຕ່ເຮົາສຳພັດບໍ່ມີພຶກຕິກຳໃດໆຕໍ່ການຕາຍຂອງພໍ່ເຮົາ.”ໃນທັນໃດ,ຮຳແລັດກໍ່ຄິດອອກໄດ້ ແລະມີເຫດການ ອັນໜຶ່ງຕື່ມ.“ເຮົາຈະບອກໃຫ້ນັກສະແດງເລົ່າເລື່ອງຄ້າຍຄືການຕາຍຂອງພໍ່ເຮົາ. ເຮົາຈະເຊື່ອເຊີນອາວໂລກດີອຸດໄປຊົມ ລະຄອນ ແລະຈະຕິດຕາມເບິ່ງພຶດຕິກຳຂອງອາວ, ການເຮັດແບບນີ້, ອາດເປັນການພິສູດໃຫ້ເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າ ແມ່ນໂລກດີອຸດ ເປັນຜູ້ຂ້າພໍ່ຂອງເຮົາ, ຈາກນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະແນ່ໃຈໄດ້ວ່າຜີໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງແທ້.”

ຕອນຄ່ຳຂອງມື້ນັ້ນ ຮຳແລັດໄດ້ລົມກັບນັກສະແດງຈຳນວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ຮຳແລັດ ຍັງໄດ້ພົບໂຮຣຈີໂອຕື່ມອີກ. ລາວໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເພື່ອຂອງລາວວ່າ “ໃນໄລຍະການສະແດງລະຄອນພວມດຳເນີນໄປນັ້ນ, ຕ້ອງ ຕິດຕາມຊຶ່ງຊອມໂລກດີອຸດໃຫ້ດີໆ, ແນມເບິ່ງໃບໜ້າຂອງມັນໃຫ້ຄັກໆ.”

ໄລຍະທີ່ນັກສະແດງທັງຫຼາຍກຳລັງກຽມທີ່ຈະສະແດງຢູ່ນັ້ນ ແລັດກໍ່ໄດ້ໄປນັ່ງຢູ່ຂ້າງຂອງນາງໂອເຟລີ ອາ. ສ່ວນໂລກດີອຸດຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງໝົດກ່ຽວກັບແຜນການຂອງຮຳແລັດນັ້ນກໍ່ໄປນັ່ງຄຽງຂ້າງຂອງພະລາຊິນີຕະຫຼອດເຖິງຜູ້ສະໜິດສະໜົມ ແລະ ເສນາອຳມາດທັງຫຼາຍ ຕໍ່ມາການສະແດງກໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ, ຕົ້ນລະຄອນພະລາຊິນີເຊິ່ງສະແດງຢູ່ໃນ ເລື່ອງໄດ້ເວົ້າກັບພະລາຊາວ່າ ນາງມີຄວາມຮັກຕໍ່ພະລາຊານັ້ນມາກລ້ຽນພຽງໃດ.

ນາງໃຫ້ສັນຍາວ່າຖ້າຫາກພະລາຊາໂຊກຍ້າຍຕາຍໄປເສຍກ່ອນນາງຈະບໍ່ຍອມແຕ່ງງານອີກເດັດຂາດ. ນາງກ່າວ ວ່າ“ມີແຕ່ແມ່ຍິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້າຜົວຂອງຕົນ ຍ້ອນຜົວມີເມຍຫຼາຍຄົນ”. ຕໍ່ມາພະລາຊາໃນເລື່ອງກໍ່ໄດ້ເຊື່ອບຫລັບຢູ່ໃນ ສວນອຸທິຍານ ແລ້ວພະລາຊາກໍ່ຖືກຄາດຕະກຳ ຈາກນັ້ນອາຍຸຂອງຕົນ.

ເມື່ອການສະແດງໄດ້ດຳເນີນມາເຖິງຂັ້ນຕອນນັ້ນ ໂລກດີອຸດກໍ່ຜຸດລຸກຂຶ້ນຂຶ້ນ ເຂົາບໍ່ອາດສາມາດທົນເບິ່ງການສະແດງຕໍ່ໄປໄດ້ອີກ ເພາະເຫດການດັ່ງກ່າວ ມັນຄ້າຍຄືກັບເຫດການເຊິ່ງເຂົາໄດ້ກະທຳໄວ້ຕໍ່ອ້າຍຂອງຕົນຜ່ານມາແລ້ວ.

“ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນພະລາຊາ?” ພະລາຊິນີຖາມດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ.

“ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນບໍ່?” ໂປໂລນີອຸດ ອອກຄຳສັ່ງຢຸດການສະແດງດຽວນີ້”. “ໄຕ້ໄຟ!ໆ!” ພະລາຊາຮ້ອງຂຶ້ນ. “ອອກໜີໄປ! ອອກໜີໄປໝົດທຸກຄົນດຽວນີ້!”

ສະພາບການເປັນໄປແນວນັ້ນ, ຮຳແລັດຈຶ່ງມີຄວາມແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ຜີໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງ. ມາຮອດເວລານີ້ລາວຈຶ່ງ ເຊື່ອຢ່າງຕາຍໃຈວ່າ ແມ່ນອາວເປັນຜູ້ຂ້າພໍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ບັນຫາທີ່ຄ້າງຄາທັງໝົດຢູ່ໃນຕົວຮຳແລັດໃນເວລານີ້ກໍ່ຄືປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ຫຼັງຈາກການສະແດງຜ່ານໄປບໍ່ພໍເທົ່າໃດ,ລາຊິນີໄປສັ່ງໃຫ້ເສນາຜູ້ໜຶ່ງໄປບອກໃຫ້ຮຳແລັກມາພົບຢູ່ທີ່ຫ້ອງຂອງຕົນ. ໃນຂະນະທີ່ຮຳແລັດຢ່າງມາຕາມທາງສູ່ຫ້ອງນອນຂອງແມ, ລາວກໍ່ເຫັນໂລກດີອຸດນັ່ງຄູ່ເຂົ້າໄຫວ້ວອນເທບພະ ເຈົ້າ ຢູ່ທີ່ຫ້ອງບູຊາ ເບິ່ງແລ້ວອາດຈະແມ່ນການຮັບສາລະພາບຜິດ ຕໍ່ໜ້າເທບພະເຈົ້າຕໍ່ບາບກຳທິຕົນເອງໄດ້ກະທຳໃນ ໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ.

"ມີຫຍັງເບາະແມ່? "ຮຳແລັດຖາມ.

“ເຈົ້າຊ່າງເຮັດໃຫ້ພໍ່ຂອງເຈົ້າໂກດຮ້າຍໂມໂຫຢ່າງຂະໜາດເລີຍ.”

“ພໍ່ຂອງລູກຫລີ: ? ໂຄດອດບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂອງລູກ. ແມ່ນແມ່ຫັນລະທຳກະທຳຜິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພໍ່ຂອງລູກ” “ເຈົ້າຫຼົງລົມແມ່ແລ້ວເບາະ?” ພະລາຊິນີຖາມ.

“ບໍ່ດອກ, ແມ່ແມ່ນພະລາຊິນີ, ແມ່ນເມຍຂອງອາວ ແລະແມ່ກໍ່ແມ່ນແມ່ຂອງລູກ, ລູກບໍ່ຢາຖະໜາຢາກໃຫ້ມັນເປັນ

ແນວນັ້ນ ! ຢ່າ ! ຢ່າລູກ ! ນັ່ງລົງ, ໃນເມື່ອລູກເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງທັງໝົດຂອງແມ່.”

“ແມ່ນຫຍັງແນວນີ້! ເຈົ້າຈະຂ້າແມ່ວາ ? ” ນາງໄຫ້ຂຶ້ນ, ແລ້ວພະລາຊິນີກໍ່ຮ້ອງວ່າ “ ຊ່ອຍແດ່ ! ຊ່ອຍແດ່! ”

ໂປໂລນີອຸດ ພວມລີ້ຢູ່ໃນຜ້າກັ້ງຂອງຫ້ອງພະລາຊິນີ ເຂົ້າໄດ້ຕົກລົງກັບໂຄດອດວ່າ ເຂົາຈະມາຈອບລັກຟັງເລື່ອງ ຕ່າງໆ ທີ່ຕຳແລັດຈະເວົ້າອອກມາ. ພະລາຊິນີກໍ່ຮູ້ດີວ່າ ໂປໂລນີອຸດລີ້ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ. ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງແນວນັ້ນ, ໂປໂລ ອຸດກໍ່ຮ້ອງອີກວ່າ:“ຊ່ວຍແດ່ ! ຊ່ວຍແດ່ !”

“ແມ່ນຫຍັງ ? ໂຕໜູຫວະ ? ” ຮຳແລັດຮ້ອງຂຶ້ນ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນຮຳແລັດກໍ່ຖອດດາບອອກມາແລ້ວແທງໄປບ່ອນ ຜ້າກັ້ງເໜັງດັ່ງນັ້ນ, ຮຳແລັດຄິດວ່າ ແມ່ນໂຄດອດມາລີ້ຢູ່ຫັ້ນ, ຮຳແລັດໄດ້ຂ້າຄົນເສຍແລ້ວ, ເມື່ອຮຳແລັດໄດ້ຖອດດາບອອກມາຈາກຜ້າກັ້ງ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າລາວຂ້າໂປໂລນີອຸດ.

“ໂອຍ ! ແມ່ນເຈົ້າເຮັດຫຍັງແບບນີ້ ! ພະບາຊິນີຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ.

“ເຮົາເຮັດຫຍັງຊັ້ນຫວະ ! ແລັດຕອບ”. ແລະມັນຊົ່ວໄປກວ່າຂ້ານພະລາຊາແລ້ວໄປແຕ່ງງານກັບນ້ອງພະລາຊາເບາະ ?”

“ຈຶ່ງໃດເຈົ້າຈຶ່ງກໍ່ເວົ້າໃຫ້ແມ່ແນວນັ້ນ ? ” ລາຊິນີຖາມ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ, ຮຳແລັດໄດ້ຈົກເອົາຮູບອອກມາສອງແຜ່ນ, ແຜ່ນໜຶ່ງແມ່ນຮູບພໍ່ລາວ ແລະອີກແຜ່ນໜຶ່ງແມ່ນຮູບຂອງໂຄດອດ.

“ເບິ່ງຮູບນີ້ ຫຼຽວເບິ່ງຮູບນີ້ມັນແມ່ນສອງອ້າຍນ້ອງ. ຈຶ່ງເບິ່ງຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ປະກົດອອກຢູ່ເທິງໃບໜ້າຂອງພໍ່ເປັນອາວ ? ແມ່ນຫຍັງມາເຮັດໃຫ້ແມ່ຟ້າວຟັງແຕ່ງງານກັບເຂົາ ? ນັ້ນແມ່ບໍ່ສາມາດເອີ້ນມັນໄດ້ວ່າຄວາມຮັກ, ເພາະໄວເຮົາ ເບິ່ງເພິ່ນ ຄືກັນກັບເທບພະເຈົ້າ. ເຮັດແນວໃດແມ່ຈຶ່ງສາມາດຫຼົງລົມພໍ່ໄປໄດ້ຢ່າງໄວວາ ແລະເກີດເພິ່ງພໍ່ໃຈກັບຜູ້ ອາຍຸກະສຽນຂອງແມ່ເລືອດກໍ່ຄືວ່າມັນເປັນເປືອກເຢັນພໍສົມຄວນແລ້ວ. ແມ່ນຫຍັງອີກທີ່ມາເຮັດໃຫ້ແມ່ຫຼຸໜວກຕາບອດ ? ແມ່ນຫຍັງມາເຮັດໃຫ້ດວງຕາຂອງແມ່ ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະແມ່ນຫຍັງມາເຮັດໃຫ້ແມ່ຕັດສິນໃຈໂດຍປາສະຈາກເຫດຜົນ ?”

“ໂທ ! ຮຳແລັດ, ຢ່າສຸເວົ້າຫຍັງອີກເລີຍ !” ລາຊິນີທັງເວົ້າທັງໄຫ້

“ເຮັດແນວໃດ ແມ່ຈຶ່ງມີຄວາມສາມາດຢູ່ກິນນຳຄົນແນວນັ້ນໄດ້, ກັບຄືນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າເຖິງໜຶ່ງສ່ວນສິບຫຼືໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງຜົວກົກຜົວເຄົ້າຂອງແມ່ນັ້ນ”

“ໃນຂະນະທີ່ຮຳແລັດພວມໃຈຮ້າຍເຖິງຂັ້ນເຖິງຂີດຢູ່ນັ້ນ, ຜົວກໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວຢູ່ຕໍ່ໜ້າຮຳແລັດ.

“ໂອ ! ຊ່ວຍເຮົາແດ່ເທາະ ! ” ຮຳແລັດຮ້ອງອອກມາອີກ, “ທ່ານມາບອກເຮົາບໍ່? ຍ້ອນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຫຼົງລົມເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັນນາກັບທ່ານຊັ້ນບໍ່ ? ”

“ລາວເປັນບ້ານແທ້ໆ ” ລາຊິນີເວົ້າກັບຕົນເອງ.

“ຢາລົມຄຳສັນຍາຂອງເຈົ້າກໍ່ແລ້ວກັນ“ຜີເວົ້າຂຶ້ນ” ແຕ່ກໍ່ພະຍາຍາມເບິ່ງແມ່ຂອງເຈົ້າມີຄວາມຢ້ານກົວຫຼາຍພຽງໃດ. ຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວ ແລະຊ່ວຍເຫຼືອລາວ. ຮຳແລັດ!”

“ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ແມ່? ” ຮຳແລັດເວົ້າ

“ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກ ? ” “ລາຊິນີຖາມ.” ລູກຄືຫຼຽວເບິ່ງອັນໃດອັນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົນຕົວ ແລະກໍ່ເວົ້າກັບມັນ.

ໂອ! ລູກ

ແມ່, ແມ່ນລູກຫຼຽວເບິ່ງຫຍັງເກາະ?”

“ເບິ່ງເພິ່ນ ! ໆ”

“ແມ່ນລູກເວົ້າກັບໃຜແທ້?”

“ແມ່ບໍ່ເຫຫນຫຍັງຫວະ ? ຢູ່ຫັ້ນນາ ! ແມ່ບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງເບາະ?” ຮຳແລັດຖາມ.

“ບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ”.

“ເບິ່ງກັນແມ່ ! ເຫັນບຳເພີນກຳລັງຈະໜີໄປ. ເພິ່ນແມ່ນພໍ່ຂອງລູກ”

“ມັນບໍ່ມີຜິດອກ. ລູກເຫັນມັນເພາະລູກເປັນບ້າເສຍສະຕິ”ລາຊິນເວົ້າ.

“ລູກບໍ່ໄດ້ເສຍສະຕິດອກ ຜິດຂອງລູກມາບ່ອນນີ້,ເພາະວ່າແມ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງລົງໄປ, ແມ່ເຈົ້າໄຫ້ວອນເທບພະ ເຈົ້າ ເພື່ອເພີ່ນຈະອະໄພໂທດໃຫ້ແກ່ແມ່. ແມ່ຢາກັບຄືນໄປຫາພະລາຊາ ແລະກໍຢາກັບໄປເປັນເມຍຂອງມັນອີກຕໍ່ໄປເດັດຂາດ.”

“ລູກເປັນບ້າແທ້ໆ!”

“ລູກບໍ່ໄດ້ເປັນບ້ານດອກແມ່ ! ແຕ່ວ່າແມ່ອາດຈະປ່ອຍໃຫ້ໂຄດດີອຸດ ຄິດວ່າລູກເປັນບ້າແທ້ ແລະກໍຢາກໄດ້ບອກກັບໂຄດດີອຸດຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ລູກໄດ້ເວົ້ານຳແມ່ເມື່ອຜ່ານມານີ້ ສັນຍາກັບລູກແນວນັ້ນລະ, ລູກໄປກ່ອນ,ນອນຫຼັບຝັນດີ.” ເມື່ອໂຄດດີອຸດມາເຫັນແມ່ຮ້າແລັດ, ລາວກໍຮູ້ວ່າ ມັນມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ.

“ຮ້າແລັດ ! ເປັນແນວໃດ?”ເຂົ້າຖາມຂຶ້ນ.

“ລາວເສຍສະຕິແຮງຫຼາຍ ບ່າຕ່າງຫຍັງກັບຄືນທະເລ ແລະລົມພາຍໃນຕອນທີ່ມັນກະພົບກັນ” ລາຊິນທັງໄຫ້ທັງເວົ້າ.“ ໃນ ເວລາທີ່ລາວໄດ້ຍິນສຽງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເໝາະໃຈຢູ່ໃນຫ້ອງນອນຂອງເຮົາ, ລາວໄດ້ຮ້ອງອອກມາດ້ວຍຄວາມເມົາບ້າ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງລາວວ່າ “ໂຕໝູ!ໂຕໝູ!” ແລະໄດ້ຂ້າໄປໂລນີອຸດ.”

ໂຄດດີສຸດເວົ້າວ່າ“ ອົງຊາຍເປັນບ້ານີ້ມັນອັນຕະລາຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງສົ່ງລາວໄປປະເທດອັງກິດ” ໂຄດດີອຸດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ແລັດ ໂດຍເວົ້າວ່າ:“ ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໜີໄປຢູ່ປະເທດອັງກິດ. ເຮັດແນວນັ້ນຈິ່ງຈະມີຄວາມ ປອດໄພ. ເມື່ອໃດປະຊາຊົນຊາວເດີນມາກໍໄດ້ຮູ້ວ່າ ໂປໂລນີອຸກຕາຍໄປແນວໃດ ແລ້ວພວກເຂົາອາດຈະທຳຮ້າຍ ແລະຂ້າ ເຈົ້າຖິ້ມ. ຕຽມຕົວໄວໆຊາເຮື້ອກຳລັງລໍຖ້າຢູ່.”

ໂຄດດີອຸດບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຮ້າແລັດຮູ້ດອກວ່າ ເຂົາເອງໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງສົ່ງເຖິງເຈົ້າຊີວິດອັງກິດ.ເຂົາເອົາ ຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນມອບໃຫ້ເພື່ອນຂອງຮ້າແລັດ ທັງສອງຄົນເປັນຜູ້ຮັກສາໄວ້. ເນື້ອໃນຂອງຈົດໝາຍໄດ້ບອກວ່າ ຖ້າຮ້າ ແລັດໄດ້ໄປເຖິງປະເທດອັງກິດເວລາໃດ, ກໍໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດອັງກິດຂ້າຮ້າແລັດຖິ້ມເສຍທັນທີ.

ເມື່ອຮ້າແລັດເດີນທາງໄປເຖິງທ່ານກາງທະເລ, ຮ້າແລັດກໍສຳນຶກໃຈໃຈວ່າສິ່ງທີ່ຕ້ອງມີແຜນການໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ດີ ຕໍ່ຕົນເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວເອງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ວາງໃຈຕໍ່ເພື່ອນຮ່ວມທາງສອງຄົນນັ້ນ. ຕອນກາງຄືນຂອງມື້ໜຶ່ງ, ຮ້າ ແລັດໄດ້ລຸກຂຶ້ນມາ ແລະໄດ້ຊອກຫາໜັງສືທີ່ເພື່ອນສອງຄົນໄດ້ຮັກສາໄວ້. ຮ້າແລັດລັດເປີດເບິ່ງຈົດໝາຍ ແລະອ່ານທຸກ ຖ້ອຍຄຳທີ່ໂຄດດີອຸດຂຽນຫາເຈົ້າຊີວິດອັງກິດ, ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ຮູ້ວ່າ ໂຄດດີອຸດຫວັງປອງທຳຮ້າຍຕົນ. ຮ້າແລັດໄດ້ລືບຊື່ຕົນແລ້ວ ຂຽນຊື່ເພື່ອນທັງສອງຄົນໃສ່ແທນ.

ໃນມື້ຕໍ່ມາ, ເຮືອກັບຮ້າແລັດໄດ້ພົບກັບໂຈນທະເລຈຶ່ງເກີດການຕໍ່ສູ້ກັນ. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ຢູ່ນັ້ນຮ້າແລັດໄດ້ ໂດດເຂົ້າໄປໃນເຮືອຂອງໂຈນທະເລ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນເຮືອທີ່ແລັດກະໂດດຂຶ້ນມາກໍຖືກລອຍໜີອອກໄປ

ເມື່ອໂຈນທະຫານຊາບວ່າ ຮ້າແລັດແມ່ນເຈົ້າຊາຍແຫ່ງເດີນມາກ, ພວກເຂົາຈຶ່ງປະພຶດຕິຕໍ່. ພວກເຂົາໃຫ້ຕຳແລັດ ສັນຍາຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ເມື່ອໃດຫາກຮ້າແລັດກັບຄືນເມືອເຖິງອານາຈັກຂອງຕົນ ຮ້າແລັດຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງເພື່ອພວກ ເຂົາ. ຈາກນັ້ນ, ພວກໂຈນສະຫຼັດໄດ້ນຳຕົວແລັດມາເຖິງຝັ່ງເດີນມາກ ດ້ວຍຄວາມປອດໄພ. ຈາກບ່ອນນັ້ນ, ຮ້າແລັດ ໄດ້ຂຽນໜັງສືສົ່ງເຖິງເພື່ອນຂອງລາວ ຄືໂຮຣາຈີໂອຈຶ່ງໄດ້ເລົ່າເຫດການຕ່າງໆໃຫ້ໂຮຣາຈີໂອໄດ້ຊາບນຳ. ຮ້າແລັດໄດ້ ຂຽນວ່າ:

ເຮົາກຳລັງຖືກປະຖິ້ມຢູ່ແຄມທະເລໂດຍປາສະຈາກເງິນ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຖື, ເຮົາຂໍພົບກັບເຈົ້າໃນມື້ອື່ນແລະຈະ ເລົ່າເລື່ອງການກັບຄືນມາໃນປະເທດເດີນມາກຢ່າງແປກປະຫຼາດຂອງເຮົາສູ່ຟັງ.”

ມື້ຕໍ່ມາ, ຂະນະທີ່ຮ້າແລັດເດີນທາງກັບສູ່ພະລາຊາວັງ, ລາວໄດ້ເຫັນຜູ້ເຖົ້າສອງຄົນກຳລັງຂຸດຂຸມຢູ່. ງົນແມ່ນ ຂຸມຝັງສືບໃຜ? ຮ້າແລັດຖາມ, ແຕ່ສອງເຖົ້ານັ້ນພັດເວົ້າໄປເລື່ອງອື່ນເຮັດໃຫ້ແລັດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຮ້າ ແລັດຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຫຼຸມຝັງສືບຂອງນາງໂອເຟລີອາ.

ໂອເຟລີອາໄດ້ເສຍສະຕິເປັນບ້າປ່ວງ ນັບແຕ່ມື້ຮ້າແລັດໄດ້ຂ້າພໍ່ຂອງຕົນເປັນຕົ້ນມາ, ນາງບໍ່ຄາດຄິດວ່າຊາຍທີ່ນາງຮັກຈະສາມາດກະທຳແບບນັ້ນ. ຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ແຕ່ລະເກັບເອົາດອກໄມ້ແລ້ວກໍເອົາໄປຢາຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຕາມທາງ ຫຼື ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ. ມື້ໜຶ່ງນາງຢາກເກັບດອກໄທຢູ່ປາຍງ່າຂອງມັນຊຶ່ງເດອອກໄປຫາຫ້ວຍນ້ຳແຫ່ງໜຶ່ງ. ຂະນະນາງໄດ້ໄຕ່ໄປງ່າໄມ້ນັ້ນມັນກໍໄດ້ຫັກລົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາງໄດ້ຕົກລົງນ້ຳ. ເຄື່ອງນຸ່ງນາງໜັກເກີນໄປ ນາງຈຶ່ງຈົມນ້ຳຕາຍ. ຂະບວນແຫ່ສືບຂອງນາງໂອເຟລີອາໄດ້ມຸ່ງໜ້າເຂົ້າມາສູ່ຫຸມຝັງສືບ. ຢູ່ຮ່ວມຂະບວນດັ່ງກ່າວມີທັງພະລາຊິນີ້

ຕະຫຼອດເຖິງເສນາອາມາດ, ພ້ອມນັ້ນອ້າຍຂອງລາວຊື່ວ່າລາແອັກ(Laerte)ກໍໄດ້ມາພ້ອມ.

ຮ້າແລັດບໍ່ທັນຮູ້ເລື່ອງຫຍັງທັງໝົດ, ລາວເຫັນລາແອຍິນຢູ່ແຄມພູມ ແລະເວົ້າເຖິງເລື່ອງຂອງໂອເຟລີອາຈາກ ນັ້ນຮ້າແລັດກໍເຫັນພະລາຊິນີໂຍນຊຸ່ດອກໄມ້ລົງໄປຫຼຸມຝັງສິບທັງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ດອກໄມ້ທີ່ຫອມຫວນຈົ່ງເປັນຂອງຍິງສາວ ທີ່ໜ້າຮັກນີ້ເທາະ, ຂ້ອຍມີຄວາມຫວັງວ່າເຈົ້າຊິໄດ້ເປັນຄູ່ຂອງຮ້າແລັດຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍປາຖະໜາຢາກວາງຊຸ່ດອກໄມ້ນີ້ລົງໃສ່ ບ່ອນນອນແຕ່ງງານໃໝ່ຂອງເຈົ້າ ຂອງບໍ່ຢາຄິດວາງມັນລົງໃສ່ຫຼຸມຝັງສິບນີ້ເລີຍ.” “ຢ່າຟ້າວ ! ຢ່າຟ້າວຄວັດດິນຖົມເທື່ອ ຂໍໃຫ້ເຮົາໄກ້ອຸ່ມກອດນ້ອງສາວຂອງເຮົາເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍເສຍກ່ອນ” ລາແອັກຮ້ອງຂຶ້ນຈາກນັ້ນ, ລາແອັກກໍໂດດເຂົ້າໃນຫຼຸມຝັງສິບທັນທີ.

ຮ້າແລັດໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນແນວນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປຫາແລະໂດດລົງຫຼຸມສິບໄດ້ຍິນຄຽງຂ້າງລາແອັກແລ້ວ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: “ເຮົາກໍຮັກໂອເຟລີອາຫຼາຍກວ່າອ້າຍຂອງນາງຮັກນາງເປັນໝື່ນໆເທື່ອ”. ທັນໃດລາແອັກໄດ້ເລີ່ມຕີກັບຮີ ແລັດ. ລາແອັກໄດ້ຮູ້ເລື່ອງຈາກໂຄຣອດວ່າຮ້າແລັດເປັນຜູ້ຂ້າພໍ່ຂອງເຂົາ. ບັນດາເສນາອາມາດທັງຫຼາຍທີ່ຍິນຢູ່ໃກ້ຫຼຸມຝັງ ສິບນັ້ນ ໄດ້ພາກັນໂດດເຂົ້າຫ້າມຊາຍໝຸ່ມທັງສອງ. ຝ່າຍແລັດຊ້ຳພັດບໍ່ເຂົ້າໃຈເປັນຫຍັງລາແອັກ ຈຶ່ງມີຄວາມຄຽດ ຂົ່ມໃຫ້ຕົນເອງເຖິງພຽງນັ້ນ. ລາວບໍ່ທັນຮູ້ວ່າ ໂຄຣອດເປັນຜູ້ບອກວ່າຮ້າແລັດເປັນຜູ້ຂ້າໂປໂລນີອຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາແອັກຈຶ່ງ ຄຽດແຄ້ນແລະຢາກຂ້າຮ້າແລັດຖີ້ມ.

ພາຍຫຼັງຈາກຮ້າແລັດໜີອອກຈາກຫຼຸມຝັງສິບຂອງໂອເຟລີອາແລ້ວ, ໂຄຣດີອຸດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບລາແອັກກ່ຽວກັບແຜນການຂອງພວກເຂົາເພື່ອຈະຂ້າແລັດ. ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນຈັດການດາບ ລະຫວ່າງລາແອັກກັບຮ້າແລັດ ຕາມທຳມະດາແລ້ວການສູ້ດາບກັນຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍມີຫຍັງອັນຕະລາຍ ເພາະວ່າຢູ່ປາຍດາບຂອງແຕ່ລະຄົນຈະມີປອກສຸບໄວ້, ແຕ່ໂຄຣດີອຸດພັດບອກໃຫ້ລາແອັກໃຊ້ດາບ ໂດຍບໍ່ມີປອກສຸບທາງປາຍ, ເຮັດແນວນັ້ນກໍເພື່ອຂ້າຮ້າແລັດໂດຍເຈຕະນາ. ລາແອັກກໍປາຖະໜາຢາກເຮັດແນວນັ້ນ ເພື່ອຈະຂ້າແລັດໃຫ້ໄດ້. ພ້ອມນັ້ນຢູ່ປາຍດາບຂອງລາແອັກກໍຖືກທາ ດ້ວຍຢາພິດ. ໂຄຣດີອຸດໄດ້ໃຫ້ສັນຍາວ່າຖ້າຫາກລາແອັກບໍ່ສາມາດແທງຫຼືເຮັດໃຫ້ແລັດມີບາດແຜໄດ້ເຂົາກໍມີແຜນຈະ ເອົາຢາພິດໃຫ້ຮ້າແລັດຕື່ມ. ຈາກນັ້ນ ເສນາຂອງພະລາຊາໄດ້ມາບອກໃຫ້ຮ້າແລັດຮູ້ວ່າ ແລັດຕ້ອງໄດ້ສູ້ດາບກັບລາ ແອັກ. “ລາແອັກຈະຊະນະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ”.

ໂຮຣາຈີໂອບອກຮ້າແລັດ “ການສູ້ດາບທີ່ຜ່ານມາແມ່ນບໍ່ມີໃຜສາມາດເໝົາຊະນະລາແອັກໄດ້ຈັກເທື່ອ”.

“ເຮົາບໍ່ຄິດວ່າຈະເປັນແນວນັ້ນດອກ “ຮ້າແລັດຕອບ” ນັບແຕ່ລາແອັກໄດ້ໄປຝຣັ່ງຫຼາຍໆເທື່ອທີ່ຜ່ານມາ, ເຮົາເຄີຍໄດ້ ຊ້ອມດາບມາຄືກັນ “ຮ້າແລັດຍ້າຕື່ມ” ແຕ່ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າມັນມີເບື້ອງຫຼັງບາງອັນຂອງເຂົາຕ້ອງມີແຜນເທື່ອທຳຮ້າຍເຮົາຕາງຫາກ.”

ຕໍ່ນັ້ນມາ, ການສູ້ດາບກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ, ເບື້ອງຕົ້ນມີທ່າທີວ່າແລັດມີທ່າຊະນະລາແອັກ. ດັ່ງນັ້ນ, ໂຄຣດີອຸດຈຶ່ງເຜົາຈອກຢາພິດມອບໃຫ້ຮ້າແລັດ, ແຕ່ແລັດຊ້ຳພັດວາງຈອກນັ້ນໄວ້ ແລະເວົ້າວ່າ: “ເຮົາຈະຕື່ມຕາມທີຫຼັງ ແຕ່ລາຊິນີຊ້ຳພັດຢາກສະແດງໃຫ້ຮ້າແລັດເຫັນວ່າຕົນເອງມີຄວາມດີອີກດີໃຈເພິ່ງພໍໃຈຕໍ່ໄຊຊະນະຂອງລູກຊາຍ ດັ່ງນັ້ນ, ນາງຟ້າວ ຍົກເອົາຈອກນັ້ນມາຕື່ມ.

ຄາວໜຶ່ງລາແອັກໄດ້ເຮັດໃຫ້ແລັດມີບາດແຜຈາກດາບທີ່ອາບຢາພິດ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ຍັງດຳເນີນຕໍ່ໄປ ດ້ວຍຄວາມຜິດພາດໂດຍບັງເອີນທັງສອງຄົນໄດ້ເຮັດດາບຫຼຸດອອກຈາກມື, ຮ້າແລັດຄວາດາບຂອງລາແອັກໄດ້. ຈາກນັ້ນຮ້າ ແລັດກໍສາມາດແທງລາແອັກໄດ້. ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ລາຊິນີກໍລົ້ມພຸບລົງພື້ນ.

“ພະລາຊິນີເປັນຫຍັງໄປ ! “ແລັດຖາມ”ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?”

“ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍເມື່ອເຫັນເລືອດໄຫຼອອກມາຈາກບາດແຜຂອງເຈົ້າ” ໂຄຣດີອຸດຕອບ.

ກ່ອນຈະສິ້ນໃຈລາຊິນີໄດ້ຮ້ອງອອກມາວ່າ: “ນ້ຳຕື່ມນັ້ນ ! ແມ່ນຢາພິດ !” ອັດປະຕູໃຫ້ໝົດ! ” ຮ້າແລັດຮ້ອງຂຶ້ນ. ບົກໜຶ່ງລາແອັກລົ້ມພຸບລົງ ຍ້ອນລາວຖືກແທງດ້ວຍດາບ ທີ່ອາບດ້ວຍຢາພິດ. “ບໍ່ມີຫຍັງດອກທີ່ສາມາດຊ່ວຍເອົາຊີວິດ ເຈົ້າໄວ້ໄດ້ ! ຮ້າແລັດເອີຍ ! “ລາແອັກທັງເວົ້າທັງໃຫ້.” ເຮົາໄດ້ແທງເຈົ້າດ້ວຍດາບທີ່ອາບຢາພິດ ! ແລະເຮົາກໍຖືກແທງ ຊ່ວຍດາບນັ້ນຄືກັນ. ແມ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ຕື່ມຢາພິດແລ້ວ. ແມ່ນພະລາຊາຜູ້ດຽວເປັນຕົ້ນເຫດ”.

ຈາກນັ້ນ, ຮ້າແລັດກໍໂດດເຂົ້າໄປຫາໂຄຣດີສຸດ. “ໃຫ້ມືງຕາຍຍ້ອນຢາພິດຢູ່ປາຍດາບຂອງກູນີ້ສາບັກຜີເວນ”, ຮ້າ ແລັດຮ້ອງຂຶ້ນທັງເອົາດາບແທງໂຄຣດີສຸດ.

“ມັນຖືກຕ້ອງແລ້ວທີ່ລາຊາຄວນຈະຕາຍ "ລາແອັກຄວນຄສງ." ມັນໄດ້ປະສົມຢາພິດເພື່ອຂ້າມັນເອງ, ຮຳແລັດ ເອີຍ, ຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ອຍດ້ວຍ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຈົ້າທີ່ເປັນສາຍເຫດແຫ່ງການຕາຍຂອງພໍ່ຂໍ້ແຍກຄືຂ້ອຍເອງ". ຮຳແລັດຮູ້ສຶກ ວ່າຕົນເອງກໍຈະສິ້ນໃຈໄປໃນບໍ່ດົນ. ລາວຈຶ່ງຫັນໜ້າໄປຫາໂຮຣາຈີໂອເພື່ອນຮັກ ແລະເວົ້າຄ່ອຍໆວ່າ: “ໂຮຣາຈີໂອ” ເພື່ອນຮັກ. ເຮົາກໍ“ຈະສິ້ນໃຈໄປແລ້ວ, ເພື່ອນຈຶ່ງເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ຊາວໂລກຟັງແຕ່ວ່າມີຫຍັງເກີດ ຂຶ້ນ.” “ມັນຍັງມີຢາພິດເຫຼືອຢູ່ຈອກນີ້ບໍ່? “ໂຮຣາຈີໂອຮ້ອງໄທ້. “ເຮົາກໍຢາກຕາຍໃຫ້ມັນແລ້ວຄືກັນ.”

“ໂຕຢາກິນມັນເລີຍ, ຖ້າຫາກໂຕຍັງຢູ່“ຮຳແລັດທັງເວົ້າທັງໄທ້. “ເພື່ອນຕ້ອງມີຊີວິດສືບຕໍ່ໄປອີກ ແລະກໍຈຶ່ງເລົ່າ ການເປັນເພື່ອນຂອງເຮົາສູ່ຊາວໂລກຟັງດ້ວຍ. ຈາກນັ້ນບັນດາປະຊາຊົນຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ຄວາມເປັນຈິງ. ສິ່ງທີ່ຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່ກໍຄືຄວາມສະຫງົບສຸກ.”

ຄ. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ

ຮູບພາບຕົວລະຄອນແລັດໄດ້ປະກົດຂຶ້ນຢ່າງເດັ່ນສະຫງ່າໃນຖານະທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອອິດສະຫຼະພາບ, ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມກ້າວໜ້າ. ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດ. ນັ້ນແມ່ນບັນຫາ” ນີ້ແມ່ນຄຳ ເວົ້າທີ່ມີລັກສະນະປັດສະຍາຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແຫຼມຄົມທີ່ສຸດໃນເລື່ອງຝັດງ່າວ. ສຳລັບປະເທດທີ່ປາກພາສາອັງກິດຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “To be or not to be” (ທູບິອ໌ນ໌ອດທູບິ) ໃຜໆກໍຮູ້ໄດ້ໂລດວ່າແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງໃຜ. ຜ່ານຕົວລະຄອນຮຳແລັດຄົນເຮົາຕ້ອງມີອຸດົມຄະຕິດັ່ງກ່າວກໍຕ້ອງມີການເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ແຕ່ຊີວິດກຊສາມາດອຸທິດໄດ້ເພື່ອເປົ້າ ໝາຍອັນສູງສົ່ງ, ການຕໍ່ສູ້ຂອງຮຳແລັດແມ່ນດູເດືອດຂ້ຽວຂາດລະອິດລະອ້ຽວຫຼາຍຮູບຫຼາຍສີຄືຈາກໃນໂຕຫານອກ ໂຕ, ຈາກການຕິເຮັດເປັນບ້າກ້າວໄປສູ່ການຈັບອາວຸດລຸກຂຶ້ນສູ່, ຈາກການຄົ້ນຫາຫຼັກຖານໄປສູ່ການປະເຊີນໜ້າໂດຍ ກົງ ແລະກ້າວໄປເຖິງການເອົາຊະນະໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍ. ຮຳແລັດແມ່ນໄວໜຸ່ມແລະໄດ້ເສຍສະຫຼະໄວໜຸ່ມຢ່າງຢ່າງສົມກຽດ ເພື່ອອຸດົມຄະຕິ.

- ຜ່ານລະຄອນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງຄື ສາຍເປັນທຳສາຍກາງ ແລະ ສາຍອະທຳ

ສາຍເປັນທຳ	ສາຍກາງ	ສາຍອະທຳ
ຮຳແລັດ	ເຢຕຣູ	ໂຄຼດິອຸດ
ໂຮຣາຈີໂອ	ລາແອັກ	ໂປໂລນິອຸດ
	ໂອເຟລີອາ	

ຝ່າຍເປັນທຳແລັດເປັນຕົວແທນ ແລະຝ່າຍອະທຳມີໂຄຼດິອຸດຜູ້ເປັນອາວເປັນຕົວແທນ. ການໄດ້ໄຂຂໍ້ ຂັດແຍ່ງແມ່ນຈົບລົງດ້ວຍການຕາຍຂອງໂຄຼດິອຸດ ແລະການເສຍສະຫຼະຂອງຮຳແລັດ. ການສະໜະຂອງຮຳແລັດ ແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່.

ຄຳຖາມ ແລະ ກິດຈະກຳ

- 1.) ວິນລຽມ ເຊັກສະເປຍ ແມ່ນ “ດວງດາວທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງໃນທ້ອງຟ້າແຫຼ່ງລະຄອນໂສກ” ນັກຮຽນເຫັນດີນຳຄຳເວົ້ານີ້ບໍ່? ໃຫ້ເຫດຜົນ.
- 2.) ຈັດຕັ້ງສິນທະນາເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ” ແລະ ສົມທຽບກັບເລື່ອງ “ຊຸນລຸ ນາງ ອິວ” ຂອງວັນນະຄະດີລາວເຮົາ.
- 3.) ຈັດຕັ້ງຫ້ອງອອກເປັນ 2 ກຸ່ມ ແລ້ວໃຫ້ໂຕ້ວາທິກັນ ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ທີ່ວ່າ: ເລື່ອງ “ໂຣເມໂອ ແລະ ຈຸລຽດ” ສອນໃຫ້ ໝູ່ມສາວບໍ່ມີທາງອອກແລ້ວ ຫາທາງແກ້ໄຂດ້ວຍການຂ້າຕົວເອງຕາຍ. ໃນກຸ່ມໜຶ່ງໃຫ້ເປັນຝ່າຍເຫັນດີແລະ ອີກຝ່າຍ ໜຶ່ງໃຫ້ເປັນຄັດຄ້ານ ແລະໃຫ້ເຫດຜົນ.

ຊົມຮູບເງົາເລື່ອງ “ໂຣມິໂອ ແລະ ຈຸລຽດ

ບົດທີ 4

ວັນນະຄະດີສະໄໝລັດທິສັດຈະທັດ

1. ກ່ຽວກັບວັນນະຄະດີສັດຈະທັດ

ກ່ອນໜ້ານີ້ ການອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ: “ລັດທິສັດຈະທັດ” ຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງເທື່ອ ເພາະວ່າມີບາງຄຳເຫັນ ໄດ້ກ່າວວ່າ "ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ ແມ່ນທ່າອ່ຽງໜຶ່ງທີ່ເວົ້າເຖິງແຕ່ຄວາມງາມເປັນພື້ນຖານເທົ່ານັ້ນ". ໃນທີ່ສຸດນັກທິດ ສະດີວັນນະຄະດີ ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ແບ່ງລັດທິສັດຈະທັດອອກເປັນ 3 ປະເພດໃຫຍ່ຄື:

- ລັດທິສັດຈະທັດ: ແມ່ນລັດທິວັນນະຄະດີທີ່ສອງແສງຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມ ແຕ່ການສ່ອງແສງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເລືອກເຟັ້ນ (ສອງແສງທັງຈຸດດີ ແລະ ຈຸດອ່ອນ)

- ລັດທິສັດຈະທັດວິຈານ: ແມ່ນລັດທິວັນນະຄະດີທີ່ສ່ອງແສງຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມຄືກັນ ແຕ່ບັນຫາຕົ້ນຕໍ ແລ້ວ ແມ່ນຍົກບັນຫາ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງມາຕຳນິວິຈານ.

- ລັດທິສັດຈະທັດສັງຄົມນິຍົມ: ແມ່ນລັດທິວັນນະຄະດີທີ່ສ່ອງແສງຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມຄືກັນ ແຕ່ນອກຈາກຈະຕຳນິວິຈານແລ້ວ ມັນຍັງຊີ້ຊ່ອງທາງທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອແກ້ຈຸດບົກຜ່ອງຕ່າງໆ.

ລັກສະນະຂອງລັດທິສັດຈະທັດ ທີ່ສະແດງອອກໃນບົດປະພັນຂອງຊາກດິກເກັນ. ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວແມ່ນສອງ ແສງໃຫ້ເຫັນກ່ຽວກັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຕຳນິວິຈານສິ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງສັງຄົມ ໃນສະໄໝນັ້ນ.

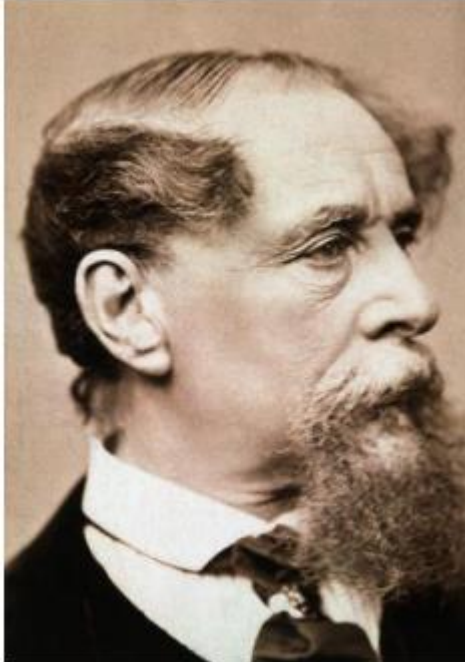
ໃນຊ່ວງຕົ້ນສະຕະວັດທີ 19-20 ເປັນຊ່ວງໄລຍະທີ່ເກີດຄວາມຈຸ່ນວາຍລັບສິນທີ່ສຸດໃນບັນດາປະເທດມະຫາອຳນາດໂລກ. ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນຕົ້ນຕໍແມ່ນບັນຫາສົງຄາມໂລກ, ສົງຄາມກາງເມືອງ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ ເຊິ່ງມັນໄດ້ສົ່ງ ຜົນສະທ້ອນເຖິງສະພາບວັນນະຄະດີ, ວັດທະນະທຳ, ການເມືອງ, ເສດຖະກິດ....ຂອງອັງກິດ. ເນື້ອໃນວັນນະຄະດີສະໄໝນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນສອງແສງບັນຫາສັງຄົມຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ເກີດມີກະແສວັນນະຄະດີໃໝ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນຄື ລັດທິສັດຈະ ທັດ ເຊິ່ງເປັນລັດທິທີ່ສ່ອງແສງເຖິງສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງສັງຄົມຢ່າງຈະແຈ້ງ ນັບທັງເຫດການສຳຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນ ສັງຄົມ, ສະທ້ອນເຖິງບັນຫາການດຳລົງຊີວິດຂອງແຕ່ລະຊັ້ນຄົນ, ການພະເນຈອນຂອງເດັກກຳພ້າ... ຜູ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ ແກ່ລັດທິສັດຈະທັດ ໄດ້ແກ່ ນັກປະພັນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens) ເຊິ່ງຜົນງານຂອງທ່ານລ້ວນແລ້ວແຕ່ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນສະພາບຕົງຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນໃນສະໄໝນັ້ນ ລວມທັງປະສົບການຊີວິດຂອງຕົວທ່ານເອງອີກດ້ວຍ.

ບົດທີ 5

ນັກປະພັນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens)

1. ປະຫວັດຫຍໍ້ນັກປະພັນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens)

(ຮູບທີ່ 42 ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens))

ຊາກ ດິກເກັນ ເຊິ່ງມີນາມປາກກາວ່າ ໂບສ (Boz) ແປັນນັກ ປະພັນນັກຂຽນຂອງຊາວອັງກິດ ເກີດເມື່ອວັນທີ 7 ເດືອນກຸມພາ ປີ ພ.ສ. 1812 ເກີດທີ່ເມືອງແລນພອສແຮມເຊີຍ ໃກ້ກັບຊາຍຝັ່ງໃຕ້ໃກ້ ກັບປະເທດອັງກິດ, ເປັນລູກສະໝຽນຝ່າຍເງິນເດືອນຂອງກອງທັບ ເຮືອຊຳລະເງິນ. ກຳເນີດໃນຄອບຄົວຊົນຊັ້ນກາງ ພໍ່ເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດ ຊື່ວາໃຈ ກວ້າງ, ໃນປີ 1814 ທ່ານໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ລອນດອນແລ້ວຍ້າຍ ໄປຢູ່ເມືອງແຊສແທມ ແລ້ວທ່ານໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ໄດ້ ເຮັດວຽກເປັນເດັກຮັບໃຊ້ໃນສຳນັກງານທະນາຍຄວາມຊັ້ນສອງ ຮຽນ ຈົບແລ້ວ ຊາກ ດິກເກັນ ຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມເຮັດວຽກດ້ານສິ່ງພິມເອກະສານ ແລະ ເປັນຜູ້ສື່ຂ່າວໃນລອນດອນ.

ຕໍ່ມາທ່ານໄດ້ພິມບົດຄວາມເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃນວາລະສານລາຍເດືອນນອກຈາກນີ້ຍັງມີເລື່ອງອື່ນ ແລະ ບົດຄວາມລົງໃນໜັງສືພິມຕອນປາຍ, ໃນປີ 1836 ເຂົາໄດ້ພິມເລື່ອງຍ່ອຍໂດຍໂບສ (Sketches by Boz) ແລະ ພິກວິກເປເປີ ແລະ ໃນປີດຽວກັນໄດ້ແຕ່ງງານກັບແຄເທີລິນເຊິ່ງເປັນລູກຂອງໝູ່ ຊື່ ຈອດໂຮກາດສ

ແລະ ມີລູກນຳກັນ 1 ຄົນ ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຢາຮ້າງກັນ. ຕໍ່ມາ ຊາກ ດິກເກັນ ໄດ້ເຮັດວຽກໜັກແຕ່ ເຊົ້າຈົນຄ່ຳຜະລິດງານວັນນະກຳລວມທັງງານຂຽນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສັງຄົມສະໄໝນັ້ນອອກມາຢ່າງສະໝໍ່າ ສະເໝີເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສິ່ງເລື່ອງຊ້າກວ່າກຳນົດອີກ.

ຊາກ ດິກເກັນ ໄດ້ເສຍຊີວິດເມື່ອວັນທີ 9 ເດືອນ ມິຖຸນາ ປີ 1870 ລວມອາຍຸໄດ້ 58 ປີ ທີ່ Gad's Hill Place, Higham, Kent, ຂອງປະເທດອັງກິດ ໂດຍເສັ້ນເລືອດອຸດຕັນໃນສະໝອງ ການຕາຍຂອງເຂົານັ້ນເປັນສູນເສຍ ບຸກຄົນທີ່ສຳຄັນອີກໜຶ່ງຄົນ ໃນວົງການນັກຂຽນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງອັງກິດ. (Charles Dickens) ເປັນນັກຂຽນທີ່ໄດ້ ຮັບຄວາມນິຍົມຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງອັງກິດ.

2. ພາລະກິດການປະດິດແຕ່ງ

ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens) ເລີ່ມມີຜົນງານວັນນະກຳແມ່ນການຂຽນໜັງສືພິມລາຍເດືອນໂດຍເລີ່ມແຕ່ ເລື່ອງ “ໂອລິເວີ ທະວີດ” (ພ.ສ. 2380-2382), “ນິໂຄລາສ ນິກເກັນບີ” (ພ.ສ. 2381-2382) ແລະ ເລື່ອງ “ໂອດ ດຽວລີໂອຊີຕິຊອບ” (1840-1841) ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens) ໄດ້ໄປໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນ ຕ່າງປະເທດ ຜົນງານໃນໄລຍະຫຼັງຂອງທ່ານໄດ້ແກ່ ເດວິດ ຄອບເປີຟິລ (1849-1850), ບໍລິກເອີສ (1855-1856), ເລື່ອງຂອງສອງຄົນ (1859), ຄວາມຄາດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ (Great Expectation-1860-1861) ແລະ ບາງເລື່ອງທີ່ ຂຽນຍັງບໍ່ທັນຈົບເລື່ອງ ຄວາມເລິກລັບຂອງເອດວິນດຣູດ (The Mystery of Edwin Drood-1880)

ຜົນງານທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມໄດ້ແກ່: “ລະຄອນຕະຫຼົກ” (1859), “ຮ້ານຂາຍເຄື່ອງທີ່ເກົ່າແກ່” (ຄ.ສ. 1840-1848), “ໝາກກອກວິເສດ” (1837-1818), “ນິໂຄລັດ ແລະ ນິກາສປີ” (1838-1839), “ບານາບິລັດ” (1841), “ເພງຄິດສະມາດທີ່ສະໝຸກສະໜານ” (ຄ.ສ.1843-1844), “ເລື່ອງເລົ່າສອງເມືອງ” (ຄ.ສ.1859), “ເດວິດເຝິກຕຳຫຼວດ” (ຄ.ສ. 1849-1850), “ເວລາທີ່ເຈັບປວດ” (1854), ການລວມໝູ່ຂອງພວກເຮົາ (1864-1865), “ເຮືອນເຢືອກເຢັນ” 1852-1853.

ສຳມະນາເລື່ອງ

“ລັດທິສັດຈະທັດໃນບົດປະພັນຂອງຊາກ ດິກເກັນ (Charles Dickens)”

1. ກ່ຽວກັບລັດທິສັດຈະທັດ.
2. ລັກສະນະຂອງລັດທິສັດຈະທັດທີ່ສະແດງອອກໃນບົດປະພັນຂອງຊາກດິກເກັນ.

ຕອບ:

ບົດທີ 6
ນະວະນິຍາຍ ໂອລິເວີ ທວິສ (Oliver Twist)
“ ເດັກຊາຍພະເນຈອນ”

1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້

ນະວະນິຍາຍ “ໂອລິເວີ ທວິສ” ແມ່ນຜົນງານການປະດິດແຕ່ງຂອງທ່ານ ຊາກ ຕິກເກັນ ນັກຂຽນຊາວອັງກິດ ເຊິ່ງຖືກພິມອອກໃນປີ ຄ.ສ 1838, ແປເປັນພາສາລາວໂດຍ ກຸຫຼາບສະຫວັນ. ໄດ້ຖືກພິມລົງໃນວາລະສານວັນນະສິນ ເມື່ອປີ ຄ.ສ 1992 ແລະ ຫຼັງສືພິມສຽງແຄນລາວປີ ຄ.ສ 1996 ເປັນນະວະນິຍາຍທີ່ໜ້າອ່ານ, ມີຫຼາຍເຫດການທີ່ເປັນ ຄະຕິ ແລະ ອຸທາຫອນສອນໃຈໃຫ້ແກ່ເຍົາວະຊົນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຫຼົງຕົກເຂົ້າໄປໃນກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ດີ.

ໂອລິເວີ ທວິສ ເປັນເດັກອາໄສໃນຈຳນວນຮ້ອຍໆຊີວິດທີ່ຢູ່ຢ່າງທຸກທໍລະມານ, ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍພາຍໃນ ໂຮງລ້ຽງເດັກກຳພ້າ. ເຊິ່ງ ໂອລິເວີ ທວິສ ໄດ້ຊັດເຊພະເນຈອນໄປຕາມຍະຖາກຳ ເມື່ອອາຍຸຫາກໄດ້ 12 ປີເທົ່ານັ້ນ, ຢູ່ທີ່ ນະຄອນລອນດອນ ໂອລິເວີ ທວິສ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັບພວກໂຈນລະກຳ, ປຸ່ນຈີ້, ຂີ້ລັກງັດແງ້ ແລະ ຍັງຖືກ ບີບບັງຄັບ, ຂົ່ມເຫັງຈາກຕາເຖົ້າ ແຟກິນ ຫົວໜ້າແກ້ງໂຈນຢ່າງໂຫດຮ້າຍປາເຖືອນ. ແຕ່ດ້ວຍຫົວໃຈອັນບໍລິສຸດງົດງາມ ສຸດທ້າຍເດັກຊາຍພະເນຈອນຄົນນີ້ກໍໄດ້ລອດພົ້ນຈາກພາຍຸຊີວິດ, ໄດ້ພົບຍາດຕິພັນນ້ອງຂອງຕົນ ແລະ ພົບກັບອ້ອມແຂນ ອັນອົບອຸ່ນຂອງຄອບຄົວອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

(ຮູບທີ43 ໂອລິເວີ ທວິສ ຕອນຢູ່ໃນໂຮງລ້ຽງເດັກກຳພ້າ)

(ຮູບທີ 44 ໂອລິເວີທວິສ ຕອນຊັດເຊພະເນຈອນໄປລອນດອນ)

(ຮູບທີ45 ໂອລິເວີ ທວີສ ຕອນຖືກບັງຄັບໃຫ້ໄປລັກປຶ້ມແລ້ວຖືກໄລ່ຈັບ)

(ຮູບທີ 46 ໂອລິເວີ ທວີສ ຕອນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ຈາກໂຮສ ແລະ ຍາແມ່ ເມໄລ)

+ ນະວະນິຍາຍ ໂອລິເວີ ທວີສ ມີທັງໝົດ 25 ຕອນຄື:

- ຕອນທີ 1 ໄວເດັກທີ່ແສນເສົ້າ
- ຕອນທີ 2 ຮຽນຮູ້ເລື່ອງການຄ້າ
- ຕອນທີ 3 ແຟກິນ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ
- ຕອນທີ 4 ລັກເຄື່ອງທ່ານບລາວໂລ
- ຕອນທີ 5 ການລັກພາຫີນ
- ຕອນທີ 6 ຂ່າວຮ້າຍຈາກ ທ່ານບໍ່ເບິ່ນ
- ຕອນທີ 7 ການປຸ້ນ
- ຕອນທີ 8 ຄວາມລັບຂອງຍິງໃກ້ຈະຕາຍ
- ຕອນທີ 9 ອຸບາຍຂອງ ແຟກິນ ແລະ ມັງ
- ຕອນທີ 10 ຂໍແຕ່ງດອງ
- ຕອນທີ 11 ໂອລິເວີ ລອດຊີວິດ
- ຕອນທີ 12 ຄວາມຮັກ
- ຕອນທີ 13 ການພົບໂດຍບັງເອີ້ນ
- ຕອນທີ 14 ຫຼັກຖານ ອັນສຳຄັນ
- ຕອນທີ 15 ການພົບໂດຍບັງເອີນ
- ຕອນທີ 16 ທ່ານບລາວໂລຮູ້ຄວາມຈິງ
- ຕອນທີ 17 ສະມາສິກໃໝ່ ຂອງກຸ່ມໂຈລະກຳ
- ຕອນທີ 18 ຫໍ້ຕອດເຈີ ຖືກຈັບ
- ຕອນທີ 19 ຜູ້ຖືກສົງໄສໃນກຸ່ມ
- ຕອນທີ 10 ພົບກັນ ຕອນທ່ຽງຄືນ
- ຕອນທີ 21 ຄາດຕະກອນ
- ຕອນທີ 22 ມັງ ເລົ່າເລື່ອງຂອງຕົນ
- ຕອນທີ 23 ຈຸດຈົບຂອງໄຊ
- ຕອນທີ 24 ກັບມາໄດ້
- ຕອນທີ 25 ບົດມ້ວນທ້າຍ

ນະວະນິຍາຍ ໂອ ລິເວີ ທະວິດ

(ຕອນທີ 1 ໄວເດັກທີ່ແສນເສົ້າ)

ຢູ່ໃນເຮືອນລ້ຽງເດັກກຳພ້າແຫ່ງໜຶ່ງ ໃນເມືອງນ້ອຍໆ ບໍ່ໄກຈາກລອນດອນ, ມີເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍເກີດມາ ແຕ່ເປັນເມຍໄດ້ເສຍຊີວິດຫຼັງຈາກຄອດ.

ຜູ້ “ແມ່ຍິງສາວ ແລະ ງາມຢູ່ແທ້ໆ ນາງແມ່ນໃຜກັນຫຼື?”

“ບໍ່ຮູ້” ນາງພະຍາບານຕອບ “ມີຄົນໄປພົບເວລານາງນອນຢູ່ຂ້າງຖະໜົນເມື່ອຄືນວານ ຈຶ່ງນຳເອົານາງມາບ່ອນນີ້. ນາງຄືຊິເດີນທາງມາແຕ່ໄກ, ທ ເບິ່ງຈາກເກີບທີ່ຂາດສ້ອຍ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜຮູ້ເລີຍວ່າລາວມາແຕ່ໃສ”

“ຕາມຂ້ອຍຄິດ ນາງຄົນນີ້ຄືຊິບໍ່ທັນແຕ່ງງານ”

ນາຍໝູ່ໜຶ່ງເວົ້າ “ເບິ່ງແມ່ຢູ່ນີ້ວມີຂອງລາວກໍບໍ່ເຫັນມີແຫວນແຕ່ງງານເລີຍ” ດ້ວຍເຫດນັ້ນເອງ ນາຍໝູ່ຈຶ່ງມອບເດັກທີ່ເກີດໃໝ່ນັ້ນໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ ການດູແລຂອງເຮືອນລ້ຽງເດັກກຳພ້າຊຶ່ງ ເວລາຕໍ່ມາເດັກຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍຖືກຕັ້ງຊື່ວ່າ ໂອ ລິເວີ ທະວິດ.

ກ່ອນອາຍຸໄດ້ 1 ຂວບ ໂອ ລິເວີ ຖືກສົ່ງໄປຍັງໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກກຳພ້າອີກແຫ່ງໜຶ່ງ. ເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຈົນອາຍຸໄດ້ 8 ຂວບ ຮ່ວມກັບເດັກໆອີກ 25 ຄົນ. ເດັກເຫຼົ່ານັ້ນມີທີ່ມາແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນກໍເປັນເດັກທີ່ມີປັນຫາ, ບາງຄົນບໍ່ມີພໍ່ແມ່ເບິ່ງແຍງເຊັ່ນດຽວກັບໂອ ລິເວີ. ຍາແມ່ມານ ເປັນຜູ້ດູແລ ແລະ ຈັດການເລື່ອງຕ່າງໆໃນໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກກຳພ້າແຫ່ງນີ້. ລາວໄດ້ຮັບເງິນຈາກທາງປົກຄອງເມືອງ ເພື່ອນຳມາຊື້ອາຫານການກິນໃຫ້ແກ່ພວກເດັກໆ ແຕ່ລາວກັບເອົາເງິນເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າຖືກຕືນເອງຈົນ ກ້ຽງ. ມີຍາມດຽວທີ່ລາວເອົາອີກເອົາໃຈໃສ່ເດັກນ້ອຍ. ອາບນ້ຳອາບທ່າ ແລະ ໃຫ້ກິນອາຫານອີ່ມ ຄືຕອນທີ່ມີ ພະນັກງານຈາກໂບດປະຈຳເມືອງ ມາກວດກາເຮືອນລ້ຽງເດັກກຳພ້າແຫ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ.

ຕົວຢ່າງເຂົ້າມາກວດກາຕອນໂອ ລິເວີ ມີອາຍຸຄົບ 9 ປີ. ແຕ່ຮູບຮ່າງຈ່ອຍຜອມປານຂຽດຢ່າງ, ເຫຼືອງຫຼ້າ ແລະ ບໍ່ມີເທື່ອແຮງຍ້ອນອິດຫົວ. ຜູ້ມາກວດກາຄືທ່ານນຳເປັນໄດ້ເຂົ້າພົບຍາແມ່ມານ ທີ່ເປັນຄົນຮ່າງອ້ວນພິໄວ ກາງຄືນ ມີ ອາລົມຮ້າຍຢູ່ພໍສ່ຳນັ້ນ.

“ດຽວນີ້ ໂອ ລິເວີ ອາຍຸໄດ້ 9 ປີ ແລ້ວແມ່ນຕີ?”

“ຈ້າວ!”

“ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ ທາງເມືອງໄດ້ສະເໜີວ່າ ຈະມີລາງວັນຢ່າງງາມໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ສາມາດບອກຂ່າວຄາວຕ່າງໆກ່ຽວກັບພໍ່ຫຼື ຍາດຕິພົນຂອງໂອ ລິເວີໄດ້. ແຕ່ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ຄືກັນວ່າ ມັນເປັນລູກຂອງໃຜ”

“ຄົນຊັ້ນເດັກຄົນນັ້ນໄດ້ຊື່ ໂອ ລິເວີ ທະວິດ ມາຈາກໃສ?”

“ຂ້ອຍເປັນຄົນຕັ້ງຊື່ໃຫ້ມັນເອງ” ທ່ານບໍ່ເອີ້ນເວົ້າຂຶ້ນ.

“ພວກເຮົາມັກຊື່ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເດັກກຳພ້າພວກນີ້ໂດຍລຽງຕາມຕົວອັກສອນ. ເດັກທີ່ມາກ່ອນມັນໃຊ້ຊື່ນຳໜ້າດ້ວຍ ຕົວ “ສ” ສະດັບເບີນ. ສ່ວນເດັກຄົນນີ້ມາໃນອັນດັບຕົວ “ທ” ຂ້ອງຈຶ່ງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າ: “ທະວິດ”

“ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຖາມຫາໂອ ລິເວີ ໃນມື້ນີ້ລະ?”

“ກໍເພາະມັນມີອາຍຸຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຢູ່ບ່ອນນີ້. ຂ້ອຍຈະໄດ້ນຳໂຕມັນກັບຄືນໄປເຮືອນລ້ຽງເດັກກຳພ້າບ່ອນຕອນມັນເກີດພຸ້ນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ໂອ ລິເວີ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບເຂົ້າຈີ່ປຽງນ້ອຍໆປຽງໜຶ່ງ ໃສ່ເສື້ອໂຕຫຼົມໆ ພ້ອມດ້ວຍໝວກສີນ້ຳຕານໃສ່ຫົວ. ເຂົາຢ່າງນຳທ່ານເອີ້ນໄປຍັງເຮືອນລ້ຽງເດັກແຫ່ງໃໝ່ ແລະ ກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນເອງທີ່ໂອ ລິເວີຕ້ອງໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ ການຄວບຄຸມຂອງຄະນະກຳມະການໂຮງລ້ຽງເດັກກຳພ້າເຖິງ 10 ຄົນ.

“ໂຕຊື່ແນວໃດນ້ອຍ” ຫົວໜ້າຂອງກຸ່ມ ກຳມະການໜຶ່ງໃນ 10 ຮ້ອງຖາມ.

“ໂອ ລິເວີ ທະວິດ!”

“ກ່ອນອື່ນໝົດໂຕຄົງຮູ້ໂຕເອງດີວ່າ ໂຕເປັນພຽງເດັກກຳພ້າຜູ້ໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ”

“ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດທ່ານ?”

“ການໝາຍຄວາມວ່າໂຕບໍ່ມີພໍ່ ບໍ່ມີແມ່ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມດູແລຂອງພວກເຮົາຊັ້ນລະບໍ່” ໂອ ລິເວີ ອິດກັນ ສຽງໄຫ້ໄວ້ບໍ່ໄດ້ກໍ່ເລີຍຮ້ອງໄຫ້ຊຶກງຂຶ້ນ.

“ເຊົາຮ້ອງໄຫ້ທະແມ່” ຫົວໜ້າຄະນະຮ້ອງນາບໂອ ລິເວີ.

“ໂຕຄວນຊິສວດມົນຂອບໃຈຕໍ່ຄົນດີໆ ຈາກໂບດ ຊຶ່ງໄດ້ລ້ຽງດູກຸນາໂຕຍັງຊີດີກວ່າ

“ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສວດມົນເລີຍ”

“ບັກຫຼ້າໂຕຄວນຊິຮູ້ການຄ້າທີ່ດີຕ່າງຫາກ”

ຕະຫຼອດຄືນນັ້ນ ໂອ ລິເວີ ນອນຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮກັບຕົວເອງຢູ່ເທິງຕຽງແຄບໆ ແລະ ແຂງປານປ່ຽງເຫຼັກ, ຕື່ນເຊົ້າມາເຂົ້າກໍ່ຮ່ວມກິນເຂົ້າປາອາຫານພ້ອມກັບເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນໆໃນໂຮງລ້ຽງເດັກກໍ່ພໍ້າ. ນອກຈາກວ່າອາຫານຊີ້ບໍ່ມີລົດ ຊາດ ທໍ່ເມັດງາຂາສິ້ນແລ້ວ ກໍ່ຍັງມີໜ້ອຍອີກດ້ວຍ ມັນບໍ່ສາມາດຊ່ອຍບັນເທົາກະເພາະທີ່ຫົວໂຫຍໄດ້ເລີຍ.

ອາຫານບໍ່ມີຫຍັງວິເສດ ນອກຈາກແກງນໍ້າໃສໆ ສາມຄາບຕໍ່ມື້, ມີຜັກປົວຫົວຫອມໃສ່ນໍ້າພຽງອາທິດລະສອງ ເທື່ອ, ສ່ວນວ່າຂະໜົມເຄິ່ງກ່ອນນັ້ນຈະມີໂອກາດໄດ້ແປະໃສ່ລິ້ນພຽງແຕ່ໃນວັນທົດເທົ່ານັ້ນ, ເບິ່ງເດັກນ້ອຍໃຜກໍ່ໃກ້ ອິດຫົວຕາຍກັນທຸກຄືນ. ຈັ່ງຊັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງພາກັນຄິດຫາເດັກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ທີ່ຈະເປັນຜູ້ສາມາດໄປຂໍອາຫານເພີ່ມໃນທີ່ ສຸດ ພວກເຂົາກໍ່ເລືອກເອົາໂອ ລິເວີນັ້ນເອງ.

ໂອ ລິເວີ ຄ່ອຍຍົກເອົາຈານເປົ່າຈາກໜ້າໂຕະ, ແລ້ວກໍ່ຍ່າງໄປຫາທ່ານໄລຊິນ ທີ່ພວມຕັກຂອງກິນຢູ່.

“ໄດ້ໂປດກະລຸນາແດ່ທ້ອນທ່ານເອີຍ! ຂໍອາຫານອີກຕື່ມແດ່ຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງ” ໂອ ລິເວີເວົ້າດ້ວຍສຽງອັນແຜ່ວເປົ່າແລະ ຫວັ່ນກົວ.

“ໂຕເວົ້າຫຍັງເກາະກໍ່?” ທ່ານໄລກັນຮ້ອງຂຶ້ນແບບບໍ່ຢາກເຊື່ອຫຼືໂຕເອງວ່າໄດ້ຍິນຄັກ.

“ຂໍອາຫານເພີ່ມອີກແດ່!”

ທ່ານໄລກິນ ຟ້າວຮ້ອງສຽງດັງໄປບອກທ່ານບໍ່ເອີ້ນທັນທີ.

“ມັນເປັນຫຍັງຄືມາຊົ່ວແທ້ລະ!” ທ່ານເອີ້ນຮ້ອງມາໃສ່ “ຈັບເອົາມັນໄປໄວ້ໃນຫ້ອງຟຸ້ນ ຈະສອນໃຫ້ມັນຮູ້ຈັກການຮຽກຮ້ອງອາຫານເພີ່ມຈັກບາດ!”

ຕອນເຊົ້າຂອງມື້ຕໍ່ມາ ກໍ່ມີປະກາດຕິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຮງລ້ຽງເດັກວ່າຈະຂາຍເດັກນ້ອຍລາຄາ 5 ປອນໃຫ້ກັບໃຜກໍ່ໄດ້ ທີ່ສາມາດນໍາເອົາໂອ ລິເວີໄປສິດສອນໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບການຄ້າການຂາຍແດ່ຈັກໜ້ອຍ.

ຕອນທີ 3

ແຟກິນ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ

ໂອລິເວີ ເດີນທາງໄປກວ່າ 70 ໄມ ສົມບັດທີ່ຕິດໂຕເຂົ້າມານໍາກໍ່ມີພຽງເສື້ອຕົວດຽວ, ເກີບສອງຄູ່ ແລະ ເງິນຫຼຽນເພັນນີໜຶ່ງຫຼຽນ. ເຂົາມຸ່ງໜ້າສູ່ນະຄອນຫຼວງລອນດອນ. ເຊື່ອວ່າ ຄົງຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຊອກຫາເຂົາພົບໃນເມືອງ ໃຫຍ່ໆແບບນີ້. ອາກາດໜາວເຢັນຈົນຕືນຂອງເຂົາທັງສອງເບື້ອງກະດ້າງ ແລະ ເຈັບປວດ. ແຕ່ແນວໃດໂອລິເວີ ກໍ່ຕັດສິນ ໃຈໄປຕາຍເອົາດາບໜ້າ ເພາະເຂົາຕັດສິນໃຈຖິ້ມຊີວິດທີ່ທົນທຸກທໍລະມານໄວ້ເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ. ໂອລິເວີ ອາໄສຂໍອາຫານ ກິນຕາມບ້ານຕ່າງໆທີ່ເຂົາເດີນທາງຜ່ານ, ຍາມກາງຄືນກໍ່ອາໄສນອນຢູ່ຕາມຮ້ານເພືອງຂອງຊາວນາ.

ມາເຖິງວັນທີ່ເຈັດຂອງການເດີນທາງ ໂອລິເວີກໍ່ໄດ້ພົບກັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸໄລ່ລ່ວຍກັນກັບເຂົາຜູ້ໜຶ່ງ, ເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນນຸ່ງເສື້ອຜ້າ ແລະ ມີທ່າທາງປານກັບຜູ້ໃຫຍ່. ເຂົາມີຮ່າງເຕັຍ, ຂາສິ້ນ ຕາເສື້ອງ, ເສື້ອຜ້າທີ່ສວມເປື້ອນ ສີກກະປົກທີ່ສຸດ ໝວກທີ່ໃສ່ຢູ່ໃນຫົວນັ້ນກໍ່ຂາດສ່ອຍເບິ່ງບໍ່ຄືຮຸບຊົງໝວກເລີຍ. ຮຸບຮ່າງຂອງເຂົາຈ່ອຍຜອມ, ເສື້ອຄຸມ ທີ່ເຂົາໃສ່ນັ້ນຍາວລົງມາຈົນກອຍຫົວເຂົາ.

“ວ່າຈັ່ງໃດເຮື້ຍ!” ເດັກຄົນນັ້ນຮ້ອງທັກທາຍກັບໂອລິເວີ. “ຊິໄປທາງໃດ?”

“ເຮົາອິດເມື່ອຍ ແລະ ກໍ່ຮູ້ສຶກຫົວເຕັມທີ, ເຮົາເດີນທາງມາໄດ້ເຈັດວັນແລ້ວ” ໂອລິເວີ ເວົ້າຕອບ.

“ຄັນຊິນກະເຂົ້າມານີ້ກ່ອນຕິ ຈະຫາອາຫານສູ່ກິນ

ແຈ່ກ ດໍກິນ ເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກກັນ ຢູ່ໃນນາມຂອງອານຟຸນ ດອດເຈີ, ເຂົາໄດ້ນໍາເອົາໝູປີນ ກັບ ເຂົ້າຈີ່ມາໃຫ້ແລ້ວພາໂອລິເວີໄປທີ່ຮ້ານອາຫານເພື່ອຕື່ມເບຍດ້ວຍກັນ. ນັບວ່າເປັນຄາບເຂົ້າທີ່ວິເສດທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເຄີຍມີມາໃນຊີວິດຂອງໂອລິເວີ.

“ຊິໄປລອນດອນວ່າຕີ” ດອດເຈີຖາມ

“ແມ່ນລະ! ໂອລິເວີຕອບ. “ມີບ່ອນພັກແລ້ວບໍ່?”

“ບໍ່ມີເລີຍ”

“ເງິນເດ ມີບໍ່?”

“ບໍ່ມີ”

“ກະຄືກັບຕອນທີ່ເຮົາມາລອນດອນເປັນຄັ້ງທຳອິດຫັນລະ, ຢູ່ນີ້ເຮົາຮູ້ສຸພາບບຸລຸດຄົນໜຶ່ງ ເຂົາຈະຈັດຫາຫ້ອງ ພັກ ແລະ ໃຫ້ອາຫານແກ່ໂຕລ້າງ ຖ້າຫາກເຮົາແນະນຳໂຕໃຫ້ເຂົາ”

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເດັກນ້ອຍທັງສອງກໍ່ພາກັນເດີນທາງໄປຕາມເສັ້ນທາງນ້ອຍໆ ທີ່ເປື້ອນເປີ ເໝັນສະເອື້ອນຄືບວກ ຄວາຍ, ໃນທີ່ສຸດກໍ່ມາເຖິງເຮືອນທີ່ເກົ່າແກ່ຂຸດໂຊມຫຼັງໜຶ່ງ.

“ແຟກິນ ຢູ່ບໍ່?” ດອດເຈີ ຮ້ອງຖາມເຂົ້າໄປ “ມີເພື່ອນຄົນໃໝ່ມາອີກຜູ້ໜຶ່ງ”

ຊາຍຊະລາໜ້າຕາອັບປະລັກ ໃນຊຸດເສື້ອຄຸມຍາວພວມແຕ່ງກິນຢູ່ຜົມຂອງເຂົາມີສີແດງ ໃບໜ້າບິດບ້ຽວ ເວລາ ຍິ້ມແຮງເພີ່ມຄວາມຢ້ານກົວອີກຕື່ມ ທີ່ໂຕະຂ້າງເຕົາຝັງ ມີເດັກນ້ອຍສີ່ຫ້າຄົນ ນັ່ງຢູ່. ເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນເບິ່ງຊິມີອາຍຸແກ່ ກວ່າດອດເຈີອີກ, ພວກເຂົາພວມສຸບຢາ ແລະ ດື່ມເຫຼົ້າກັນຢູ່. ສິ່ງປະດັບໃນຫ້ອງນີ້ກໍ່ມີພຽງຮາວຫ້ອຍຜ້າຊຶ່ງມີຜ້າເຊັດ ໜ້າຫຼາກສີຫ້ອຍຢູ່ ແລະ ກະເປົ່າປານເກົ່າໆສຶກກະປົກໃຊ້ສຳລັບນອນ.

“ນີ້ຄື ໂອລິເວີ ທະວີດ” ດອດເຈີຮ້ອງປະກາດຂຶ້ນ.ແຟກິນ ເສືອກຕາມາເບິ່ງໂອລິເວີ ທີ່ຢືນງົງຢູ່ກັບທີ່ແຟກິນຈົກເອົາວັດຖຸກັບໜຶ່ງອອກມາ ຈາກລັບຂອບປະຕູມັນບັນຈຸໂມງໜ່ວຍທີ່ສວຍງາມ, ສ້ອຍຄໍຄຳ, ແຫວນ ແລະ ເພັດພອຍ. “ຂອງດີໆ ມີຄ່າເຫຼົ່ານີ້ ເປັນຂອງເຮົາຄົນ ດຽວ!” ແຟກິນເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງທະນົງໃຈ “ມັນເປັນຂອງທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນໄວຊະລາຂອງເຮົາ.

2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ “ໂອລິເວີ ທວີສ” (Oliver Twist) “ເດັກຊາຍພະເນຈອນ”

- ເວົ້າເຖິງຊີວິດອັນແສນເສົ້າທໍລະມານຂອງ ໂອລິເວີ ທວີສ ທີ່ຕ້ອງປະເຊີນໜ້າກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ເປົ່າປ່ຽວດຽວຕາຍມາແຕ່ເກີດ ທັງຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບ ແລະ ກົດຂີ່ຂຸດຮີດອີກດ້ວຍ.

- ເວົ້າເຖິງສະພາບບ້ານເມືອງຂອງອັງກິດໃນສະໄໝນັ້ນທີ່ມີຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍເຊິ່ງຊຸມຊົນມີກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ດີເປັນຄາດຕະກອນ, ຂີ້ລັກງັດແຈ້ງ, ຂ້າຟັນລັນແທງ, ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ ໂດຍຜ່ານຕົວ ລະຄອນ ແຟກິນ, ມັງ...

- ເວົ້າເຖິງນ້ຳໃຈມະນຸດສະທຳຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອນມະນຸດຜູ້ທີ່ຕົກທຸກໄດ້ຍາກ, ຂາດເຂີນທີ່ພັກພາອາໄສ ແລະ ຜູ້ລ້ຽງດູ.

- ເວົ້າເຖິງຄວາມບໍ່ລິສຸດພຸດຜ່ອງຂອງເດັກຊາຍພະເນຈອນ ສຸດທ້າຍຈຶ່ງສາມາດພົ້ນຈາກຊີວິດອັນທໍລະມານໄດ້.

+ ນະວະນິຍາຍ “ໂອລິເວີ ທວີສ” ມີຄຸນຄ່າຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ການຢູ່ຮ່ວມກັນໃນສັງຄົມຄື:

- ບົດເລື່ອງໄດ້ເປັນຄະຕິສອນໄຈຄົນເຮົາເພື່ອໃຫ້ປະພຶດຕົນໄປໃນທາງທີ່ດີ, ບໍ່ຄວນກົດໜ່ວງ, ຂຸດຮີດ ແລະ ບັງຄັບຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ອນມາຮັບໃຊ້ຕົນເປັນອັນຂາດ.

- ເປັນແນວທາງການດຳລົງຊີວິດເພື່ອໃຫ້ຄົນມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ມີຄວາມບໍລິສຸດໃນການທຳມາຫາກິນ - ສຶກສາໃຫ້ຄົນເຮົາມີຄວາມເມຕາກະລຸນາ, ຮັກຫອມ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ຕົກທຸກໄດ້ຍາກ.

ໂດຍຜ່ານຕົວລະຄອນ ໂອລິເວີ ທວີສ.

+ ປຽບທຽບລັກສະນະການສອນແບບໃໝ່ ກັບ ຕົວລະຄອນ “ໂອລິເວີ ທວີສ” (Oliver Twist)

ນະວະນິຍາຍ “ໂອລິເວີ ທວີສ” ເປັນນະວະນິຍາຍທີ່ໜ້າອ່ານພໍສົມຄວນເຊິ່ງມີຫຼາຍເຫດການທີ່ເປັນຄະຕິສອນໃຈສຳ

ລັບເຍົາວະຊົນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຫຼົງຕົກໄປໃນກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ດີທີ່ສວຍໃຊ້ຄົນອື່ນເປັນເຄື່ອງມືໃນການທຳມາຫາກິນແບບບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເຮັດໃຫ້ເສຍພາບພົດຄອບຄົວວົງຕະກຸນກາຍເປັນເດັກເກເລອັນຕະພານໃຜໆເຫັນກໍ່ພາກັນລັງກຽດ, ກຽດຊັງ ອີກດ້ວຍ.

(ປຶ້ມ “ໂອລິເວີ ທະວີດ” ເດັກຊາຍພະເນຈອນ ຂອງຊາກເລີ ດິກເກີນ, ແປໂດຍ ກຸຫຼາບສະຫວັນ, ຈັດພິມໂດຍສຳນັກພິມ ວັນນະສິນ ປີ 2004).

ເລື່ອງ “ໂອລິເວ ທວີສ” ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນທີ່ເປັນຄະຕິເຕືອນໃຈໃຫ້ຄົນເຮົາຫຼາຍໆຢ່າງໂດຍສະເພາະແມ່ນ ສອນໃຫ້ ເດັກເຍົາວະຊົນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຄົນງ່າຍ, ເພາະອາດຖືກຫຼອກໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ດີໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການສຶດສອນ ເລື່ອງ “ໂອລິ ເວ ທວີສ” ໂດຍການນຳໃຊ້ລັກສະນະການສອນແບບໃໝ່ (ແບບແປງກຸ່ມເຮັດວຽກ) ນັ້ນມັນເໝາະ ສົມທີ່ສຸດເພື່ອສ້າງ ໃຫ້ນັກຮຽນເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດຕົນໄປໃນທາງທີ່ດີໄດ້.

(ລັກສະນະການຮຽນຮູ້ ການເກັບກ່ຽວປະສົບການໃນຊີວິດຂອງ “ໂອລິເວ ທວີສ”)

ໂອລິເວ ທວີສ ແມ່ນໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງທໍລະມານ ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍພາຍໃນເຮືອນລ້ຽງເດັກ ກໍ່ພ້າ ມີ ຄວາມຮູ້ ຫຼາຍໆດ້ານເຊັ່ນ ມີຄວາມອົດທົນໃນການຕໍ່ສູ້ຊີວິດ, ມີປະສົບການໃນການຜ່ານຜ່າຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ເຖິງເພິ່ນຈະ ຂາດທີ່ພັກພາອາໄສ ແລະ ຜູ້ລ້ຽງດູຄອຍສັ່ງສອນຕັກເຕືອນກໍຕາມແຕ່ເພິ່ນກໍເປັນຄົນບໍລິສຸດພຸດຜ່ອງ, ມີ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ຕົນເອງ ແລະ ສາມາດປະພຶດຕົນໄປໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້.

ແຜນການສອນລາຍວິຊາ ຊື່ວິຊາ: ວັນນະຄະດີເອີຣົບ 1 ຫຼັກສູດສ້າງຄຸນທັກທະຍົມ ລະບົບ 12+4 ລະຫັດວິຊາ: 0907606	
ລະບົບ-ພາກຮຽນ	ລະບົບ 4 ປີ ພາກຮຽນ II ປີ 3
ຈຳນວນຊົ່ວໂມງ	128 ຊົ່ວໂມງ
ຄ່າໜ່ວຍກິດ	4(2-2-4)
ອະທິບາຍຄ່າໜ່ວຍກິດ	ວິຊານີ້ມີ 4 ໜ່ວຍກິດ ໃນນັ້ນ 2 ຊົ່ວໂມງບັນຍາຍຕໍ່ 1 ອາທິດ ໃນ 16 ອາທິດ ເທົ່າກັບ 2 ໜ່ວຍ ກິດ, 2 ຊົ່ວໂມງພາກປະຕິບັດຕໍ່ 1 ອາທິດ ໃນ 16 ອາທິດ ເທົ່າກັບ 1 ໜ່ວຍກິດ ແລະ 4 ຊົ່ວໂມງພາກ ສະໜາມຕໍ່ 1 ອາທິດ ເທົ່າກັບ 1 ໜ່ວຍກິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນ 16 ອາທິດ ລວມມີ 128 ຊົ່ວໂມງ.
ຈຸດປະສົງ	ເມື່ອຮຽນວິຊານີ້ແລ້ວນັກສຶກສາຈະສາມາດ: - ຈຳແນກໄດ້ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ - ເສດຖະກິດ ແລະ ການປ່ຽນແປງສະພາບ ປະຫວັດສາດຂອງປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ປະເທດອັງກິດ. - ອະທິບາຍໄດ້ຮູບແບບການປະດິດແຕ່ງຂອງນັກປະພັນເອກຂອງຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດ ທີ່ທົ່ວໂລກ ຮັບຮູ້ແລະ ສົ່ງຜົນສະທ້ອນເຖິງວັນນະຄະດີຂອງລາວເຮົາ. - ຖອດເອົາຍອດກະທິແຕ່ງການປະດິດແຕ່ງຂອງບັນດານັກປະພັນໃນບົດປະພັນວັນນະຄະດີຕ່າງໆຂອງຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດ.
ເນື້ອໃນຫຍໍ້	ສຶກສາເຖິງສະພາບລວມຂອງປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ປະເທດອັງກິດ, ສະພາບວັນນະຄະດີ, ນັກປະພັນ ແລະ ບັນດາບົດປະພັນທີ່ດີເດັ່ນ.
ການດຳເນີນການສອນ	ວິຊານີ້ຮຽນຢູ່ 16 ອາທິດ ການສຶດສອນຈະສົມທົບກັບຫຼາຍໆວິທີການ ແລະ ຕິດພັນກັບພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ໂດຍນຳໃຊ້ຫຼາຍວິທີປະສົມປະສານກັນເຊັ່ນ: ອະທິບາຍ, ຮຽນຮ່ວມກັນເປັນກຸ່ມສົມທຽບ, ສົນທະນາ, ອ່ານ ແລະ ສັງເກດການວິໄຈບົດ ແລະ ວິເຄາະບົດ.
ອາທິດ 1	ພາກທີ I ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ ບົດທີ 1 ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດຝຣັ່ງ 5. ປະເທດຝຣັ່ງໂດຍສັງເຂບ 6. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ
ອາທິດ 2	ບົດທີ 2 ສະພາບວັນນະຄະດີຝຣັ່ງໃນສັດຕະວັດທີ XVIII 1. ສະພາບປະຫວັດສາດ 2. ສະພາບວັນນະຄະດີ 3. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງຂອງພັນປະພັນ ນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo)
ອາທິດ 3	ບົດທີ 3 ນັກປະພັນ ວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo) 1. ລັດທິເພີນຈິດໃນສະໄໝວິກຕໍ ຮຸຍໂກ (Victor Hugo) 2. ນະວະນິຍາຍ “ ບັນດາຄົນຈີນ ”

ອາທິດ 4	3. ວິເຄາະນະວະນິຍາຍ “ ບັນດາຄົນຈີນ ” ຕອນ “ ບັນຫານ້ຳທີ່ເມືອງມົງແຟກໄມ ”
ອາທິດ 5	ບົດທີ 4 ນະວະນິຍາຍ “ ຊາຍຫຼັງຂົດ ” 1. ນະວະນິຍາຍເລື່ອງ “ ຊາຍຫຼັງຂົດ ” ໂດຍຫຍໍ້ 2. ວິພາກນະວະນິຍາຍ “ ຊາຍຫຼັງຂົດ ”
ອາທິດ 6	ບົດທີ 5 ນັກປະພັນ ໂຮໂນເຣ ເດີບານຊັກ (Honore de Balza) 1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ 1.1 ປະຫວັດຫຍໍ້ຂອງນັກປະພັນ ໂຮໂນເຣ ເດີບານຊັກ 1.2 ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ
ອາທິດ 7	ບົດທີ 5 (ຕໍ່) ນະວະນິຍາຍ “ ເອີຊີນິກຣັງເດ ” (Eugenie Grandet) 1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້ 2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ
ອາທິດ 8	ບົດທີ 6 ນັກປະພັນ ກິເດີ ໂມປັດຊັງ 1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ 1.1 ປະຫວັດຫຍໍ້ຂອງນັກປະພັນ ກິເດີ ໂມປັດຊັງ 1.2 ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ
ອາທິດ 9	ພາກທີ II ວັນນະຄະດີອັງກິດ ບົດທີ 1 ສະເໜີສະພາບລວມຂອງປະເທດອັງກິດ 1. ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ - ເສດຖະກິດ 2. ສະພາບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ
ອາທິດ 10	ບົດທີ 2 ສະພາບວັນນະຄະດີອັງກິດ 1. ສະໄໝພັດທະນາຄືນ (Renaissance) 2. ນັກປະພັນດິເດັນ William Shakespeare 2.1 ປະຫວັດຫຍໍ້ 2.2 ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ
ອາທິດ 11	ບົດທີ 3 ລະຄອນໂສກ “ ໂຣເມໂອ ແລະ ຈູລຽດ ” 1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້ 2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງ
ອາທິດ 12	ເບິ່ງຮູບເງົາເລື່ອງ “ ໂຣເມໂອ ແລະ ຈູລຽດ ”
ອາທິດ 13	ບົດທີ 4 ວັນນະຄະດີສະໄໝລັດທິສັດຈະທັດ 1. ສະພາບປະຫວັດສາດ 2. ສະພາບວັນນະຄະດີ

ອາທິດ 14	ບົດທີ 5 ນັກປະພັນ ຊາກດິກເກັນ 1. ປະຫວັດຫຍໍ້ ແລະ ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ 1.1 ປະຫວັດຫຍໍ້ຂອງນັກປະພັນ ຊາກດິກເກັນ 1.2 ພາລະກິດປະດິດແຕ່ງ
ອາທິດ 15	ສຳມະນາເລື່ອງ “ ລັດທິສັດຈະທັດໃນບົດປະພັນຊາກ ດິກເກັນ ”
ອາທິດ 16	ບົດທີ 6 ນະວະນິຍາຍ “ Oliver Twist ” 1. ເລື່ອງໂດຍຫຍໍ້ 2. ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍ
ການປະເມີນ	• ຮ່ວມຮຽນ 10% • ກິດຈະກຳບຸກຄົນ/ກຸ່ມ 30% • ການກວດກາກາງພາກ 20% • ສອບເສັງຈົບໜ່ວຍກິດ 40%
ເອກະສານອ້າງອີງ	1. ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີມ.2, ພິມປີ 1997, ຮຽບຮຽງ ໂດຍ ທ່ານ ມິທອງ ສຸວັນ ວິໄຊ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 177 - 181 2. ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີມ.6, ພິມປີ 2008, ຮຽບຮຽງ ໂດຍ ທ່ານ ອ່ອນແກ້ວ ນວນນະວົງ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 120 - 128. 3. ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 2 ລະບົບ 11+3 ປີທີ2, ພິມປີ2009, ຮຽບຮຽງໂດຍ ທ່ານ ອິນປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 77- 91 4. ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີອັງກິດ ແລະ ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ, ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ໄພວັນ ພັດທຳມະວົງ, ໜ້າທີ 28 - 49 5. ປຶ້ມເລື່ອງສັ້ນ ກິເດີໂມປັດຊັງ ພິມປີ 1979, 6. ປຶ້ມ “ນາງ Cosette”, ສຳນັກພິມ ແລະ ຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ ສປປລາວ 7. ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 2, ລະບົບ 11+3 ປີທີ2, 59 60 ພິມປີ1998, ໂຮງພິມປາກກາສັກ, ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອາທິດ ອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ 8. ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 55-57 ພິມປີ2009 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອິນປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ. 238 9. ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ58-62 ພິມປີ2009 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອິນປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ. 10. ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 66-77 ພິມປີ 1998 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອາທິດອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ ພ້ອມຄະນະ. 11. ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 78-87 ພິມປີ 1998 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອາທິດອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ ພ້ອມຄະນະ.
ຜູ້ຂຽນ	ອາຈານ ພອນສະຫວັນ ກາກ້ຽງຍົມ 020 2222 6226 ອາຈານ ມະນີວັນ ອິນທິລາດ 020 5544 5828 ອາຈານ ປະຍັດ ລັດຕະນາ 020 1815 0505 ອາຈານ ໂພໄຊ ເພັດຄຳພູ 020 1621 1171 ອາຈານ ພິມມາ ສີສິມມິ 020 1158 6816

ເອກະສານອ້າງອີງ

ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີ ມ.2, ພິມປີ 1997, ຮຽບຮຽງ ໂດຍ ທ່ານ ມິທອງ ສຸວັນວິໄຊ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 177-181

ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີ ມ.6, ພິມປີ 2008, ຮຽບຮຽງ ໂດຍ ທ່ານ ອ່ອນແກ້ວ ນວນນະວົງ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 120 - 128.

ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 2 ລະບົບ 11+3 ປີທີ 2, ພິມປີ 2009, ຮຽບຮຽງໂດຍ ທ່ານ ອິນ ປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມຄະນະ, ໜ້າທີ 77- 91

ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີອັງກິດ ແລະ ວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ, ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ໄພວັນ ພັດທຳມະວົງ, ໜ້າທີ 28-49

ປຶ້ມເລື່ອງສິ້ນ ກິເດີ ໂມປັດຊັງ ພິມປີ 1979,

ປຶ້ມ “ນາງ Cosette”, ສຳນັກພິມ ແລະ ຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ ສປປລາວ

ປຶ້ມແບບຮຽນວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 2, ລະບົບ 11+3 ປີທີ 2, 59-60 ພິມປີ 1998, ໂຮງພິມປາກກາ ສັກ, ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອາທິດ ອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ

ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 55-57 ພິມປີ 2009 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອິນປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ.

ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 58-62 ພິມປີ 2009 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອິນປັນ ວັນນະສຸກ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ.

ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 66-77 ພິມປີ 1998 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາຈານ ອາທິດ ອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ ພ້ອມຄະນະ.

ປຶ້ມວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II 11+3 ປີ II ໜ້າທີ 78-87 ພິມປີ 1998 ຮຽບຮຽງໂດຍ ອາທິດອຸໄທ ຈະຕຸພອນໄຊ ພ້ອມຄະນະ.

ແບບຮຽນວັນນະຄະດີ ຊັ້ນມັດທະຍົມ ປີທີ 4 ກະຊວງສຶກສາທິການສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດການ ສຶກສາ 2013.

ວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 1 ສຳລັບໂຮງຮຽນສ້າງຄູ ລະບົບ 11+3 ປີທີ 2 ພິມປີ 1998, ກະຊວງສຶກສາທິການ, ກົມສ້າງຄູ ສູນພັດທະນາຄູ

ວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດສຳລັບໂຮງຮຽນສ້າງຄູ ລະບົບ 8+3 ປີທີ 3 ພິມປີ 1998, ກະຊວງສຶກສາທິການ, ກົມ ສ້າງຄູ ສູນພັດທະນາຄູ.

ເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນ ວິຊາວັນນະຄະດີຝຣັ່ງ, ສຳລັບມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ.

ນະວະນິຍາຍ ບັນດາຄົນຈີນ ພິມປີ 2002, ສຳນັກພິມ ແລະ ຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ. ວັນນະຄະດີ ຕ່າງປະເທດ II ສາຍສ້າງຄູມັດທະຍົມຕົ້ນ ລະບົບ 11+3 (ບໍ່ປະກົດປີພິມ): 56

ເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນ ວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ II ສຳລັບສ້າງຄູ ລະບົບ 11+3, ສູນ ພັດທະນາຄູ, ປີ 1998: 59-60

ແບບຮຽນ ວັນນະຄະດີ ຊັ້ນມັດທະຍົມປີທີ 5 ກະຊວງສຶກສາທິການ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ ວິທະຍາສາດການ ສຶກສາ ແຫ່ງຊາດ 1999, ໜ້າທີ 112

ແບບຮຽນ ວັນນະຄະດີ ຊັ້ນມັດທະຍົມປີທີ 4 ກະຊວງສຶກສາທິການ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ ວິທະຍາສາດການ ສຶກສາ ແຫ່ງຊາດ 1999, ໜ້າທີ 112

ວັນນະຄະດີ ຕ່າງປະເທດ 2 ລະບົບ 3 ປີ ປີທີ 2, ໜ້າທີ 56-57

ປຶ້ມແບບຮຽນວິຊາ ວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ 2 ສຳລັບໂຮງຮຽນສ້າງຄູ 11+3 ປີທີ 2 ປາກປາສັກການພິມ ຂະ ນາດ 18x25 ຊັງຕີແມັດ, ຈຳນວນ 943 ຫົວ ກະຊວງສຶກສາທິການສູນພັດທະນາຄູ 1998

ປຶ້ມ “ໂອລິເວ ທະວີດ” ເດັກຊາຍພະເນຈອນ ຂອງຊາກເລີ ດິກເກິນ, ແປໂດຍ ກຸຫຼາບສະຫວັນ, ຈັດພິມ
ໂດຍ ສຳນັກພິມວັນນະສິນ ແລະ ພະແນກທະແຫຼງຂ່າວ-ວັດທະນະທຳ ປີ 2004 ເຊິ່ງລວມມີທັງໝົດ 25 ຕອນ
122 ໜ້າ www, Google.com (ວິດເຕືອນ ເກດເນີຍ)

[www.victor hugo.com](http://www.victorhugo.com)

[www.Guy de maupasant.com](http://www.GuydeMaupasant.com)

[www.Eugenie Grandet.com](http://www.EugenieGrandet.com)

[www.Honore De Balzac.com](http://www.HonoreDeBalzac.com)

[www.The necklace.com](http://www.TheNecklace.com)

[www. Population of France.com](http://www.PopulationofFrance.com)

[www. Population of England.com](http://www.PopulationofEngland.com)